

תפ"ח 46914/01/14 - מדינת ישראל נגד אמל מחמיד, מוחמד מחאמיד

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 46914-01-14 מדינת ישראל נ' מחמיד ואח'

בפני הרכב כב' השופטים:

ר. פוקס [אב"ד]

ד. פיש

ח. שרעבי

המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פליי

ע"י ב"כ עו"ד ענת שטיינשניד ועו"ד אפרת ברזני

נגד

1. אמל מחמיד,

ע"י ב"כ עו"ד מרדכי (יונגמן) עופרי

2. מוחמד מחאמיד,

ע"י ב"כ עו"ד שעון בר עוז ואלעד אלימלך

הכרעת דין

כב' השופט ד' פיש:

פתח דבר

1. כתוב האישום מייחס לנאים את העבירות הבאות: **לנאשם 1**, אמל בן מוחמד מחאמיד (להלן - אמל), ליד 4.11.94, עבירות של קשר רפואי לשפע - עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**), רצח - עבירה לפי סעיפים 300(א)(2) + 29 לחוק העונשין, והחזקת נשייה של נשק שלא כדין - עבירה לפי סעיפים 144 (א) + 144 (ב) + 29 לחוק העונשין. כתוב האישום מייחס **לנאשם 2**, מוחמד בן סعد מחאמיד (להלן - **"אבי סעד"**), עבירה של סיעור להריגה - עבירה לפי סעיפים 298 + 31 לחוק העונשין.

האישום

2. כרךע לאישום פורט כי בחודש יולי 2012 התקיימה מסיבת החינה וחתונתו של זקי ג'בארין (להלן - זקי) כשלאחד האירועים הזמן להופיע הזמר שפיק כבהא מסאלחה (להלן - המנוח). בשל התcheinבות קודמת נבצר מהמנוח להיענות להזמנה, דבר שהעלה את חמתם של חאלד ג'בארין (להלן - חאלד), אחיו של זקי ושל בני משפחתו.

3. על פי כתוב האישום, בתאריך 22.10.13 או בסמוך לכך, קשרו חאלד והנאשם 1, קשר להמית את **המנוח** לאחר שנודיע להם כי המנוח אמר להופיע באותו יום בשעות הערב באירוע המתקיים בגין

עמוד 1

האירועים "אל וואחה" שבאום אל פחם (להלן - **"גן האירועים"** או **"אל-וואה"**).

- .4. פורט כי במסגרת הקשר ולשם קידומו, בתאריך 22.10.13, בהיותם בבית הקפה "סוהיב" שבאום אל פחם (להלן - **בית הקפה**) פנה חאלד אל הנאשם 2 שעבד בחנות למכירת קטנויות, וביקש ממנו קטנווע כדי שיישמש אותו ואת הנאשם 1 ביצוע הרצח. עוד פורט כי חאלד הציג בפני הנאשם 2 מצג לפיו הוא זוקק לאופנווע כדי לירוט לכיוונו של רכב שעשו להימצא בו אדם, מבל' לשתפו בכוונה לגרום למותו של המנוח.
- .5. הנאשם 2 נערר לבקשתו של חאלד והגיע בשעות הערב לבית הקפה כשהוא רכב על קטנווע (להלן - **קטנווע**) ופגש בנאים (צ"ל בנאשם 1 ובחאלד, ד.פ.). הנאים וחאלד נסעו לבתו של חאלד, שם בנווכותו של חאלד, הסירו הנאים את לוחית הזיהוי של הקטווע ולאחר מכן עזב הנאים 2 את המקום ברכבו של חאלד כשהוא משאיר בידי הנאשם 1 ובחאלד את הקטווע.
- .6. תואר עוד כי בהמשך לקשר ולצרוך מימושו, הציגו הנאים 1 ובחאלד בנסע(ms) לירות כדור שכוכחו להמית אדם ובהתחממות (להלן - **הנסע**; להלן: **"הכדרים"**) ובשעה 23:49 או סמוך לכך הגיעו אל גן האירועים כשהם רוכבים על הקטווע והמתינו לסיום הופעתו של המנוח ולויעיבו את המקום.
- .7. סמוך לאחר מכן, בתאריך 23.10.13 בשעה 00:03 לערך, לאחר שהסתימה ההופעה, עזב המנוח את גן האירועים ברכב אופל קורסה השיר להילאל בדראן שנאג בו (להלן: **"הרכב"**; להלן: **"הילאל"**), כשהמנוח ישב ליד הילאל ובמושב האחורי יושב נסע נוסף. באותו זמן, ולצרוך מימוש הקשר, עזבו גם הנאים 1 ובחאלד את המקום כשהם רוכבים על הקטווע ונסעים לפני הרכב. בהמשך הדרך, המתינו הנאים 1 ובחאלד על הקטווע, בצד הדרך, עד שהרכב חלף על פניהם ונסעו אחרים. בהגיעם לכיכר המשטרת שבאום אל-פחם או סמוך לו, עקפו הנאים 1 ובחאלד את הרכב מימין ונצמדו עם הקטווע אל חלקו הימני של הרכב, ליד מקום מושבו של המנוח. נטען כי חאלד והנאשם 1 ירו באמצעות הנשק לעבר המנוח שלושה או ארבעה כדורים שלפחות שנים מהם פגעו בו, וכל זאת עשו מתוך כוונה לגרום למותו של המנוח ולאחר שהחליטו לעשות כן. תואר כי אחד מהקליעים שירו חאלד והנאשם 1 פגעו בחזהו של המנוח והביא למוותו וזאת כתוצאה מהלם תת נפחי, בעקבות אי-יובוד דם נרחב, מעבר הקלייע דרך עליית הלב השמאלית ופגיעה בכלי הדם הגדולים של אונות הריאה התחתונות.
- .8. נטען כי בנסיבות שלליעל: (א) קשר הנאים 1 קשר עם חאלד להמית את המנוח; (ב) גרמו הנאים 1 ובחאלד, בנסיבות חדא, בכוונה תחילה, למותו של המנוח, לאחר שהחליטו להמיתו, והמיתו, בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכו שלמעשה בנסיבות בהן היו יכולים להבין את תוכאות מעשייהם, לאחר שהכינו עצם להמיתו, והכינו את הנשק שבו המיתו, שאותו החזיקו, נשאו והובילו ללא רשות על פי דין; (ג) הנאים 2 סייעו לנאים 1 ובחאלד לגרום למותו של המנוח במעשה אסור.

המשובה לאישום

9. הנאשם 1, בתשובתו לכתב האישום כפי שנסקרה בדיון ביום 19.3.14, הודה במתואר בסעיף 1 לכתב האישום, דהינו בעובדה כי נבצר מהמנוח להיענות להזמנה להופיע באירוע החתונה של זקי וכי הדבר העלה את חמתם של חאלד, אחיו של זקי, ובני משפחתו. הנאשם 1 כפר בסעיף 2- כי קשר קשור עם חאלד להמית את המנוח וטען כי לא ידע שיש בכוונת מאן דהוא, ובכלל זה חאלד, לפגוע במנוח או במאן דהוא. הנאשם 1 כפר בסעיף 3 לכתב האישום לפיו הנאשם 1 ישב עם ח'אלד ביום 22.10.13 בבית הקפה וכי במסגרת הקשר ולצורך קידומו פנה חאלד לנאשם 2 וביקש קטנווע שיטמש אותו ואת הנאשם 1 בבעיטה הרצח. הנאשם 1 הודה בעובדות המתוארות בסעיף 4 לכתב האישום, פרט לעובדה כי הוא זה שהוריד את לוחית הזיהוי של הקטנווע, בה כפר. זאת אומרת, הנאשם 1 הודה כי הנאשם 2 הגיע ביום 22.10.13 בשעות הערב לבית הקפה כשהוא רכב על קטנווע,פגש בו ובחאלד ולאחר מכן נסעו הנאים יחד עם חאלד לבתו של חאלד ושם, בנוכחותו של חאלד, הוסרה לוחית הזיהוי של הקטנווע ולאחר מכן עזב הנאשם 2 את המקום ברכבו של חאלד כשהוא משאיר את הקטנווע בידי הנאשם 1 וחאלד. אשר למתואר בסעיף 5 לכתב האישום, עניין הצעירות הנאשם 1 וחאלד בנסק ובכדריים והגעתם בשעה 23:49 או בסמוך לכך אל גן האירופים רוכבים על הקטנווע והמתנתרם לשימוש הופעת המנוח ולעיזיבתו את המקום, טען הנאשם 1 כי בשלב מסוים הבחן כי לחאלד יש נשק וכי לא ידע את טיבו. בהתייחס למתואר בסעיף 6 לכתב האישום, הנאשם 1 כפר בכל קשר לפגוע במאן דהוא ובהתיחס לסתור 7 לכתב האישום הודה כי ביקש חאלד המתין לצד הדרך ולאחר מכן המשיך בבקשת חאלד בנסעה אך טען שלא נצמד לרכב עם הקטנווע אלא נסעו במרחך של 3 מטרים מהרכב כשחאלד ישב על הקטנווע מאחוריו, וכי בשלב זה שמע יריות. בהתייחסו לסתור 8 לכתב האישום, המתואר כיצד נגרם מותו של המנוח כתוצאה מהירי, כפר הנאשם 1 מחוסר ידיעה.

10. הנאשם 2 כפר בכל העובדות המתוארות בכתב האישום ואשר אין נוגעות לו מחוסר ידיעה. בהתייחס לעובדות המียวחות אליו טען הנאשם 2 כי אכן מסר קטנווע לחאלד ולנאשם 1 אך זאת מבלי שידע את המטרה של המסירה ומה עומד להבצע עם הקטנווע. הנאשם 2 הודה כי פגש את חאלד והנאשם 1 בבית הקפה אך כפר בעובדה כי הגיע לבתו של חאלד וכפר בנסיבות המียวחתת לו בהסתדר לוחית הזיהוי של הקטנווע.

השינויים בהרכב

11. למען הסדר יציין כי שמיית הראיות החלה ביום 28.5.14 כאשר בראש ההרכב כבוד השופט מ' גלעד, עד ליום 9.12.14. לאחר פרישתו מונתה כבוד השופט פוקס לראש הרכב וצורף להרכב כבוד השופט חנן אל שרעבי, וזאת בהסכמה הצדדים.

הרקע לאירועים

עמוד 3

.12. ביולי 2012 התקיימו מסיבות החינה וחתונתו של זקי ג'בארין, אחיו של חאלד, ובנו של אחמד ג'בארין (להלן - "אבי זיקו") כשלאחד האירועים הזמן להופיע הזמר שפיק כבאה מסאלחה (להלן - "המנוח") (החינה הייתה ביום 12.7.306, ת/306-3-371 לפרטוקול- העד זקי ג'בארין). בשל התcheinות קודמת נבצר מהמנוח מלהענות להזמנה, דבר שהעה חמתם של חאלד ובני משפחתו (ת/306, עמ' 7-78, ת/306א' עמ' 9-367 לפרטוקול- העד זקי ג'בארין).

.13. המנוח נורה ביום 13.10.23 בשעה 06:00 מקטנו עליו רכבו שני אנשים בעודו נוסע ברכבת השיש' להילאל בדראן כאשר המנוח ישב במושב שלו ליד הנהג לאחר שחזר מאירע בgan האירועים "אל ואחה".

התפתחות החקירה

.14. תחילת, נאספו מצלמות שתיעדו מקומות שונים אשר היו קשורים על פי החשד לאירוע הריג, נאספו ראיות פורנזיות ונגבו הודעות מנוסעי הרכב בו ישב המנוח: הילאל בדראן שנרג ומוחמד דראגמה (חאלד אל חאג') שישב מאחורי. למחמת, חבר אחר של המנוח, מוחמד זיד (להלן - אבו תאופיק) סיפר לחוקרם על האיים כלפי המנוח מצד אבו זיקו על רקע זה שהמנוח לא נענה להזמנה הופיע באירוע של בנו, זקי ג'בארין. ביום 13.11.13 נעצר הנאשם 2 וביום 13.11.13 נעצרו חאלד, זקי, ואבו זיקו. ביום 24.11.13 נעצר איברהים עבד אל האדי, חברי של חאלד. בהמשך, חיירתו של איברהים עבד אל האדי הובילה למעצרו של הנאשם 1 ביום 15.12.13. במהלך ימי מעצרם הופעלו תרגילי חקירה שונים, לרבות מזוביחים, כלפי הנאים 1 ו- 2 ובמהלך חיירויותיהם הם עומתו עם בעיות וסתירות בಗירושותיהם. ביום 27.12.13 כל אחד מהנאשמים הודה במעורבות באירוע ומסר גרסה אחרתה ומפורטת (להלן: הגירסה الأخيرة).

ראיות המאשימה

הפגיעה במנוח

.15. חובש נהג האמבולנס במד"א, מוחמד מחאמיד, מסר שב- 12 בלילה ביום הבחירות (22.10.13), הוא ופואד אגבאריה נקראו לטיפול בפצע (המנוח) במשטרת עירון. גופו של הפצוע היה מוטל חציו מחוץ לרכב וחציו בתחום והיה מחוסר הכרה, ללא דופק, ולא נשימה. לאחר שהפשטו אותו הם ראו שהיא חדרה של קליע בגופו מצד ימין מתחת לבית השחי של המנוח. לאור מצבו של הפצוע העבירו אותו לחדר טראומה בביה"ח הלל יפה שם כאשר העד סייע להפיט את מכנסיו נפל קליע מהמכנס (עמ' 41 - 43 לפרטוקול, ת/97- הودעה, ת/98 - ד"ח רופא פראמדיק, ת/98א - תקליטור שיחות מד"א, ת/99 - הودעת פטירה).

16. בד"ח רופא פראמדיק (ת/98 ות/312) נרשם שאמבולנס הוזמן בתאריך 23.10.13 בשעה 00:19:00. בשל ירי על אדם, בן 53 והצotta הגיעו לתחנת עירון בשעה 00:19. עם הגיעו למקום נראה המנוח שוכב ליד הרכב בכניסה לתחנת המשטרה וחובש מבעט בו פועלות החיה. בבדיקה נמצא פצע כניסה בחזה מצד ימין. בוצעו פעולות החיה נוספות תוך נסיעה למילון בבב"ח הלל יפה. מותו של המנוח נקבע ב- 23.10.13 בשעה 02:00 (ת/99).

17. על פי חוות הדעת הפטולוגית (ת/173) שנערכה ע"י ד"ר הדר גיפס, בגופת המנוח נמצאו ממצאים כדלקמן: פצע כניסה קליע בחזה ימין, תעלת הקליע ציוונה שמאליה קדימה ומטה עוברת דרך הרקמות הרכות של בית החזה, דרך המרווה הבין-צלעי הריבועי ימין, דרך האונה התחתונה של הריאה הימנית, דרך העליה השמאלית של הלב ולתוֹר האונה התחתונה של הריאה השמאלית. קליע מתכתי שלם, מעט מעור בקצתו, נמצא בתוֹר האונה התחתונה של הריאה השמאלית. עוד צוין פצע מעבר קליע משיקי במרפק הימני.

18. על סמך הממצאים קבועה המומחית כי מותו של המנוח נגרם מהלך תת נפחי בעקבות איבוד דם נרחב מעבר קליע דרך עליית הלב השמאלית ופגיעה בכלי הדם הגדולים של אונות הריאה התחתונות. צוין עוד שהחיווiron הכללי של האיברים הפנימיים מלמד על חומרת ההלם התת נפחי. צוין עוד שטוווח הירי היה מעבר למרחק שਮותיר סימני ירי שניים (מעל כ- 1מ') או דרך מטרת ביןיהם. ממצאים חבלתיים נוספים צוינו היו פצע מעבר קליע משיקי במרפק הימני שלא תרם למוות ופציע שפושף ודימומיים תת עוריים בבטן, בירך הימנית ובזרוע הימנית שנגרמו מחבלות קלות בסמוך למותו של המנוח. צוין שפצעי השפושף בבטן ובירך הימני יכולו להגרם משפושף קליע ללא חידרת העור (ת/173).

19. בעדותה מסרה המומחית שיכל להיות שפצע כניסה קליע בחזה ימין ופצע מעבר קליע משיקי במרפק הימני נגרמו מאותו קליע ובמידה והשפושים בבטן ובירך נגרמו מקליע ללא חידרת עור אז הם נוצרו מקליעים שאיןם שייכים לפצעי מעבר קליע במרפק או בחזה (עמ' 396 לפרטוקול).

20. בסך הכל נתפסו שני קליעים: אחד שהוצאה מגופו של המנוח במהלך הנתיחה (ת/145 - מזכר ת/325 - קבלת מזגיים לבדיקה; וקליע נוסף שנמסר לשוטרת בבית החולים כאשר היה מדובר באותו קליע שנמצא בתוֹר מכניו של המנוח, ת/162- עדות השוטרת דניאל בן חמו - עמ' 317- 318- לפרטוקול, ת/136, ת/238, ת/284).

21. שני נסעי הרכב האחרים, הילאל בדראן (הילאל) וחאלץ אל חאג' (מוחמד דראגמה) היו עדים ושירום לפגיעה במנוח. הילאל בדראן נהג ברכב בו נסע המנוח כאשר ביום האירוע הוא החליף גיטריסט קבוע בהופעה ובסיום ההופעה עמד לקחת את המנוח לביתו. הוא תאר שנסעו מאל וואהה לאחר ההופעה כאשר הוא נהג, המנוח ישב במושב לידיו ומוחמד דראגמה ישב מאחור. חלונות הרכב היו סגורים בעת הנסעה. כאשר יצאו מאל וואהה ולפניהם שהגיעו בדרך הסלולה העד הבחן בקטנווע

בצבע שחור ועליו שני בחרים עם קסדות. הקטנווע עמד מצד במרחך 10 - 15 מ' מהרכב, כאשר הקטנווע פנה לכיוון הנסיעה בכביש. כאשר הרכב חלף על פני הקטנווע, הנושא מאחור הסתכל לכיוון שלהם והקטנווע החל בנסיעה אחרי הרכב. לאחר שהרכב חלף על פני הקטנווע, הקטנווע "נ匝ם" אליו עם אורות גבויים וסינורו אותו מאחור. הקטנווע ניסה להצמד לרכב מצד ימין ולעקוּף אותו. הילאל נסע מימין והאט בגל שהקטנווע נ匝ם אליו וזאת על מנת לתת לקטנווע לעקוּף אותו (משמאלו) אבל רכב הקטנווע כל הזמן התעקש לנסוע מהצד ימני למרות שהילאל נ匝ם לימין. כאשר הרכב הגיע לכיכר הגדולה הראשית של אום אל פחים, ונכנס לכיכר היה לקטנווע מקום פניו מימין, אז הקטנווע עקף את הרכב מימין, האט. הילאל שמע 3 - 4 יריות ברצף לכיוון המנוח אותן ירה הנושא של הקטנווע. החלון שlid הנושא הקדמי התנפץ כתוצאה מהיר, המנוח נפגע מהיר ונפל לכיוונו של הילאל כאשר מוחמד תפס אותו מאחורה. המנוח הפסיק לדבר, אך הבין הילאל שהוא נפגע. העד תאר עוד שזמן הירי הקטנווע היה ליד הרכב, מעת קדימה מהרכב כאשר הצד האחורי של הקטנווע היה במקביל לחלון הנושא. הקטנווע לא היה רחוק מהרכב כאשר העד אמר שהוא במרחך של פחות מ- 3 מ' אבל הדמים מרחך שבין 3 - 4 מ' (עמ' 20 - 21 לפוטוקול, ת/95ג' תרשימים). הקטנווע המשיך לנסוע, האט את הנסיעה ופנה שמאליה או עשה פרסה אחרי הכיכר והרוכבים עליו הסתכלו אחורה לכיוון הרכב. למשל"ט מסר הילאל כי: "**מי שירה עליינו אחרי הכיכר עשה פרסה, יש אפשרות לקחת שמאליה, נער לפנינו, ויא שירה באדם ומהשיך לנסוע**" (ת/95א, עמ' 2). הילאל נסע במהירות לתחנת משטרת עירון, שם הגיעו שוטרים ולאחר מכן דקוק אמבולנס.

22. גם העד מוחמד דראגמה ה策רף להילאל לאירוע באלוואה והגיע יחד אליו. לאחר ההופעה הוא נסע ברכב יחד עם המנוח והילאל ישב במושב האחורי. הוא תאר שבמהלך הנסיעה הוא הבחן במראה האמצעית שיש אור של קטנווע שסינורו אותו ואמר להילאל שיקח מעט ימינה על מנת שהקטנווע יוכל לעקוּף, והילאל נ匝ם קצת לימין. כאשר הגיעו לכיכר המרכזית של אום אל פחים, הוא הבחן שהקטנווע נכנס מצד ימין של הרכב וכאשר הגיע מול הצד ימני של הרכב במרחך של 2 - 2.5 מ' העד ראה שיש שני אנשים על הקטנווע, (**ו**)**זה שיש מאחור היה עם נשק בחוץ, אקדח או משה כזה**, אותו הוא אחז בידו השמאלית בזרחה אלכסונית לאחר מכן אקדח לכיוון המנוח. לדבריו, הקטנווע היה במרחך של כ- 2 מ' מהחלון לידי ישב המנוח באופן אלכסוני לפנים כאשר מרחך האקדח מהחלון היה 2 מ' פחות אורן היד של היורה והאקדח (עמ' 22 ש' 24 - 31 לפוטוקול, עמ' 24 ש' 14 - 27). העד שמע 3 - 4 יריות רצפות, החלון הקדמי ימני התנפץ, העד ראה שהקטנווע עשה פרסה לאומן אל פחים ועלה חזרה למעלה. העד ציין שבמהלך הירי גם הקטנווע וגם הרכב היו בנסיעה (שם, ש' 9-7).

23. **סיכון בינויים** - שני העדים מושבי הרכב היו מהימנים מאד ביחס לתיאור הירי והמלחכים שבסמוך לפניו. עולה מעדותם כי הקטנווע עקב אחרי הרכב משך מספר דקות, במקומות לא עקף משמאל וחתר להגיע לצד ימין בסמוך למקום בו ישב המנוח. כמו כן, הירי בוצע מרחך קצר מאד מהמנוח כשהאקדח כoon בכינון ישיר כלפי מקום ישיבת המנוח.

ממצאים פורנזיים

עמוד 6

24. על פי חוות הדעת של מעבדת נשק, נקבע כי הקליין שהוצאה מגופו של המנוח מקליבר 357 מגנום או 38 ספיישל, שנורה מכל הנראה מאקדח תופי סמיט אנד ווטסון, אקדח תופי רוגר, אקדח תופי טאורים או כל נשק המטיב סימנים דומים (ת/171). כמו כן, נקבע שהואו כל נשק שימוש לביצוע עבירה במקרה אחר כאשר נורה קלין עבר נג רכב יונדיי בתאריך 30.4.11 (ת/171), ובכך עבירה בתאריך 17.4.11 (ת/171ב).

25. מדויק בבדיקה כל הרכב בו נסע המנוח (אופל קורסה מ.ר. 08-859-57) על הממצאים הבאים: שמשת הדלת הקדמית הימנית הייתה מנופצת. בחיפוי הקדמי של מראתה הצד הקדמית הימנית נמצא חור הנראה כחור מעבר קלין ומתחת לחיפוי מראתה צד ימנית נמצא סימן פגיעה הנראה כסימן פגיעה קלין בפח. בבדיקה חלקו הפנימי של הרכב נמצא שני זכוכית, סימנים נוספים לירוי וקרע הנראה כחור מעבר קלין בחלקו השמאלי העליון של חיפוי הדלת הקדמית הימנית סמור לסף החלון וקרע בחלקה האמצעי של חיפוי הדלת הקדמית הימנית סמור לסף החלון (ת/165 - דז"ח, ת/165א - תקליטור תמונות).

26. בעודתו של המומחה שמעון קרן, ראש שלוחות צפון של מעבדה נידת, הוא הסביר שהוא נמצא ברכב שני חרוי ירי ושפשוף נוסף שמקורו בפגיעה קלין ועוד נמצא בחולון דלת הרכבת שקיימת אפשרות סבירה זהה הוא חרוי ירי נוספת. העד מסר כי לפיה הממצאים ברכב היו לפחות ואולי אף ארבע יריות. העד מסר עוד שהכוון הכללי של כל היריות היה מצד ימין לצד שמאל. לגבי השפשוף שסומן "2" כיוון הירוי היה מלפנים לאחור. לגבי החור שסומן "1" מסר העד כי כיוון הירוי היה פחות מהצד והנחת שמשהו מהאובייקטים היה בתנועה. לגבי זיות הירוי של הקלין הנוסף שגרם לחור שנמצא בחיפוי הפלסטי של הרכב - שזרות ירי זו חייבת להיות או בKO ישר של החלון או מלמעלה למיטה (עמ' 282 - 286 לפרטוקול). באשר למרחקי הירוי - נמצא בעקבות דגימה שנלקחה מחיפוי צד חיצוני של מראת צד ימין של הרכב כי אפשר שהקלין שיצר את החור נורה מטווח הגדול מטר לערך או מטווח מגע אבל לא מהתחום שביניהם (ת/172 - חוות דעת מעבדת סימנים, ת/222 - טופס לוואי לموظגים). בוצעה גם בבדיקה זירת העבירה שהעלתה בין היתר, שני זכוכית בכביש היציאה מאום אל פחם בהמשך לכicer המשטרה זהה אותו מקום שהוביל אליו הנאשם 1 בשחוור (ת/31, ת/31ה).

27. בביתו של הנאשם 1 נתפסו מספר מוצגים ובין היתר, קפוצ'ון כחול כהה, עליו נמצאו ארבעה חלקיים שניתן לזהות כשרידי ירי. בנוסף, על קפוצ'ון שחור שנתפס בבית הנאשם 1 נמצא חלקיק אחד שניתן לזהות כשרידי ירי. על פי חוות הדעת הרכבי היסודות הכימיים של החלקיים מתאימים להרכב שרידי ירי של תחמושת מערבית מודרנית. הממצאות השעריים על פריטי הלבוש הצבעה על קרמי שלבש את הבגדים ירה מנשך חם ומתמחושת כאמור, או ספריטי הלבוש היו בסמוך לאדם שריה, או ספריטי הלבוש באו בגע עם אדם או חוץ כדוגמת כל נשק שאינו מזוהמים בש殆די ירי (ת/205, ת/299, ת/301, ת/36, עמ' 375-371, חוות דעת של פקד אלעד יזרעאלי, ת/307 - חוות דעת). אמנם, ב"כ הנאשם טען שיתכן והסימנים הושארו על ידי השטררים כיוון שתتفسו את הביגוד ללא כפפות, ואולם, הודאותו של הנאשם 1 שנהג בקטנוע בעת הירוי מסבירה מדוע נותרו סימני הירוי.

.28. **סיכום ביניים**- הממצאים הפורנריים ביחס לחורי הירי תומכים ומחזקים את גרסת העדים שנseauו ברכב עם המנוח ומוכיחים את הממצאים שנקבעו ביחס אליהם. בנוסף, שolid הירי מאשימים כי הנאשם 1 ירה או היה בסמוך לאדם שירה.

גראסת הנאשם 1

.29. הנאשם 1 נעצר ביום 13.12.15. ומתאריך זה הוא נחקר פעמיים רבות וגם הוכנס מדובב לתאו בניסיון לקדם את החקירה. תחילת הנאשם 1 הכחיש מעורבות ואולם לאחר ביצוע תרגילי חקירה, הודה לבסוף בחלקו ביצוע העבירות. מהלך חקירותיו יפורט להלן על מנת להציג את אופן התפתחות הדברים ומדוע יש ליחס מהימנות להודאה שניתנה בסופו.

.30. בחקירתו הראשונה הנאשם מסר שעד לפני חדש מיום החקירה הוא עבד בבית הקפה של סוהיב וטען שהוא מכיר את חאלד כארבעה חודשים מהיותו ל��וח בבית הקפה. כך גם הוא מסר שהוא מכיר את הנאשם 2 כיון שהוא גר באותו שכונה. לטענתו, ביום הבדיקות הוא עבד בבית הקפה וגם הסתובב עם סוהיב. הוא טען שבسبבויות השעה 19:30 הם חזרו לבית הקפה והוא, סוהיב ואולי גם חאלד יצאו לעין איברהים לשוק וחזרו בשעות אחרי השעה 21:00 או 22:00. הנאשם 1 מסר גם שהנאשם 2 היה בבית הקפה וראה אותו בשעות היום אך לא זכר אם היה שם בשעות היום. הוא ראה גם את איברהים עבד אל האדי. הנאשם 1 הכחיש שידע פרטיהם כלשהם אודות הריגת המנוח (ת/4 - הודהה, ת/4א - מזכיר אודות הקטלת חלקית בשל תקללה, ת/ב - דוח ביצוע עבודות מ"ט 1522/13, ת/ג - תקליטור, ת/ד - תמליל).

.31. ביום 13.12.16 הנאשם 1 נחקר פעם נוספת והכחיש שירה או שיש לו קשר לרצח המנוח. כאשר נשאל אם נגרר אחר אדם מסוים הוא טען שלא וגם הכחיש שאח兹 דבר מה בידי ביום האירוע (ת/6 - הודהה, ת/6ב - דוח ביצוע עבודות מ"ט 1498/13, ת/6ג - תקליטור, ת/6ד - תמליל, ת/6ה- דוח ביצוע עבודות מ"ט 1557/13, ת/6ו - תקליטור, ת/6ז - תמליל). למחרת הוא הוכנס לתא עם מדובב שি�שב עמו בין התאריך 17.12.13 עד ליום 21.12.13. בשלב זה הנאשם 1 אמר למדובב שלא עשה שום דבר וגם טען שלחוקרים אין עליו דבר (ת/8ב, עמ' 11 ש' 13 - 6, 27, ש' 13- 28, ועמ' 13 ש' 29, 34 - 35, עמ' 18 ש' 8 - 9, עמ' 49 ש' 7- 8). ביום הבא הוא סיפר למדובב מה אמרו לו החוקרים בחקירות (ת/8ב- עמ' 40- 38, ת/8ב- 09:00-18:00 . ת/342).

.32. ביום 13.12.18 הנאשם 1 נחקר בשלישית ומסר שלא עשה שום דבר ולא הביא כלום והוא הכחיש שהיה על האופנו ואמר שאין לו קשר לאנשים שהיו על האופנו. כאשר הוטח בפניו שהוא ירה במנוח הוא הכחיש (ת/9 - הודהה, ת/9א- דוח תשאל, ת/9ב - דוח ביצוע עבודות מ"ט 1520/13, ת/9ג- תקליטור, ת/9ד - תמליל). ביום 13.12.19 נאשם 1 מסר למדובב שהוא החזיק את הנשק שנשענו לו איברהים וחאלד, כשביבקו ממנה להחביא את האקדח לשעה שעתים. הוא עשה זאת והחביא את האקדח מאחוריו בית הקפה. הוא מסר שאיברהים וחאלד באו אליו בסביבות השעה 12:00 - 12:30

בלילה ועוד מסר כי מדובר בנשך מסווג 'טאחונה' (אקדח תופי) (ת/309ג - הودעת המדובב עבאס מנוארה מיום 13.12.20 שעה 11:02). כשהנאשם 1 נשאל ע"י המדובב אם הוא החזק את האקדח, הוא אמר: "**לא באופן זהה... באופן אחר**" וצקצק בלשונו כשהוא נשאל אם הוא יודע אם באקדח STE001 עשו שימוש (ת/8ב, עמ' 7 ש' 14 - 24). עוד במהלך השיחה חזר ואמר שהוא לא יראה (ת/8ב STE001 עמ' 15 ש' 38). הוא המשיך וטען בפני המדובב כי לא ידוע לו אם חা�לד הוא זה שרצח (ת/8ב STE001 עמ' 25 - 26). הנאשם המשיך ומסר לו שהוא הסתר את האקדח כשעה עד שעה וחצי ולאחר מכן הוא נתן אותו לחאלד (ת/8ב STE001 עמ' 30 - 31).

.33. בתאריך 13.12.20 נחקר הנאשם 1 ברכבת. בשלב זה הוצגה והושמעה לו גירסתו של איברהים עבד אל האדי שמסר כי ראה את הנאשם 1 עם אקדח בבית עסק שנמצא בסמוך לבית הקפה. הנאשם 1 מסר שאין לו מה להגיד ולאחר מכן שומר על זכות השתקה. הוא המשיך להכחיש שהחזק אקדח או יראה בו וטען שלא היה ברצח והוא לא הרוצה. כאשר הוטחה בו גירסת אדם בשם איברהים היפני שעבד בבית הקפה לפיה ראה את חאלד, איברהים עבד אל האדי ואת הנאשם 1 בסמוך לבית הקפה בשעות הרלוונטיות לאחר הרצח, הוא שלל את גירסת איברהים היפני והכחיש כל קשר לרצח (ת/12 - הודהה, ת/12א - דוח ביצוע עבودת מ"ט 1533/13, ת/12ב - תקליטור, ת/12ג - תמלול). בהמשך אותו יום, הנאשם 1 מסר למדובב שאיברהים קרא לו לצאת מבית הקפה למיחס וחאלד נתן לו אקדח וביקש ממנו להחביא אותו והוא עשה זאת. הוא גם אמר למדובב שראה את הקטנווע במיחס ולאחר מכן חזר לבית הקפה (ת/8ב STE000 מס' חקירה 467221/13-80 עמ' 28 - 31). עוד מסר הנאשם 1 כי באותו יום בשעות היום הוא פגש את חאלד ברחוב וחאלד אמר לו שהוא מחהה ליום זהה מזמן, הנאשם 1 שאל אותו מה אתה רוצה לעשות וחאלד אמר לו שיש לו עניין בראש שלו והוא הולך לעשות אותו באותו יום. הם דיברו על הוספה ועל השניים שהוא על הוספה. המדובב הבין שאחד הבחרים על הוספה היה חאלד (ת/8ב STE001 חקירה מספר 467221/13-72, עמ' 26, 29).

.34. המדובב עוד ציין בהודעתו כי הנאשם אמר לו "**אני ברצח מההתחלת ועד הסוף (ת/309ה)**" אך אמרה זו לא נשמעה בתמלול. בתמלול נשמע המדובב אומר לנאשם 1 "**אתה אמרת לי שאתה הייתה ברצח**" והנאשם 1 משיב לו שלא הבין אותו.

.35. ביום 13.12.20 הנאשם 1 נחקר פעם חמישית בשעות הלילה לאחר שביקש להפגש עם החוקר ג'ימי מנטור. אז מסר שכשיצא מבית הקפה של סוהיב הוא ראה את חאלד ואת איברהים וכן ראה "בפנים" קטנווע. הנאשם 1 לקח את הנשך וזרק אותו מאחוריו המכבסה שם יש שדה ואז נכנס לבית הקפה ועיין נרגילה. בהמשך, חאלד אמר לו להחביא את הנשך והגיע אחר כך ולקח אותו מהנאשם 1. לשאלת החוקר מנטור אם הוא לא יודע מי נהג בקטנווע הנאשם 1 נשבע באליהם שהוא לא ידוע ולא ראה (ת/14 - ת/14ב - מ"ט 1580/13). בהמשך באותו יום נערק לו לשאול על ידי החוקר מנטור ואחרים והוא נשאל מי דחף את הקטנווע ועל כן השיב שלא היה כדי לדעת ונשבע שזה לא הוא (ת/13ב עמ' 2). הוא עוד מסר שנתן לאיברהים עבד אל הדי את האקדח ובהמשך שנתן לחאלד ולאיברהים את האקדח וטען שהוא החביא את האקדח 2 - 3 דקות (ת/13ב עמ' 2, עמ' 11 - 12, עמ' 13, עמ' 15).

.36 ביום 21.12.13 הנאשם 1 מסר הודעה נוספת נספת וחזר על גירסאותיו הקודמות לגבי מעשיו ביום הבחירה. הנאשם הוסיף את גירסתו לגבי האקדח והקטנווע. הוא טען שהוא בבית הקפה ואיברהים קרא לו, הם הגיעו יחד למבחן ואז הנאשם 1 ראה את חאלד ואת איברהים בתוך המבחן ולידם וספה שחורה בלי מספרים. הם ביקשו ממן לבדוק מי נמצא בבית הקפה והוא הלך לשם, ראה את איברהים הפנוי, לך 2 נשיפות מהנרגילה וחזר אליו. הנאשם 1 ראה את איברהים מחזיק בידו אקדח עטוף בשקית ניילון בצבע ירוק או כחול ואיברהים ביקש ממנו שיחביא עבورو את האקדח וזה את בונכות חאלד שאמר לו כי עוד איברהים יקח את האקדח ממנו. הנאשם 1 לicked את האקדח, הלך מאחוריו המבחן ושם אותו בין העשבים. בזמן שהיה מאחוריו המבחן איברהים הפנוי יצא לכיוונו וקרא לו, והם נכנסו יחד לבית הקפה ועישנו נרגילה. בהמשך, איברהים עבר אל האדי קרא לנאשם 1 וביקש את האקדח והנאים 1 לicked את האקדח ונתן אותו לאיברהים כאשר חאלד היה עדין בתוך המבחן. לדברי הנאים 1 הוא לא ראה את הנאים 2 במבחן. רק בהמשך, כשחזר לבית הקפה, טען הנאים 1 ששמע שהמנוח נורה והגיב בבהלה והחל לחשב שהאקדח שננתנו לו איברהים וחאלד קשור לרצח. מלחץ ופחד הוא נכנס למקלחת והקיא. כאשר נאמר לו שאיברהים אומרשמי שנג Sang בוספה ורצח את המנוח זה הוא - הנאים 1 - הוא טען שאיברהים שקרן. כאשר הנאים 1 נשאל מדוע סיפר את כל הגירסה האמורה הוא השיב שסיפר זאת על מנת להראות שאין לו קשר לרצח (ת/17 + ת/17א - הودעה, ת/17ב - דוח ביצוע עבודות מ"ט 1536/13, ת/17ג - תקליטור, ת/71ד - תמלול). בהמשך הנאים 1 הוחזר לתא עם המדובב וחזר בפני המדובב על הגירסה שהוא סיפר לחוקרים (ת/16ב).

.37 בתאריך 24.12.13 הנאים 1 נכנס שוב לתא עם המדובב. אז הנאים 1 הזכיר בפניו שהוא רכב על הקטנווע אך טען שאחד הרוכבים הוא בטוח חאלד. המדובב והנאים 1 דיברו על כך כי חאלד אמר לנאים 1 כי הוא ממתין ליום זהה הרבה זמן וכן דיברו על כך שחאלד נתן לנאים 1 את הנשק כאמור לעיל (ת/18ב, קבצים 22 - 28, עמ' 35, ת/309ז).

.38 ביום 25.12.13 נחקר הנאים 1 בפעם הששית. הוטה בפניו שהוא היה על קטנווע והוא השיב שכל הזמן הוא היה רכב של סוחיב והסתובב בכפר. הוא הזכיר שהוא וחאלד נמצאו יחד בלבד אי פעם (ת/19ב, עמ' 16 - 18, עמ' 31). הוא עוד סיפר ששיקר בחקירות בהקשר לכך שחאלד נתן לו אקדח ובהמשך אמר לו להחביא אותו ולאחר מכן חזר לקחת אותו (ת/19ב, עמ' 35). בהמשך היום הוא הוחזר לתא עם המדובב, שם הוא טען שהוא לא נהג בקטנווע אך אמר שהוא ראה מי שנג זהה היה הנאים 2 (ת/18ב, עמ' 44). לטענותו הוא ראה את חאלד ואת הנאים 2 על הקטנווע כאשר הוא עמד מחוץ לבית הקפה והם נכנסו למבחן הסמור, אז הנאים 1 נכנס למבחן וראה את חאלד יורד מאחור ואת הנאים 2 יורד מהקטנווע גם. הנאים 1 טען שהוא חזר לבית הקפה ולאחר כמה דקות הגיעו הגיע איברהים עבר אל האדי וקרא לו, ושניהם הלכו ביחד למבחן. לטענותו, היו ארבעה אנשים במבחן, הוא, הנאים 2, איברהים וחאלד. חאלד נתן לנאים 1 את האקדח וביקש ממנו להחביא אותו והוא החביא אותו מאחורי בית הקפה. אחרי פחות מ- 5 דקות איברהים קרא לו פעם נוספת ו אמר לו להחזיר את האקדח והוא נתן אותו לאיברהים (ת/18ב, עמ' 44, 45, 46).

.39 בתאריך 26.12.13 הנאים 1 נחקר פעם שביעית ואז מסר שהוא לא יודע מי יירה וטען שהוא לא

נаг על הקטנווע. הוא שוב הכחיש מעורבות במעשה הרצח או שנאג על הקטנווע או שהוא שותף ביר'. כאשר נשאל על נוכחות הנאשם 2 במקום הוא אמר שהנאשם 2 לא היה במקום (ת/21ב, עמ' 5 - 6, עמ' 16, עמ' 25, עמ' 32, עמ' 39 - 40).

.40. בתאריך 27.12.13 הנאשם 1 נחקר מספר פעמים ובסיומו של יום הודה שנאג על הקטנווע וכי חאלד ירה במנוח. בחקירה הראשונה בובוקר, הוא המשיך להסביר כי הוא לא ראה מי היה על הקטנווע כאשר החוקרים הראו לו סרטים בהם נראה הקטנווע נושא במקומות שונים (ת/26 - דוח ביצוע עבודות מ"ט 13/13, ת/26 - תקליטור, ת/26ב - תימולול, ת/27 - דוח ביצוע עבודות מ"ט 1584/13, ת/27א - תקליטור, ת/27ב - תימולול). בשעות אחרי הצהריים הוא נחקר שוב וכאשר הוא נשאל אם באוות לילה ראה את חאלד והנאשם 2 על הקטנווע כאשר הנאשם 2 נהג הוא השיב שאינו יודע; אז הוכנס המדובב שהטייה בו כי סיפר לו שלקח את האקדח מחאלד והחזיר אותו לאיבראים וכי חאלד סיפר לו שהוא ממתיין ליום זהה הרבה זמן, שchalד היה מתחלת הרצח ועד סוף הרצח וכי הנאשם 2 היה הנאג של הקטנווע. לאחר העימות עם המדובב, הנאשם 1 מסר גירסה נוספת לפיה חאלד אמר לו בשעות הצהריים שהוא פגש אותו בבית הקפה, שהוא מחהקה ליום זהה מזמן ולפי מה שראה, הנאשם 2 היה הנהג ברכח (ת/23ג - הودעה, ת/23 - דוח ביצוע עבודות מ"ט 1546/13, ת/23א - תקליטור, ת/23ב-תימולול, ת/23ב, עמ' 48 - 66).

.41. בהמשך אותו יום, בשעות היום, הפגשו הנאשם 1 והנאשם 2 במהלך המפגש סירב הנאשם 1 לומר בפני הנאשם 2 את הפרטים המפלילים שמסר נגדו בחקירה. בעקבות זאת השמיעו החוקרים לנאשם 2 את הדברים שמסר הנאשם 1 בחקירהו הקודמת. מיד לאחר השמעתם ביקש הנאשם 1 לצאת מחרד החקירהו כי הוא רוצה להקייא והוא יצא מהחדר. בהמשך הטיח אחד החוקרים בנאשם 2 שהוא ברצח והוא על הקטנווע והנאשם 2 הכחיש ואמר שהנאשם 1 שקרן. הנאשם 1 הוכנס צהרה לחדר עם גבו לנאשם 2 והמשיך להכחיש שמסר גירסה המפלילה את הנאשם 2. החוקרים השמיעו לשני הנאים את קליטת חקירותו של הנאשם 1. הנאשם 2 אמר שהדברים שקרוים ובהמשך הנאשם 1 יצא מהחדר. בחוץ הוא דיבר עם החוקר סعيد שלווה אותו לחדר המדרגות לעשן והחוקר אמר לו שהוא לא מבין למה הוא לא מסוגל לספר את האמת והוא מתנהל בצורה חשודה. לאחר מכן נכנס חוקר נוסף לחדר המדרגות, החוקר מנסור, ואמר לנאשם 1 שעכשו הם בטוחים שהוא על הקטנווע מיד יצא. החוקר סعيد אמר לנאשם 1 שהוא צריך לספר את האמת על מנת לנוקות את מצפונו וכי אביו המנוח מסתכל עליו מלמעלה. לאחר מכן, הנאשם 1 אמר לו שהוא לא יכול יותר והוא רוצה לספר את האמת. הם יצאו מחרד המדרגות וקרוואו לחוקרם נוספים שישו עדים לדבריהם. בנסיבות הוודה הנאשם 1 כי הוא זה שנאג בקטנווע וכי חאלד הוא היורה. בשלב זה, נלקח הנאשם 1 ע"י החוקר מנסור לחדר חקירה לצורך מתן עדות (ת/25 - מזכיר החוקר סعيد, ת/30 מזכיר החוקר מנסור, עמ' 39-38 בפרוטוקול - עדות החוקר מנסור, עמ' 259-260, 269-270 לפרטוקול עדות רפ"ק גיא וגנר).

.42. הנאשם 1 נלקח לחדר החקירה לצורך מתן עדות, שם דוח שchalד אמר לו כי הוא רוצה לירוט מעל הרכב או על הרכב בו ישב המנוח והנאשם 1 הסכים ללבת עמו. הנאשם 1 טען שלא תכננו

את מהלך הדברים. לדבריו, הגיע הלילה הם יצאו על הקטנווע לשוק היכן שהיתה מסיבה כאשר תפקידו של הנאשם 1 היה לנוהג. הוא עלה עם חאלד על קטנווע בשעה 22:30 או 23:00 וחיכו באל וואחה, והמנוח יצא במכונית קטנה מסווג אופל כאשר במכונית ישבו 3 אנשים כשהם מונחים יושב ליד הנוהג. הנאשם 1 וחאלד ראו את המנוח כשהוא עלה על הרכב ונסע. הם נסעו אחריו ובכircular אומם אל פחם ליד הכנסה, חאלד אמר לו להצמד לרכב "אמר לי, תצמד... נצמדתי אליו... אני נצמדתי אליו..." אבל אמרתי לו תזהר, כן.... אמרתني לו תזהר לא (מילה לא ברורה) או משהו.... אני לא יודע, ידעתי שהוא רצה לירוט מלמעלה, ידעתי שהוא רצה לירוט מלמעלה .. ש. שהוא רצה לירוט איפה? ת. למעלה ... או למעלה או על הרכב." (ת/28ג' עמ' 4). הנאשם 1 המשיך ומספר שchalad ירה 3 או 4 כדורים ואחריו זה הם הסתוובו וחוירו לכיוון המחסנים, נכנסו אל אחד, לשם הגיע איברהים. הנאשם 1 נשאל איפה היה האקדח כאשר איברהים הגיע והוא השיב כי הוא היה על הקטנווע. נאמר לו בתגובה כי איברהים ראה את האקדח ביד שלו והנredit 1 השיב "כן... אה, שקרתי לו, כן... הילכתי לקרוא לו...." (ת/28ג', עמ' 5). הנאשם 1 לא ידע מי לicked את הקטנווע מן המקום כאשר את האקדח לicked חאלד. אחרי שהם שמעו שהמנוח נרצח, חאלד אמר לו: "תשכח את מה שראית, אמר תשכח מהכל" והנredit 1 אמר לו, "הבן אדם מת.... הבן אדם מת..." (ת/28ג עמ' 7). כאשר נשאל הנאשם 1 מדוע אמר תחילת שהנredit 2 היה על הקטנווע השיב כי אינו יודע. לדבריו הוא ידע שהולכים לירוט על הרכב או מעליו בגלל שהמנוח לא הגיע לחנותה (של זקי). הנאשם 1 אמר שchalad לבש חולצה שחורה עם כובע והוא לבש סודר שחור עם כובע והאקדח היה מסווג תופי. כאשר נשאל מדוע שchalad יicked אותו, השיב הנאשם 1, משום שיודיע לנוהג (ת/28 - הודהה, , ת/28א' - דוח ביצוע עבודות מ"ט, ב- תקילתור, ג' - תימלול).

במשך, מסר הנאשם 1 הודהה בה הוא גולל את אירוני יום הירוי. לדבריו, באותו יום הוא התעורר והלך לבית הקפה סוהייב בשעה 12:00 - 13:00. הוא (הנredit 1) הסתווב בעיר ברכב של סוהייב וחזר לבית הקפה. לאחר מכן, בא אליו חאלד ואמר שיש לו סופה והוא רוצה לצאת לאיזור אל וואחה, מקום החנותות, והוא רוצה לעשות שם מעשה. הם הגיעו לשם והנredit 1 שאל את חאלד מה הוא רוצה לעשות וחאלד השיב שהוא רוצה להפחיד את שפיק, רוצה לירוט מלعليו. הנאשם 1 אמר לו: "יאלה" והם עלו על הקטנווע. הוא וchalad הגיעו לאל וואחה וחיכו שם 20 - 30 דקות. לאחר מכן, שנגמרה המסיבה המנוח עלה על רכב קטן עם עוד שני אנשים כאשר הוא ישב ליד הנוהג, וחאלד והnredit 1 נסעו אחריהם. nredit 1 טען כי כאשר הגיעו לכיכר הוא אמר לחאלד "תזהר שלא תפגע בו". חאלד ירה אולי 4 יריות והnredit 1 שמע את רעש זוכחת מתנפץ והרגיש שהמנוח נפגע. לאחר מכן, מנעו הקטנווע כבה ליד המחסן שלייד בית הקפה והוא וchalad דחפו אותו פנימה. הנאשם 1 שאל את חאלד אם היריה פגעה במנוח וחאלד אמר לו שהוא לא יודע "אמרתי לו קרה מהו? אמרתי לו קבלת מכח או מהו (מילה לא ברורה) שלך? הוא אמר לי, לא, אין כלום" (ת/28 עמ' 2, ש' 14, ת/28ג עמ' 15). לאחר מכן הגיע למקום איברהים וחאלד נתן לנredit 1 את האקדח, טופי קטן לבן בצעב כסף, על מנת שישטיר אותו והוא הסטייר אותו מאחוריו המחסן. לאחר מכן הנredit 1 הילך לבית הקפה שם היה איברהים היפני שאמר לו שסוהייב שאל עליו והnredit 1 התקשר לסוהייב מהטלפון של איברהים היפני. מאוחר יותר, nredit 1 שמע שפיק כבהא נרצח והוא ישר נכנס לשירותים והקיא. הוא לא ידע מה לחשוב, ישב בצד, בהה וחשב מה לעשות. בסוף הלילה הוא שוחח עם חאלד ואמר לו שהאיש מת ומה עושים עכשו כי הוא ידע שchalad רוצה לירוט באוויר למעלה

להפחיד אותו . לאחר הירי חאלד אמר לו שלא יעשה דבר וישתקו ושכח הכל (ת/28 עמ' 2 ש' 25 - 27, ת/28ג עמ' 20). בהמשך אמר הנאם 1 שהוא למעשה החיזר את האקדח לחאלד אחרי 5 דקות (ולא לאיברהים). כמו כן מסר שהנאם 2 לקח את הקטנווע מהמחסן התניעו ונסע (ת/28, עמ' 2, ש' 43 - 36)

44. הנאם 1 הכחיש דברים שמסר בחקירהוק הקדומות שלו למדובב, לפיהם חאלד אמר לו ביום הרצח שהיה גדול שהוא מחהה לו, ואמר שסתם אמר את הדברים האלה למדובב. הוא עוד אמר שמי שפירק את לוחיות הרישי של הקטנווע היו הוא וחאלד בביתו של חאלד, לאחר שנסעו מבית הקפה לבתו של חאלד. הנאם 1 מסר שהוא חשב שאיברהים ראה את האקדח מוחזק על ידו. הנאם 1 אמר שהנאם 2 הביא את הקטנווע לבית הקפה ואז שניהם נסעו על הקטנווע לבתו של חאלד וחאלד בא לבתו עם הרכב הב.מ.ו. הנאם 1 טען כי נאם 2 היה איתם בזמן פירוק לוחיות הדיזהו והוא נאם 2 פירקו את הלוחיות עם מברג. הוא מסר שהנאם 2 החיזר את הרכב של חאלד לבית הקפה (ת/28 עמ' 5 ש' 133-138, ת/28ג עמ' 43 - 45).

45. הנאם 1 ביצע שחזור בתאריך 12.12.28 במסגרתו הוא הוביל את החוקרים לבית הקפה של סוהיב, לבתו של חאלד, לאולם האירועים אל וואחה ושהזר את המנתנה למנוח והמעקב אחר הרכב בו נסע המנוח. במהלך השחזור הוא חזר על הדברים שמסר בחקירהוק ת/28 ווסיף: הקטנווע היה חדש, בדרך לבתו של חאלד הנאם 2 נהג ונאם 1 ישב מאחור, לאחר שהוא והנאם 2 פירקו את המספרים הוא וחאלד נסעו על הקטנווע לאל וואחה כאשר חאלד נהג והוא ישב מאחור. הוא ידע כי המנוח שר באל וואחה מchalד שאמר לו. הנאם 1 ראה שלchalד יש אקדח כשהם היו בבית של חאלד. חאלד אמר לו כשירצו לצאת הנאם 1 ינהג. חאלד הלך לראות שהמנוח סיים את ההופעה חזר ואמר לנאם 1 להתנייע את הקטנווע והם נסעו אחרי הרכב בו היה המנוח. ברכב היו נהג, המנוח שישב ליד הנהג ועוד אדם שישב מאחור.

46. הנאם 1 טען כי הוא וחאלד נסעו אחרי הרכב למרחק של כ-20 מטרים כאשר בשלב מסוים הקטנווע עקף את הרכב ואז הם המתינו בצד הכביש בהתאם להוראותו של חאלד. רכב האופל עבר אותם ואז חאלד אמר לנאם 1 "צָא אַחֲרֵי". הם נסעו אחרי הרכב למרחק של 5 מ' לפחות או יותר, אז חאלד אמר לנאם 1: "תִשְׁאַר אַחֲרֵי". הנאם 1 מסר שהוא הדליק את האור החזק לאחר שchalד אמר לו לעשות כן. אז נהג הרכב האופל זו הצדיה. בשלב זה חאלד אמר לנאם 1 "תִדְבֹּק אַלְוֹ, אַל תִּכְנַס פִּנְיָה, תִּשְׁאַר מִצְדָּךְ". נהג הרכב זו הצדיה והאט על מנת לאפשר להם לעקוף ואז חאלד אמר לנאם 1 "תִצְמַד אַלְוֹ, תָאַט ותִשְׁאַר מִצְדָּךְ הַנֶּהֶג". הרכב נצמד לצד ימין על מנת שהקטנווע יעבור וחאלד אמר לנאם 1 שייאר מצד ימין ואז הרכב חזר למסלול שלו לצד שמאל. שם בצומת נסעו ליד הרכב, וחאלד אמר לנאם 1 להצמד למושב שליד הנהג מצד ימין. הנאם 1 טען שאמר לחאלד שיזהר שלא לפגוע במנוח.

47. באשר לשלב הירי טען הנאם שchalד ירה לכיוון הרכב ושיכל להיות שהוא שמע 4 יריות. הנאם

1 שמע קול של זוכיות מתנפצת, הרגיש שכדור נכנס פנימה לרכב והבחן שהמנוח זו. בשלב הירי מהירות הנסיעה הייתה 20 קמ"ש או פחות, כאשר חאלד ירה המרחק ביניהם לפני הרכבת היה אול 1 מ'.

.48 לאחר הירי הם נטשו חזרה לבית הקפה של סוהייב, שם יש מחסנים ריקים. בסמוך לבית הקפה והמחסנים הקטנו כביה כי הנאים 1 לחץ בטעות על כפתור אדום. הוא וחאלד גיררו את הקטנו כפנימה לתוך המחסן. בהמשך הגיעו איברהים ונכנס למחסן. בזמן שאיברהים היה בדרך חאלד נתן לו (לנאים 1) את האקדח והוא שם אותו בכיס. איברהם נכנס וראה את האקדח על הנאים 1. חאלד אמר לנאים 1 להחביא את האקדח והנאים החביאו אותו בסמוך למחסן. לאחר מכן הנאים 1 הגיעו לבית הקפה וחאלד ואיברהים נותרו במחסן. בעבר מספר דקוט הגיע איברהם לבית הקפה וביקש ממנו את האקדח. הנאים 1לקח את האקדח ונתן אותו לחאלד. איברהם וחאלד עזבו את המקום ברכב של איברהים. אחרי חצי שעה הגיע הנאים 2 ולקח את הקטנו.

.49 הנאים 1 אמר שכאר דיבר עם הנאים 2 לאחר מכן באותו לילה, והנאים 1 אמר לו שיכول להיות שהאיש מת, הנאים 2 שאל אותו האם היתה להם כוונה לעשות לו משהו. הנאים 1 השיב בשילוב ואמר שידע שchalad רצה להפחיד אותו או שהוא רצה לירות על הרכב (ת/31, דוח שחוור, ת/31א - דוח ביצוע עבודות מ"ט 1552/13, ת/31ב - תקליטור ידיאו, ת/31ג - תמלול תקליטור ידיאו, ת/31ד - תקליטור אודיו, ת/31ה - תמלול תקליטור אודיו).

.50 בהמשך אותו יום בוצעו עימותים בין הנאים 1 לבין איברהם עבד אל האדי וחאלד (בנפרד). הנאים 1 עמד על גרטמו מולם, למרות שהם הכחישו את דבריו.

.51 ב- 15.11.15 העיד הנאים 1 בבית המשפט. בחקירה הראשית הוא מסר שעבד בבית הקפה של סוהייב וטען שלא היו לו קשרים חברתיים עם חאלד אלא רק קשר של "שלום שלום". בנוסף, הוא מסר שלא הכיר את איברהם עבד אל האדי אלא כמי שבא ביחד עם חאלד. ביחס לנאים 2 הוא טען שהקשר אליו לא היה "כל כך חברתי אבל היה בסדר". לפי הגרסה שמסר בעדות הראשית, ביום הבהירות בערב בשעה 9, 10 או 11 הוא היה בבית הקפה. חאלד הגיע אליו ו אמר לו שהוא רוצה מבקש شيء לא "טובה". הנאים 1 הסכימים וחאלד אמר שהוא רוצה להפחיד מישחו, שהוא רוצה להזהיר את שפיק כבהה שלא יבוא לאומם אף פעם. הנאים 1 אמר לו: "בסדר להפחיד אותו, בסדר" וחאלד אמר לו שיבוא אליו כאשר הנאים 2 יקרה לו לבוא לבתו של חאלד. הנאים 2 הגיעו אחרי חצי שעה ושניהם עלו על הקטנו כאשר הנאים 2 נהג והשניים נסעו לבתו של חאלד למיחס מתחת בית. חאלד אמר להם להוריד את לוחית הרישוי. הוא והנאים 2 הורידו את לוחית הרישוי של הקטנו כאשר הנאים 1 עזר לנאים 2. לאחר מכן הנאים 2לקח את רכב הב.מ.וו של חאלד והנאים 1 נשאר עם חאלד כאשר הוא רואה שיש לחאלד אקדח בעודם במיחס והנאים 1 הרגיש שchalad רצה להפחיד את המנוח "ליירות כאלו מעל הרכב". בהמשך חאלד אמר לנאים 1 "יאלה בוא נלך" וחאלד נהג מהבית עד לגן האירופים והשניים עצרו בחניון. חאלד אמר לנאים 1

шибאר ליד הקטנווע וחאלד התקדם למקום בו המנוח שר. אחרי 10 - 15 דקות סיים המנוח את ההופעה והתכוון לעלות לרכבו, אז חאלד אמר לנאשם 1 להתנייע את הקטנווע. חאלד עלה על הקטנווע מאחור עד שהמנוח יצא עם הרכב. הרכב עבר את הקטנווע ואז חאלד אמר לנאשם 1 לנסוע אחרי הרכב. השניים נסעו בקטנווע למרחק של 6 - 7 מ' מהרכב. חאלד אמר לנאשם 1 לעקוף את רכבו של המנוח כי היו ברחוב אנשים וזה אחרי כמה מטרים חאלד אמר לנאשם 1 לעזoor על מנת רכבו של המנוח יחולף עליו פניהם. לאחר שהרכב עקף אותם, חאלד שוב הורה למנוח לנסוע אחריו. בשלב זה חאלד הורה לנאשם 1 להשאר מאחורי הרכב עד שיגיעו לכיכר. לפני היכיר באום אל פחם, חאלד אמר לנאשם 1 להדליק את האור הבהיר. רכבו של המנוח החל לנסוע הצדיה על מנת לתת לקטנווע לעבור וחאלד אמר לנאשם 1 לשיאר מאחורי הרכב בצד ימין. לאחר כמה מטרים חאלד אמר לנאשם 1 "צמאד לרכב של שפיק מצד ימין על יד הנגא". הנאשם 1 החל להצמד ובהמשך אמר "כאילו אני בכלל לא העלייתי על הדעת שהוא יפגע בו. לא חשבתי על זה בכלל. לא ציפיתי. אני אמרתני לעצמי רק שהוא רוצה לירוט מעל הרכב. ולא לפגוע בו. וגם לא בשפיק וגם לא באנשים אחרים". הנאשם 1 טען שלפני שחאלד החל לירוט הוא (הנאשם 1) הרים את הקסדה ו אמר לחאלד שלוש פעמים "**זההר לא לפגוע בשפיק**".

.52 הנאשם 1 נצמד לרכב, חאלד הוציא משחו, אולי אקדח, והתחל לירוט. הנאשם 1 טען שלא ידע לאן ירוה. הנאשם 1 טען ששמע את זכויות החלוונ נשררת, הבין שהמנוח זו והרגיש שיש כדור שנכנס לתוך הרכב. הוא החל להאט את הקטנווע וחאלד אמר לו פתאום לעשות פרסה.

.53 לדברי הנאשם 1 חאלד אמר לו כל הדרך לאן לנסוע עד שהגיעו למיחסן בית הקפה והקטנווע כבה (כאן אמר הנאשם 1 **"לא יודע, אולי לחץ על הcpuטור או משה בקטנווע"**). לטענת המאשימה יש בקשר כדי לסתור את טענתו של הנאשם 1 שהוא נגה. הסניגור שיפק הסבר אחר לaimירה לפיו המאשימה לא הציגה עמדה עקבית בסוגיה זו ובנוספ' כי העין בפרוטוקול העלה כי הנאשם 1 טען באופן עקי שנהג (עמ' 460). יותר כי אני מקבל את ההסבר של הסניגור כהגיוני ודוחה את עמדת המדינה בעניין. הנאשם 1 ירד מהקטנווע, פתח את דלת המיחסן שלא הייתה געולה אך היה קשורה בחוטים והם גרוו את הקטנווע לתוך המיחסן. הנאשם 1 שאל את חאלד אם קרה משהו לאדם, אם משהו נפגע, וחאלד אמר לו שהוא לא יודע. כאשר איברהים עבד אל האדי הגיע עם הרכב שלו, חאלד אמר לנאשם 1 לקרוא לו. איברהים עבד אל האדי נכנס למיחסן ולטענתו של הנאשם 1 כאשר איברהים היה בכניסה למיחסן חאלד נתן לנאשם 1 את האקדח ואמר לו להחביא אותו. הנאשם 1 לקח את הנשק ושם אותו מאחוריו המיחסן ואז נכנס לבית הקפה שם ראה את איברהים היפני שאמר לו שסוהייבسئل עליו. מכיוון שהסתוללה של הטלפון של הנאשם 1 הייתה ריקה הוא אמר לאיברהים היפני להתקשר לסוהייב מהטלפון שלו ודיבר עמו. סוהייב שאל אותו איפה הוא היה ונאשם 1 ענה שהוא באיזור. הטלפון התנתתק והנאשם 1 אמר לאיברהים להתקשר לנאשם 2 ואז הנאשם 1 דבר עם סוהייב. הוא שאל את סוהייב מתי הוא מגיע והלה ענה לו שהוא מגיע תיכף. כשהנאשם 1 נתקע את הטלפון הגיע איברהים עבד אל האדי ואמר לו שהוא צריך את הנשק. השניים יצאו ביחד למקום בו היה האקדח והנאשם 1 הרים את האקדח, נכנס למיחסן ונתן אותו לחאלד. לאחר מכן, הנאשם 1 נכנס לבית הקפה ואחריו 5 דקות איברהים עבד אל האדי בא עם הרכב ליד המיחסן וחאלד יצא מהמיחסן, נכנס לרכב והשניים נסעו כאשר לפני שחאלד

נסע הוא אמר לנאשם 1 להגיד לנאשם 2 לケット את הקטנווע מבית הקפה. לאחר חצי שעה הגיעו הנאשם 2, סוהייב וחווה ואז הנאשם 1 אמר לנאשם 2 שיקח את הקטנווע במחסן. בעודותו הוסיף הנאשם 1: "כל הזמן היתי חשב אם קרה משהו, אם בן אדם נפגע. אני היתי כאילו חשב קרה משהו, כאילו נפגע בן אדם, נפגע מהצדורים או מהזכוכית של החלון".

.54. אחרי 24:30 בלילה בערך, הגיעו אנשים לבית הקפה, אז הנאשם 1 שמע שהמנוח מת. לדבריו הוא נכנס לחוץ כיון שבכלל לא ציפה לזה. הוא טען שחלד רק רצה להזהיר את המנוח, לירוט מעל הרכב והוא (הנאשם 1) לא ידע מה לעשות. לאחר מכן הנאשם 2 שאל אותו מה קרה והנאשם 1 אמר לו "לא יודע, אומרים שבן אדם מת". הנאשם 2 שאל את הנאשם 1 אם חאלד התקoon זהה והנאשם 1 השיב לו "לא יודע, הוא אמר לי שהוא רוצה להפחיד אותו זהה, אולי לא התקoon זהה". הנאשם 1 הוסיף כי כאשר שמע שהמנוח מת הוא נכנס להלם ולחץ כל הזמן נכנס לשירותים והחל להקיא.

.55. לאחרת הוא הגיע לבית הקפה ופגש בחאלד. הנאשם 1 טען שאמר לחאלד "הבן אדם מת, מה עשה עכשו, אין זה קרה?". אז חאלד אמר לו בטון של אזהרה, הפחדה "שמע אני לא יודע מה היה אבל אתה תשtopic ואל דבר, אל תסביר לאף אחד מה קרה" והנאשם 1 אמר לו "בסדר". לדברי הנאשם 1 הוא רצה לדבר אבלפחד. לדברי הנאשם 1 הוא לא ידע מדויק חאלד פנה אליו להצטרכך לירוי וטען כי אולי בגלל שהוא לבד בבית הקפה ולא יכול לסרב לחאלד כי הוא עבריין.

.56. הנאשם 1 טען שהחליט לחשוף את הסיפור כי החוקרים אמרו לו שהוא תיק קשה. "אמרתי לעצמי: מה, איפה אני בכל זה? מה יש לי קשר? אמרתי לעצמי: הلتכי לעשות סתום מכם מה עכשו אומרים לי זה רצח ואדם מת בכלל לא חשוב לך הגיע למצב הזה. אז אני אמרתי הכל לחוקרים. סיפרתי הכל לחוקרים בכלל אני לא קשור לעולם הזה. לא קשור בכלל, כאילו הסיפור הזה לא קשור בכלל, אני עשית סתום דבר קטן בסוף ונهاה אדם מת ואני יודע מה?"

.57. עוד מסר הנאשם 1 כי עורק הדין שייצג אותו בזמן המעצר, לא באמת יציג אותו, לא דיבר איתו בכלל, ושכר טרחתו שולם על ידי ابو זיקו. המדינה טענה שלא הונח בסיס עובדתי לבסת לטענה זו וכי הנאשם נפגש עם עו"ד בשלב המעצר - בין עם אותו עו"ד ובין עם עו"ד אחר, וכי חזקה עליו שנתן יעוז מקטוציאי בנגד לטענה זו הנאשם (פרוטוקול עמ' 457 - 465)

.58. בחקירה הנגדית נשאל הנאשם 1 מדויק לא מסר בחקירה הראשית כי דיבר עם סוהייב על איורו הירוי מיד לאחר הירוי והשיב כי הוא נזכר בכך בעת שנשאל ע"י ב"כ המאשימה. כשהוא נשאל מדויק לא מסר בחקירה במשטרה כי סיפר לסוהייב על איורו הירוי מיד לאחר הירוי הוא מסר שאמר זאת בחקירה.

.59. באשר לקשרו עם הנאשם 2 הודה שהוא בקשר עמו והוא לו את מספר הטלפון שלו. לכשנשאל מדוע לא מסר את האמת - כפי גרסתו מיום 27.12.13 - לארוך מספר רב של חקירות, הוא מסר שפחד מהאלד ומאביו של אלד. לכשנשאל מדוע לא בא לספר למשטרה את האמת שידע, כשחאלד והנ帀ט 2 עצורים, יוכל לשופר או על הדברים הוא מסר שפחד מהאלד: מבית הסוהר ומחאלד. כאשר נשאל מדוע מסר לחקרים שהאקדח היה בכיסו כאשר איברהים עבד אל האדי נכנס למיחסן הוא השיב שאולי אמר את זה אך זה לא נכון ובבית המשפט הוא אומר את האמת. לדבריו כאשר איברהים נכנס למיחסן, אלד אמר לנ帀ט 1 להסביר את האקדח. בהמשך כאשר נשאל מדוע האקדח היה בכיסו, אלד אמר לנ帀ט 1 להסביר את האקדח. הוא שיב כי איברהים ראה את האקדח בידיו של הנ帀ט 1 והוא שיב שאיברהים יכול להגיד מה שהוא רוצה. בהמשך, הوطח בנ帀ט 1 שהוא אדם חזק שלא נשבר בחקירות בגיןוד לתמונה שהוא ניסה להציג של אדם חלש, והוא השיב כי אינו אדם חזק והוא פחד מהאלד. הוא עוד הבהיר שאמר לאיברהים הפני ביום האירוע שהיה בשקט ונימיך את קולו ולא יתערב (הודיעו לו של איברהים הפני הוגש בהסכמה ללא חקירה מצד הסניגורים. כך נטען שהאגנה הסכימה לאמיתות תוכן האימרות). הנאשם 1 אישר שאמר לדובב שחאלד אמר לו שהוא מכחה ליום זהה הרבה זמן אך טען שאמר את הדברים סתום.

.60. הנאשם 1 נשאל מדוע סיפר לג'ימי מנטור ולחוקרים אחרים כי איברהים נתן לו את האקדח והשיב: "**אני לא יודע... כל הזמן אני בלחץ בהלם ולא יודע מה לעשות**" (המדינה טענה שהנ帀ט 1 לא הפסיק את נסיבותו להפחית מחלוקת באירוע ולטעון שלא הייתה כוונה לרצוח את המנוח והוא רק נהג).

.61. למרות שהנ帀ט 1 טען לקשר רופף בלבד עם אלד, הוא אישר שיש ביניהם חברות (ת/14ב, עמ' 7 - 8) והוא גם אישר שביקר בעבר בביתו. נטען עוד ש厶מחרקי תקשורת שהופקו מהטלפון של אלד (ת/237) עליה של אלד ולנ帀ט 1 היו קשרים טלפוןים בתאריכים: 13.9.13, 14.9.13, 13.10.13 ו- 15.10.13 כך שלטענת הנאשם 1 שלא היה בין לבין אלד קשר למעט המפגשים בבית הקפה אינה נכונה. המדינה טענה שהנ帀ט 1 וחאלד היו בקשרים טובים ומשום כך הם נפגשו ביום הבחירות מספר פעמים וביצעו יחד רצח. נטען עוד שהעד זקי ג'ברין מסר בעדותו כי הנאשם 1 מסר כי הוא נכח בבדיקה של זקי (עמ' 369 לפרוטוקול). כך שנטען שהציגו הn帀ט 1 מונתק מהאלד אינה נכונה. המשימה צינה שהסיבה שלא נמצא קשר טלפוני בין הנאשם 1 לבין אלד ביום האירוע נבעה מכך שהטלפון של הנאשם 1 היה ללא סוללה ועם מסר לא תקין.

.62. נ帀ט 1 נשאל מדוע חאלד בטח בו והשיב כי אולי היה זה על רקע עבירת נשק קודמת בה הורשע או אולי בגלל הקשר בין סוהייב והקשר בין סוהייב לחאלד. הנאשם 1 עוד נשאל מדוע אם אלד רצה להזיהיר את המנוח עשה זאת דווקא עם אלד ו מדוע לא השתמשו באמצעות פחות קיצוניים וענה כי אין הוא יודע וכי בסך הכל ידע שחאלד רצה להפחיד את המנוח ורצה שהוא - הn帀ט 1 - ינהג.

.63 הנאשם 1 העיד פעמיים נספה בקשר לתקיפתו בכלא ביום 14.10.23 שלטענתו הוא נחתר על ידי אדם שהבנתו נשלח מטעמו של חאלד. על פי מסמך שהוגש מטעם ההגנה (נ/14) נכתב שהנאשם 1 נחתר על ידי אסיר אחר שהוא לא זיהה. כאשר נשאל בחקירתו הגדית מדוע טען שלא היה את התוקף הוא השיב שחשש שיחתכו אותו פעמיים נספה וסרב למסור שמו של האדם שחתך אותו גם מעל דוכן העדים. המדינה טענה שלא ניתן ללמוד מעדותה המאוחרת של הנאשם 1 או מ-14 קשר לחאלד.

גורסת הנאשם 2

.64 לנאשם 2 מספר אמרות חז. עובר לחקרתו נערכז חיפוש בביתו ונתפסו בו מספר מכשירי טלפון, קטנווע, וקסדה אפורה. תחילת, בחקרתו ביום 13.10.24 כאשר הזהר בחשד להחזקת סמים מסוכנים והחזקת אמצעי לחימה הוא הכחיש את החשד נגדו. הוא מסר שהוא עובד במסוך אופנווע אלעלן ואין לו רישיון לנוהג לקטנווע. בהמשך התברר כי הוא מחזיק בקטנווע מסווג סאן-יאנג קליסיק דיוון בבעלותו השחור השיר למוסך. בשלב זה הזהר הנאשם 2 בחשד לנוהג ללא רישיון נהיגה.

.65 הוא מסר שבין חברי הטוביים נמנים חאלד, סוהייב ות'אמיר מוחמד. נאשם 2 מסר גירסה לפיה ביום הבחירות עבד ולאחר מכן יצא לבית הקפה והחנה את הוספה ליד בית הקפה של סוהייב ונסע עם אחר מהמקום (באמצעי אחר) ובסוף חזר לבית הקפה ולקח את הוספה לביתו. אז שוב נסע עם בחור אחד לבית הקפה שם נשאר עד השעה 22:00. הוא טען שלקח את מפתחות הרכב הב.מ.ו. השיר לחאלד מהשולחן כאשר לא ראה את חאלד באותו עת. הוא נסע כדי לשחות תרופה ובודרך אסף 2 אנשים נוספים, לקח תרופה בבתיו וחזר לבית הקפה. הוא החזיר את המפתחות כאשר גם אז לא ראה את חאלד. הוא הכחיש שנית למשהו אחר להשתמש בקטנווע שלו.

.66 ביום 13.11.13 בשעה 09:45 נעצר הנאשם 2 ונתפס טלפון נייד השיר לו כאשר בהמשך הוחזר לו הטלפון ובוצעה האזנת סתר. בשעה 12 הוא נחקר פעמיים והזהר לראשוונה בחשד לביצוע עבירות של קשר לפשע, שיבוש מהלכי חקירה, מעורבות ברצח המנוח והחזקת אמצעי לחימה. הוא הכחיש כל קשר לחשדות האמורות. בהמשך, מיום 13.11.13 ועד ליום 20.11.13 הוא שחה בתא עם מזובב במהלך שיחותיו אף לא קשר עצמו לאיורע הרצתה.

.67 ביום 13.11.14 לאחר שנחקר בפעם השלישייה וחזר על גרסתו שלא מחק את ה-DVR ולא נתן את הקטנווע לאף אחד בלבד הבהיר, וגם הכחיש שביבט רוחיה לקחת את המכשיר האמור משפחחת פרטושי. לאחר שנערך עימות בין סבטו, עת פגש מחוץ לחדר החקירה בחוקר פאדי תלחמי. הוא מסר כי הוא לקח את מכשיר ה-DVR כדי למחוק את תוכנו שלא יראו אותו נוגג בקטנווע ללא רישיון נהיגה מתאים (ת/53ד' מזכיר פאדי תלחמי מיום 13.11.14).

בהמשך, בחקירה למחירת היום חזר הנאשם 2 מגורסה זו (ת/54ג עמ' 70, 85-87).

.68 ביום 13.11.19 בחקרתו הששית של הנאשם 2 הוא הודה שלקח את ה-DVR של משפחת פרטושי ומחק את תוכנו אף טען שעשה זאת כיוון שלא רצה לעשות למעבידיו אנס בעיות וטען שאין קשר בין מחיקת תוכן מצלמות האבטחה לבין הרצתה. הוא הודה שהוא ביקש מרוחיה סבטו שתיגש

למשפט פרטושי ותקרה לאחד מהם. כאשר הגיעו פטמה הוא ביקש ממנו את DVR כדי למחוק אותו והוא נתנה לו אותו. הוא מסר את DVR- לאדם אחר על מנת שימחק את ההקלטה. הוא המשיך להתמיד בגרסה שלא אפשר ביצוע של עבירות עם הקטנווע באירוע. במספר חקירות אחר כך הוא המשיך להכחיש מעורבות נוספת.

69. לאחר שנחקר פעמיים נוספים בהן המשיך להכחיש כל ראייה מרשיעה ומעורבות באירוע בהמתה המנוח, בוצעה ביום 13.12.27 הפגישה בין הנאשם 1 לנائب 2 כפי שפורט לעיל, בשם לב גרסת הנאשם 1. במהלך הפגישה סירב הנאשם 1 לומר בפני הנאשם 2 את הפרטים המפלילים שמסר כנגדו בחקירה ובעקבות זאת השמיעו החוקרים לנائب 2 את הדברים שמסר הנאשם 1 בחקירתו הקודמת. בשלב זה ביקש הנאשם 2 למסור את גרסתו בלבד שהחוקרים יבטחו לו שיגנו עליו (ת/24 - דוח ביצוע עובדות מ"ט 1548/13, ת/24א - תקליטור, ת/24ב - תמליל ומזכירים - ת/29, ת/30).

בהמשך הנאשם 2 אמר לרפ"ק ג'ימי מנסור שהוא מוכן לספר את מה שקרה בדיק, אך ביקש שתיתנו לו הגנה.

70. הנאשם 2 נשאל מי הרוצה והшиб שהוא יודע שהוא שניים על הקטנווע אולם הוא לא רוצה להגיד שמות. עוד מסר הנאשם 2 "זה הכלב הזה חשוב לעצמו שהוא יפה על עצמו, תבין אותי אתה, שהוא יפה על עצמו הוא פיל אותי אני, למה אני (משפט לא ברור) הוא תחיל לדבר כי יודע שהוא שקרן אתה מבין אותי" (ת/81ב עמ' 7). אז ניסה הנאשם 2 לטעון שהקטנווע גנבו אף גרסה זו לא התקבלה על ידי החוקרים. הנאשם 2 חזר וטען שישפר את כל הסיפור כפי שקרה אך רצה שהמשטרת תגן על ילדי. הוא ביקש שיובא קצין בכיר (ת/81ב' עמ' 9). בהמשך אמר ש"זה שהבאתם לי [הכוונה לנائب 1 ד.פ.] הוא היה ברצח ולא אני" (ת/82 - מזכר וואסים רbach, ת/29 - מזכר ג'ימי מנסור, ת/83 - מזכר ראני, עדות רפ"ק גיא גנור, עמ' 259 - 260, 269 - 270 לפרטוקול, עדות ג'ימי מנסור עמ' 295- 296 לפרטוקול).

71. הנאשם 2 מסר בחקירה זו כי בכל התקופה שהוא עצור, הוא לא אמר את האמת מכיוון שפחד שמשפחתו ابو זיקו ינקמו בו ובמשפחה. לדבריו, הנאשם 1 העיליל עליון עלילה. ביום הרצח הוא [נายนם 2] חזר מעבודתו בשעה 19:00 על קטנווע שביר למקומות העבודה במסוף אלף של אנס - קטנווע בצעע אפור כהה. הוא החנה את הקטנווע בחצר הבית, נכנס להתרחץ ולהתארגן, ולאחר מכן ירד ונסע עם הקטנווע לכיוון בית הקפה של סוהייב. בדרך בתחנת דלק סגיורפגש בשני חברים, בהאה ועלין, שעבדו בבחירות המקומיות. השניים הציעו לו שיבוא אותם להצבעה, וקבעו כי הנאשם 2 יchner את הקטנווע שלו בבית הקפה של סוהייב והם יקחו אותו משם. הוא נסע איתם, הצביע וחזר לבית הקפה. המקום היה מלא באנשים והוא ישב שם, אז חאלד ניגש אליו ושאל אותו אם הוא יכול לשאיל את הקטנווע ממנו לכמה שעות. הנאשם 2 שאל את חאלד למה הוא צריך את הקטנווע וחאלד ענה לו כי הוא רוצה לירוט על רכב של מישחו מחוץ לפקר. הנאשם 2 פחד והתביש לא לתת לחאלד את הקטנווע ואחריו שהסתים, מסר חאלד לנายนם 2 שהוא יורד הביתה, שיביא לו את הקטנווע לשם וכן שיביא אותו את הנายนם 1. הנายนם 1 והנายนם 2 נסעו יחד לבתו של חאלד, הכנסו את הקטנווע למקלט של

חאלד, כאשר חאלד מכחכה להם ואז הורדו לוחיות הדיהו של הקטנווע. לאחר מכן, עזב הנאשם 2 את חאלד ואת הנאשם 1 ונסע עם רכבו של חאלד לבית הקפה. לקראת השעה 23:00 נסע הנאשם 2 ביחד עם דינה חרבי וסוהייב לשוק העירוני לבחירות ולאחר מכן חזרו יחד ברכב של דינה. הנאשם 2 פגש את הנאשם 1 ושאל אותו איפה הקטנווע שלו והנ帀 1 אמר לו שהקטנווע במיחסן ליד העסק של השטייפה. הנאים הלכו יחד והנ帀 2 ראה את הקטנווע שלו במקום. הוא שאל את הנאשם 1 מהם עשו עם הקטנווע והנ帀 1 אמר לו שירו באדם. הנאשם 2 פחד מאוד, לקח את הקטנווע והוציאו אותו לפתח בית הקפה ואז למקום הגיעו חאלד שנראה לחוץ מאד ואיבריהם עבד אל האדי והם נכנסו וישבו בבית הקפה. הנאשם 2 ביקש לעזוב את המקום כי רצה לлечת לבתו, חאלד אמר לו שהוא רוצה שהנאש 2 יחזור לבית הקפה ועל כן שלח את איבריהם עבד אל האדי אחריו שיביא אותו לבית הקפה בחזרה. הנאשם 2 נסע עם הקטנווע שלו לbijתו ואיבריהם אסף אותו לאחר מכן. הנאשם 2 חזר לבית הקפה ושאל את חאלד מה הוא עשה עם הקטנווע שלו ולדבריו חאלד נישק אותו. בזמן שהם ישבו במקום הגיע אחמד ג'בארין (אבי זיקו), ודיבר עם חאלד בצד. לדברי הנאשם 2 הוא שמע על הרצת של המנוח רק כאשר חזר הביתה כאשר קרא באינטראנט ואז חיבר את הדברים. לגבי הקטנווע - הנאשם 2 מסר תחילת שזורך אותו בכביש צדי בעיר ולאחר מכן מכאן הוא מסר כי לקח את הקטנווע למחרת בבוקר למוסך בו הוא עובד ולאחר מכן מכר אותו לאדם מבוגר שאינו יודע את זהותו. לדברי הנאשם 2 למחרת בבוקר בשעה 9 לערך, הגיע אליו חאלד למוסך ואמיר לו שלא יספר לאיש על מה שהתרחש ומה שקרה, והוא הבטיח שככל יהיה הדבר. אחרי ימים סיפר לאמו על מה שהתרחש אליו. במהלך החקירה אמר הנאשם 2 כי בכוונתו להתאבד וזה יחסוך בעיות מהמשפחה.

.72. המדינה טענה שבשל טיעות חוקר שהפעיל את מכשיר ההקלטה, לא בוצעה ההקלטה מעשה עד לשעה 00:09 - ת/84 - מזכר וואסימ רבאח, ת/85, ת/242 - מזכר ראני פאוור אודiot טיעות בקלטה, עדות גיא וגנרט - עמ' 270 פרוטוקול.

.73. חלק מההשאול האמור לעיל הוקלט ואלו הדברים שעולים מהתקלטה: הנאשם 2 הילך עם סוהייב לבחירות מבית הקפה והמצב היה רגיל. אז איבריהם היפני התקשר אליו והוא אמר שהוא רוצה לлечת הביתה. אז הם החליטו לחזור לבית הקפה ושם היו אמל (חאלד הגיע אחרי רגע). הנאשם 2 חשב שהשעה הייתה בסביבות 12:30 וצין שזאת הייתה "אולי אחורי הרצת... **למה אחורי הרצת, כי אנחנו חזרנו הם כבר היו שם...**" (ת/85ג, עמ' 1). הנאשם 2 שאל את הנאשם 1 איפה הקטנווע והנ帀 1 אמר לו שהוא נמצא "בפנים" (עמ' 2). הוא ציין שהוא הילך עם אמל [למחסן] והוציאו את הקטנווע החוצה והוא התנע רגיל. אז הוא ואמל חזרו לבית הקפה ושם נודע לו שהיה אירוע בצדמת אום אל פחים ואז הוא קלט שיתכן והשתמשו בקטנווע שלו לצורך זה. הוא שאל את אמל מה קרה וטען שאמל אמר לו ש"ירינו והוא מת זהה זה" (עמ' 4) ובהמשך אמר שפצעו מישחו (עמ' 5). הנאשם 2 הדגיש שאמל לא אמר לו איך ירו וממי ירה (עמ' 5). הגיע חאלד ואז הגיע אביו והם שוחחו בחוץ. הנאשם 2 טען שלא שאל את חאלד באותו רגע מה הם עושים. עוד מסר הנאשם 2 כי הוא זרך את הקטנווע (ת/85א - דוח ביצוע עבודות מ"ז 1588, ת/85ב - תקליטור, ת/85ג, עמ' 6 - תמלול).

.74. בהמשך הגיע מפקד הימ"ר והחוקרים ביקשו מהנאש 2, שיספר את הסיפור מהתחלתה. הנאשם 2 אמר שהוא מפקד כי אם ידבר יתרגו אותו (ת/85ג עמ' 10). לאחר שמפקד הימ"ר אמר לו

שהמשטרה מחויבת לשמור עליו ושידאגו לו לסל אבטחה, חזר הנאשם 2 על דברים שהזכרו לעיל ובשל תקלת לא הוקלטו וכן הוסיף את הדברים הבאים: כאשר חאלד ביקש ממנו את הקטנווע הוא בתחליה סרב אבל לאחר מכן היה במצב לא נעים. חאלד אמר לנאשם 2 שהוא רוצה להרביץ למישמו (נומרטור 20.19) ולבסוף נאשם 2 אמר לו: בסדר, תיקח את זה. הנאשם 2 אמר בחקירה כי הוא עומד על כך שידע בדיק מה חאלד רוצה לעשות עם הקטנווע וחאלד אמר לנאשם 2 שהוא רוצה לעשות משהו מוחוץ לאום אל פחים. "אני רוצה לעשות מה למישמו מוחוץ לכפר", "שרצואה לירות" (בערבית) "רצואה כאילו לירה" (בעברית) "אני רוצה לירות על רכבו של מישמו אבל לא אמר לי שהוא נמצא נמצאה בה או שלא נמצא בה". כן אמר: "אני רוצה לירות עליו" "אפילו הוא אמר לי שהוא רוצה חלק הקדמי" "אני רוצה לירות על רכב" (ת/85ג עמ' 16-17). לדברי הנאשם 2 הוא ידע שמדובר במישמו מוחוץ לכפר. חאלד אמר לנאשם 2 להביא את הקטנווע עד לביתו (של חאלד) וшибיא אותו את הנאשם 1. הנאים נסעו לבתו של חאלד למקלט שם הנאשם 1 וחאלד פרקו את לוחית הזיהוי של הקטנווע. הנאשם 2 חזר לבית הקפה בשעה 12 או בשעה 12:30 באמצעות הרכב של חאלד. בבית הקפה היו הרבה אנשים,ocab לו הראש, חברי הביאו אותו לבית שלו והוא שתה תרופה וירד. לאחר מכן הנאשם 2 חזר לבית הקפה והוא נסע עם חוה וסוהיב לשוק. כאשר הם חזרו מהשוק לבית הקפה הנאשם 1 היה במקום אבל חאלד לא היה. הוא שאל את הנאשם 1 איפה הקטנווע והנאשם 1 אמר "במחסן". הנאשם 2 הלך למחסן וראה את הקטנווע רגיל בחוץ ואחד במחסן. הוא והנאשם 1 הוציאו את הקטנווע החוצה. הנאשם 2 שם את הקטנווע רגיל בחוץ ואבו חאלד ואייברהים. ברגע שהנאשם 1 חזר הביתה הוא פתח את המחשב וראה על המסך שהמנוח נרצח. הוא נכנס לשוק כי הבין שהוא "הם". לדברי הנאשם 2 ביום אחריו הרצח הנאשם 1 רמז לו והוא כעוס. לא אמר לו ישירות שהם רצחו אבל אמר לו "הרבענו על הרכב" (ת/85ג עמ' 32). לדברי הנאשם 2 הוא אמר הכל לאמו "לא אמרתי לה לבדוק מה, רק אמרתי לה שני ככה וככה עשו לי, אני נתתי לו כתובה ולא למטרה זו זה מה שקרה לי. היא התחרפנה" (ת/85ג עמ' 32). לעומת זאת, הנאשם 1 אמר לו "הרבענו על הרכב" ו"הם" אמרו לו לא לדבר. בשלב זה ביקש הנאשם מפקד הימ"ר שידאג לו והלה אמר שאף אחד לא יפגע בו (ת/85ג, עמ' 33). כן אמר הנאשם 2 כי **"ישב איזה 10 שנים"** (ת/85ג עמ' 34).

. 75. בתשאל מוקלט נוסף שנגבה לאחר מכן הנקה 2 חזר על דברים שמסר בתשואל הקודם והוסיף את הדברים הבאים: בערך בשעה 22:00 בא חאלד אמר לו לבוא הצדיה כי הוא רוצה לדבר איתו. הם עמדו בפנים בבית הקפה וחאלד אמר: "אני רוצה את הקטנווע שלך". בהתחלה הנאשם 2 אמר לו שהוא לא מסכים וחאלד ביקש שוב ושוב וחזר על זה יותר מפעם אחת או פעמיים. הנאשם 2 שאל את חאלד למה הוא רוצה את הקטנווע וחאלד אמר לו **"אני רוצה לירות על הרכב"**. (בתמלול כתוב **"אני רוצה להרביץ למישמו... הכוונה שהוא רוצה לשבור לו את הרכב או שהוא צזה"**). חאלד אמר לו שהבחן רוצה לירות להרביץ על הרכב שלו הוא מוחוץ לכפר (משפט זה לא נכתב בתמלול אלא רק בהודעה) (ת/85ד עמ' 2 ש' 16 - 19, ת/85ג עמ' 50 - 52). חאלד ביקש מהנאשם 2 שיקח את הנאשם 1 על הקטנווע והנאשים נסעו בקטנווע לבתו של חאלד. השניים הגיעו למקלט הבית של חאלד, שם הודיעו את הקטנווע למקלט והנאשם 2 ذכר שהודיעו את לוחיות הרישיון מהקטנווע אך לא ذכר מי הודיע אותם. במהלך גביה ההודעה ביקש הנאשם 2 מהחוקר שידוחו כי המידע בא מהנאשם 1 ולא ממנו (ת/85ד, עמ' 55). הנאשם 2 לקח את הרכב של חאלד ונסע לבית הקפה. בהמשך הוא נסע

לبيתו ללקחת תרופה ולקח את בהא ועלי משרד הבחים עם הרכב של חאלד לבתו. הנאשם 2 הגיע לבתו,לקח את התרופה, החזר את בהא ועלי למשרד הבחים וחזר לבית הקפה בין 23:00 - 23:30. בהמשך, נאשם 2 נסע לחיפה בעין איברהים באמצעות הרכב של חוה וביחד עם סוהיב, והיו שם עד לשעה 00:30 וחזרו לבית הקפה. שם הוא ראה את הנאשם 1 ושאל אותו איפה הקטנווע. הנאשם 1 אמר לו שהקטנווע במחסן. שניהם הלכו למחסן וראו את הקטנווע של הנאשם 2. בהמשך הנאשם 1 הוציא את הקטנווע מהמחסן ושם אותו בצד ליד בית הקפה ובדוק הגיעו חאלד ואיברהים כאשר חאלד היה "**עם כאלה פנים שלא יודע מה**" (ת/85ג עמ' 2 ש' 37 - 39, ת/85ג עמ' 63 - 67). בהמשך, הנאשם 2 רצה לילכת לשון וחאלד אמר לו להחזיר את הקטנווע לבתו של נאשם 2 ולחזיר לבית הקפה עם איברהים. הנאשם 2 החזר את הקטנווע וחזר עם איברהים לבית הקפה עם רכב מזדה. כאשר הגיעו לבית הקפה הוא עדין לא ידע על הרצתה. לדבריו נאשם 2 חאלד בחוץ אמר לו "**יריתי על הרכב**" כאשר הנאשם 2 הסביר במפורש שהכוונה לירוי (ת/85ג עמ' 74). חאלד אמר לו לא לספר לאף אחד. בהמשך חזר בו הנאשם 2 מאמרה קודמת שלו כי חאלד אמר כי הוא רוצה לירות על רכב ואמר כי חאלד אמר לו שהוא רוצה להרביץ למישחו קודם כל ואחריו זה חאלד אמר שהוא רוצה לפגוע ברכב וכן מסר הנאשם 2 "**אני לא הבנתי שום דבר אני לא התעניינתי**" וכי חאלד אמר לו שהבחור מחוץ לכפר (ת/85ג עמ' 75). בנוסף, חאלד אמר לנאשם 2 אחרי הירוי "**יריתי על רכב אני לא יודע אולי מישחו נפצע אני לא יודע [מה] אמר לי בדיק אני לא יודע**". מיד לאחר מכן מסר הנאשם 2 שהוא לא זוכר מה אמר לו חאלד (ת/85ג עמ' 76). يوم לאחר מכן, חאלד בא למקום שבודתו של הנאשם 2 ואמר לו לא לספר לאף אחד. הנאשם 2 הוסיף ומסר כי אחרי שראה בפייסבוק שהמנוח נרצח הוא הבין ISR שרח חאלד ירה במנוח אר הוא לא מסר את הדברים למשטרת מהתחלת כי פחד שיפגעו בו ובילדים שלו מפני שהוא יודע שאלה אנשים שאין להם רחמים (ת/85ג המשך עמ' 2 - 3). לדבריו הנאשם 2, מזכיר בקטנווע בצלע אפור עכבר או אפור כהה, הקטנווע נמכר אולי כחודש לאחר הרצתה. לקטנווע מגן רוח שקוֹף כסא שחור ואיין בו ממשו מיוחד. הנאשם 2 טען שאינו זוכר מי החזר את מספרי לוחיות הזיהוי, או הוא או הנאשם 1 הריכבו אותן, במחסן. הוא הוסיף שחאלד ביקש ממנו את הקטנווע בסביבות 22:30. הנאשם 2 נשאל למה התכוון כאשר אמר את המלה "**ידרב**" הוא אמר שקיים פירוש של "**ליירות**" וקיים פירוש שהוא "**להרביץ**". בהמשך אמר הנאשם 2, "**אני מתרגם את זה למישחו שהוא רוצה לירות בו או לירות על הרכב שלו**". בהמשך אמר "**כל אחד חשב אחרת, אני לא יודע מה הוא חשב, אני חשב שהוא והוא חשב שהוא אחר...**" (ת/85ג המשך עמ' 25). הנאשם 2 סרב לבצע הובלה והצבעה בכל תוקף. הוא הוסיף ואמר שהנאשם 1 הוציא את הקטנווע מהמחסן וגרר אותו. באותו לילה אמר חאלד לנאשם 2 שימושו נפצע מהיריו הוא חשב שגם הנאשם 1 אמר לו (ת/85ד עמ' 8 ש' 263 - 264, ת/85ג המשך עמ' 62 - 64). בנוסף, מסר הנאשם 2 כי אחרי שחאלד סיפר לו שימושו נפצע, חאלד נישק אותו (ת/85ד עמ' 9 ש' 267 - 269, ת/85ג המשך עמ' 64 - 65). הנאשם 2 הוסיף ומסר שמדובר בקטנווע סאן יאנג 200 סמ"ק דגם ג'י' ריד. הוא הוסיף שקדם סתם אמר שזרק את הקטנווע כיוון שלא רצה לעשות בעיות למעבידיו אנס והוסיף שהוא יודע ליזהות מי קנה את הקטנווע מאנס ונתן תיאור שלו. הוא גם טען שלא הייתה לו כוונה לפגוע במישחו או שימושו דוגמת מה שקרה, וכי הוא פחד על הילדים ועל ההורים שלו מהאנשים האלה (ת/85ג ד, עמ' 10, ש' 313 - 315, ת/85ג המשך עמ' 83). בסיום לכתשניאל אם כתת הגרסהאמת השיב הוא "**כן**", **אין יותר מקום לשקר באמת הزاد אבל תעוזב, חלאס תסלחו לי**" (ת/85ג המשך עמ' 82).

.76. החוקרים הגיעו ביום 28.12.13 למוסך קטנווי אלעל ובשיחה שהתנהלה ברמקול, נשמע הנאם 2 אומר לאנס שהמשטרה מחפש את הקטנווע שאנס מכר לבוחר מהנגריה ואז אוטר קטנווע מ.ר. 78-360-52 אצל מלא שורבג (ת/96ז - דוח פעולה של באסל נטור מיום 13.12.28).

.77. בעימות עם חאלד שנערך באותו יום הנאם 2 אמר לחאלד שהנאם 1 אמר לו בפנים מה הוא עשה וגם ערך שחזור וגם הוא (הנאם 2) אמר מה שהוא עשה.

.78. בחקירהו האחורה מיום 8.1.14 הנאם 2 נשאל על תമונות שנלקחו מצלמות האבטחה וזיהה את הקטנווע שלקח ממנו חאלד מ.ר. 78-360-52 (ת/96ט, 1/ת96ט, 1-52-360-52). כמו כן השיב שהה קטנווע שרכב עליו בתאריך 22.10.13. הנאם 2 זיהה שבשעה 18:43:58 הוא יצא עם הקטנווע מהבית שלו לכיוון בית קפה סוהייב. בשעה 22:57:46 זיהה הנאם 2 את רכב הב.מ.ו. של חאלד אותו הגיע הנאם 2 יחד עם בהא ועלי בסמוך לביתו ויצא מהרכב לחתת תרופות (ת/89, עמ' 2, ש' 18 - 27). בשעה 01:13 זיהה הנאם 2 את הקטנווע בסמוך לביתו ועלי הוא רכב לאחר שהוא והנאם 1 הוציאו אותו מהמחסן (ת/89ג עמ' 32 ש' 31 ואילך). בשעה 01:16 זיהה הנאם 2 את רכב המזדה של איברהים עבד אל אחדי אשר בא והסיע אותו מביתו של הנאם 2 לבית הקפה. בשעה 01:35 זיהה הנאם 2 את הרכב של איברהים אשר החזיר את הנאם 2 לבתו (ת/89, עמ' 3, ש' 45 - 49). לדבריו נודע לו על הרצת רק כשהיה בביתו כשרה את הדברים בפייסבוק. הוא עוד מסר שחאלד לא אמר לו שהוא רוצה את הקטנווע כדי לירות ממנו אלא הוא אמר את המלה "אודורוב" - להרביץ למשהו (ת/89 עמ' 3, ש' 57 - 61, ת/89ג עמ' 67, 78, 85, 92, 97, 99 - 99). עוד מסר הנאם 2 כי חאלד לא אמר לו אחרי הירוי "יריתי על רכב" אלא אמר "כנראה משהו נפגע ואל תספר לאף אחד" (ת/89ג עמ' 80 - 81, 92 - 93). הוא גם בחקירה זו טען כי הוא לא הוריד את לוחיות הרישוי אלא החזיר אותן למקוםן, ואמר שאין זוכר מי הוריד (ת/89 עמ' 3 ש' 62 - 63, ת/89ג עמ' 78 - 79, עמ' 82).

עדות הנאם 2 בבית המשפט

.79. בעדותו הראשית בבית המשפט מסר הנאם 2 כי עבד במוסך הקטנוועים וכי נסע כל הזמן בקטנוועים של המוסך. ביום האירוע הוא סיים לעבוד מוקדם וחבריו, עלי ובהא, התקשרו אליו, כדי שיצבע. הוא יצא בשעה 7 או 8 בערב לכיוון ביתו עם הקטנווע מהעבודה. לאחר מכן הגיע עם הקטנווע לבית הקפה, שםפגש בחבריו ונסע איתם להציגו כשהקטנווע נשאר בבית הקפה. לאחר שהציג חזר לבית הקפה ואז הגיע חאלד וקרא לו הצד. חאלד אמר לו שהוא רוצה את הקטנווע. הנאם 2 סרב וחאלד ביקש שוב. הוא שאל את חאלד למה הוא צריך את הקטנווע וחאלד אמר לו שהוא רוצה לצאת עם הקטנווע מחוץ לאמם אל פחים, והנאם 2 הסכים. חאלד ביקש מהנאם 2 כי יסייע את הקטנווע בביתו של חאלד, יקח את הרכב שלו (של חאלד) וכן ביקש ממנו שיביא את הנאם 1 אליו. הנאם 2 הסיע את נאם 1 לביתו של חאלד עם הקטנווע והשאיר את הקטנווע בחצר הבית, אחר כך נסע מן המקום עם הרכב של חאלד לבית הקפה.

.80. בחקירהו הנגדית נשאל הנאשם 2 מודיע בתשובה לכתב האישום מסר שלא הגיע כלל לביתו של חאלד ביום הבחירה אך הוא לא ידע לספק הסבר. כן עונת הנאשם 2 עם עונת הנאשם 1 שניהם הודיעו את לוחיות הרישיון עם גירסתו בחקירה שהוא, חאלד והנ帀 1 היו במקלט והשניים האחרונים הודיעו את לוחיות זההו - אך עמד על גירסתו שלא נכון בזמן הורדת לוחיות הרישיון ולא הודיע את לוחיות הרישיון (גירסה שנייה נכונה לטענת המשימה). בהמשך, מסר הנאשם 2 כי אין זכר מי הודיע את לוחיות הרישיון למטרות שקדם טען לכואורה שכן במקום. כאשר נשאל הנאשם 2 מודיע מסר בחקירה כי חאלד אמר לו מה הסיבה שבגללה הוא מבקש את הקטנווע אמר הנאשם 2 כי חאלד סתום זרך לו מלה: "הוא זרך לי כיילו רוצה להרביץ למישחו.... אמר לי רוצה לצאת מאום אל פחם, רוצה להרביץ למישחו...". כشنשאל לפשר הסטירה לעומת מה שמסר בעדותו הראשית הוא השיב שאולי שכח. כשהוא זרך קטע מהחקירה בו הוא מסר שchalad אמר לו שהוא רוצה לירוט עם הקטנווע, הנאשם 2 אישר ששמע אותו אומר בערבית את המלה "טוח" בערבית שהמשמעות בעברית היא "ירוי" ואמר: "כן, אולי חאלד זרך את המלה הזאת כיילו שרצה לירוט, אולי" (עמ' 552 לפוטווקול). בהמשך הוא העיד "בהתחלת הוא אמר לי להרביץ אולי אני שאלתי אותו אני לא זכר אבל בחקירה הוא זרך לי מלה (בעזרת התרגומים) כשאמר לי שהוא רוצה להרביץ למישחו, כשאני התעקשתי לדעת מה הוא רוצה לעשות עם הקטנווע, אני שכחתי, אני לא זכר אם הוא אמר לי שהוא רוצה לירוט על אותו, יכול להיות שהוא אמר לי, יכול להיות שהוא זרך את המלה ככה סתום, בכלל שהתקשתה". הנאשם 2 אישר כי בחיקירתו הוא רואה את עצמו אומר שchalad אמר לירוט על רכב אבל לא זכר שאמור את הדברים (עמ' 553 - 554 לפוטווקול). לסיכום החקירה, הסכימן הנ帀 2 כי חאלד אמר לו "לירוט על רכב" (עמ' 554 לפוטווקול).

.81. בנוסף, מסר הנאשם 2 בחיקירתו הגדית לב"כ הנאשם 1 כי יום או יומיים לאחר היר, הנאשם 1 מסר לו כי הוא נהג וכי חאלד ירה - גרסה שלא נמסרה עד אותו מועד (עמ' 563 לפוטווקול). כן אישר הנאשם 2 כי מסר בחקירה שchalad אמר לו שהוא רוצה לירוט על החלק הקדמי של הרכב (ת/85ג עמ' 17). בהמשך, הוא אמר שהוא לא יודע בפועל מי יירה על הרכב. המדינה טענה שמדובר בעדות כבושא שאין לייחס לה משקל בנקודתה זו (עמ' 578 לפוטווקול). לגרסתו, בהמשך אותו יום, הוא נסע לביתו עם חברי שהיו איתו בקהליפות, וחזר לבית הקפה ונסע עם סוהייב ועם חחה לחפלה של הבחירה. הם חזרו לבית הקפה בשעה 1 בערך. כשהגיעו הוא ראה את הנאשם 1 בבית הקפה ושאל אותו איפה הקטנווע ואז הנאשם 1 גירר את הקטנווע אליו. על הקטנווע לא הייתה לוחית זההו והוא פחד שאל את הנאשם 1 מה הם עשו. הנאשם 2 הרכיב את לוחית זההו ונכנס לבית הקפה שם אנשים אמרו לו שאחד נרצח גם שאלה שרצו, היו על קטנווע. הנאשם 2 רצה לлечת הביתה וחאלד אמר לו שישאר במקום. הנאשם 2 אמר לחאלד שאין לו רישון ויש הרבה משטרת ואז חאלד אמר לו שישאר הביתה עם האופנווע ואיבראים ייחזר אותו לבית הקפה וכך היה. בהמשך, ישב הנאשם 2 עם עוד אנשים בבית הקפה ואז איבראים עבד אל האדי החיזיר אותו הביתה. הנאשם 2 עוד מסר שהקטנווע שהוא נתן לחאלד נשאר במוסך כחודש, ולאחר מכן נמכר.

.82. הנאשם 2 נחקר גם אודוט DVR ומחייבתו וטען שהוא מחק כיוון שלא רצה שיראו אותו נהוג בלו רישון והכחיש שמחק כיוון שלא רצה שיקשו אותו לרוץ

התארגנות לקרה הירי על פי מצלמות

83. מצלמות שהותקנו באיזור אולמות "אל וואהה" תיעדו שב- 22.10.13 בשעה 23:49.46 נכנס קטנו לחניון לכיוון גן האירופים ועליו רכובים שני אנשים וב- 23.10.13 שעה 00:03:31 תועד הקטנו נסע מכיוון גן האירופים לכיוון היציאה כאשר בשעה 00:03:36 נראה רכב לבן נושא בעקבות הקטנו מכיוון גן האירופים לכיוון היציאה. לאחר מכן, מצלמות תיכון "עתיד" תיעדו בשעה 00:06 רכב לבן ואופנו נסע אחריו לפניו כיכר המשטרה באום אל פחם כאשר הצלום נקטע עם כניסה הרכב והאופנו לכיכר (ת/250- דוח בדיקת DVR (תיקון עתיד), ת/212ח' אל וואהה, תקליטור 2, ת/212ו'- אל וואהה תקליטור, ת/212ז' אל וואהה - תקליטור 1).

עדויות עד ה缇יענה

84. העד, איברהים עבד אל האדי, הוכרז כעד עוין במהלך עדותו בבית המשפט. הודיעתו גם תמליל שיחותיו עם המדווח וכן הודיעות המדווח שישב עמו, הוגש חלק מהמסכת הראיתית. עד זה נעצר ביום 24.11.13 בחשד לביצוע רצח ובימים שלאחר מכן הוא נחקר מספר רב של פעמים. במהלך ימי מעצרו הוא נחקר בגין עבירות נהייה בזמן פסילה ושותפות ברצח המנוח, כמו גם בחשד לשחר בסמים מסוכנים. בתאריך 12.12.12 לאחר מספר חקירות בהן לא מסר מידע משמעותי לחוקרו (אך מסר דברים רבים למדווח), הוא מסר לחקרים שביום הרצח הוא עם אשתו בכפר אכסל, שחאלד התקשר אליו ובקש שיבוא לביתו (של חאלד). הוא הסיע את אשתו להורייה בסמוך לשעה 23:30 ואח"כ התקשר לחאלד שלא ענה. העד איברהים נסע לבית הקפה של סוהייב ונכנס אליו ולאחר מכן הגיע הנואם 1 ואמר לו שחאלד רוצה אותו. איברהים הלך עם הנואם 1 למבחן שם ראה את חאלד והנואם 2 במחנן ולידם קטנו שחור וכן ראה אקדח תופי מוחזק על ידי הנואם 1. חאלד בקש מאיברהים שיקח את הנואם 2 לבתו ויחזר בחזרה לבית הקפה ואיברהים עשה כפי שהتابקש. לאחר מכן, איברהים הסיע את חאלד לבתו [של חאלד], והלה בקש ממנו שימתין לו, אז נכנס לבית, התkalח ולאחר מכן איברהים הוציא את חאלד לבית הקפה. חאלד ירד בבית הקפה ואיברהים לאייברהים שיחזור לבתו (של חאלד) וימתין שם. איברהים עשה כן וכעבור זמן קצר חאלד הגיע ברכבו וירד למקלט כשאקדח התופי היה כתע בידי חאלד. במקלט היו גם יוסף עבד ג'בארין ווסף חאלד ג'בארין, בני הדוד של חאלד. חאלד ניקה את האקדח, עטף אותו בנילון ונתן אותו ליאסוף על מנת שיחביא אותו (ת/39(28) - דוח ביצוע עבודות מ"ט 1469/13; ת/39(28א) - תקליטור; ת/39(28ב) - תמלול; ת/39(א) - דוח תשאול).

85. ביום 13.12.13 איברהים נחקר שוב וזכור על גירסתו שפורטה לעיל (ת/39(35) - הודהה; ת/39(36) - דוח ביצוע עבודות מ"ט 1470/13; ת/39(36א) - תקליטור; ת/39(36ב) - תמלול; נ/12 - מזכיר רס"ב סמיה מנטור). בהמשך אותו יום הוא נחקר שוב ובמהלך החקירה נאמר לו שהוא מסתיר פרטים. נערך עימות בין לבן המדווח המכונה יוסף שביבלי שאמר שאיברהים סיפר לו שהוא קנה דלק ב- 100 ל"ג על מנת שיישורף את הבגדים של חאלד, שפרק את האופנו ששימש לרצח, שרף

אותו וקבר אותו בעזרת אדם אחר. בנוסף מסר המדובב כי איברהים מסר שחאלד סיפר לו يوم לאחר הרצח על הרצח. עוד מסר המדובב שאיברהים אמר כי האקדח היה אקדח בל' תרמילים מסווג טאחונה וכי ابو זיקן נשאר בבית הקפה ותפקידו היה לertzpast. בנוסף, המדובב מסר שאיברהים סיפר כי הנאשם 2 היה הננג ושהאקדח הטאחונה נמצא אצל בן דוד של חאלד בשם יוסף. איברהים הבהיר כי סיפר למדובב את הדברים האמורים למעט העובדה שאישר שאת הבגדים של חאלד הוא שرف אצלו בבית לבקשתו של חאלד באותו לילה (דו"ח 339 (37) - דו"ח ביצוע עבודה מ"ט 339/13, ת/337 (37א) - תקליטור, ת/339 (37ב) - תמלול).

.86. בחקירה נוספת מיום 14.12.13 הוא אישר כי אמר בעבר כי האופנו נקבע אך בהמשך חזר בו. הושמעו לו קטעים מישוחתו עם המדובב והוא הבהיר את קולו והתעקש שסיפר קודם, ביום 13.12.13, את כל האמת (ת/339(40)- דוח ביצוע עבודה מ"ט 339/13, ת/339 (40א) - תקליטור, ת/339(40ב) - תמלול, הודעה - ת/339(38), ת/339(39א) - דו"ח תשואל, ת/339 (38ב) - דוח ביצוע עבודה מ"ט 1472/13, ת/339(38ג) - תקליטור, ת/339(38ד) - תמליל, ת/339(31) - דוח ביצוע עבודה מ"ט 1471/13, ת/339(31א) - תקליטור, ת/339(33) - הודעה, ת/339(39א) - דו"ח ביצוע עבודה מ"ט 1555/13, ת/339(39ב) - תקליטור, ת/339(39ג) - תמלול, ת/339(41) - דוח ביצוע עבודה מ"ט 1578/13, ת/339(41א) - תקליטור, ת/339(41ב) - תמלול).

.87. במספר חקירות נוספות לאחר מכן איברהים לא שיתף פעולה, וגם בבית המשפט הוא הוכרז כעד עוין.

.88. המדינה ביקשה לאמץ את אימרות החוז של איברהים ככל שיש להן חיזוקים בראיות חיזוניות ולקבע שאיברהים התקשר לחאלד בשעה 23:49 אך חאלד לא ענה (מחקר תקשורת ת/176, נ/13) שאיברהים ראה את הנאשם 1 וחאלד במחסן ולידם קטנו שגור וכון ראה אקדח תופי מוחזק ע"י הנאשם 1 (מתאים לגירושה הנאשם 1). עוד ביקש לאמץ כי איברהים לקח את חאלד לבתו ברכבת מסווג מאודה (גירושה הנאשם 2) ואיברהים החיזיר את הנאשם 1 מבתו ברכבת מסווג מאודה (מתאים לגירושה הנאשם 2).

עדותו של איברהים מחאמיד ("היפני")

.89. איברהים מחאמיד זומן להעיד בבית המשפט עד תביעה כאשר ההגנה הסכימה להגשת אימרותיו ועל כן הוא נחקר רק בחקירה נגדית. איברהים היפני עזר בבית הקפה של סוהיב ביום הבחירות כאשר כולם יצאו למסיבת בחירות. לדבריו הגיע לבית הקפה בתחילת הערב בשעה 20:00 - 20:15 ויצא מבית הקפה על מנת להציגו וכשחזר ראה את הנאשם 1, את עבד, נוח ג'בארין, אחמד חרבי, חאלד, איברהים עבד אל האדי ועוד בחורים שהוא לא מכיר. בהמשך הגיע הנאשם 2 וכל הנוכחים כולל הנאים חאלד וסוהיב ישבו בבית הקפה כשעתיהם. לאחר מכן הגיעו כולם מבית הקפה והוא נשאר שם בלבד. לדבריו, הנאשם 2, חווה וסוהיב נסעו מהמקום ולאחר מכן הגיעו אח של סוהיב, תהא עכל

שיצא לאחר מכן. הוא המשיך ומספר שלאחר שחלף היום, בשעה 00:08 עד 00:29 הוא שוחח מספר פעמים מהטלפון שלו עם מספרי טלפון השיכים לנאים 2 ולסוהיב. את השיחות עם הנאים 2 עשה כי רצה לידע מתי הם מגיעים שכן רצה לлечת הביתה וכן רצה דברים נוספים. הוא מסר שבמהמשך הגיעו לבית הקפה - חאלד, הנאים 1 ואיברהים עבד אל האדי כשהם נראו לחוצים. בשלב זה, איברהים היפני היה לבד. הנאים 1 נכנסו לבית הקפה לבוש סודור שחור עם כובע, קופצ'ון בצבע שחור וחאלדلبש אף הוא סודור צמוד שחור או משהו דומה אולי עם כובע (בגירסה אחת מסר שלבש קופצ'ון כחול כהה. העד ציין בחקירותיו שהשלשה הגיעו בשעה 22:00 - או 23:00 או שעיה דומה, אולם בהמשך אמר שלא יודע והשעה הייתה שעיה מאוחרת (ת/186(ג) עמ' 75 - 76). אחרי שהנאים 1 התקשרו מהטלפון של העד (בשעה 00:20) לסתוהיב, הלכו הנאים 1 חאלד ואיברהים עבד אל האדי שמאללה לסמטה, שם יש שלושה עסקים ריקים וכן מכון טיפפה. איברהים היפני יצא החוצה וקרא להם אולם הם לא ענו. הוא צעק לנאים 1 והוא אמר לו להיות בשקט ושינמיך את קולו כאשר שאל מה הוא עשה ענה הנאים 1 שלא יתעורר ויכנס פנימה. אחרי רבע שעיה יצא שוב ובשעה 00:22 התקשר אליו סוהיב ושאל אם הנאים 1, חאלד ואיברהים עדין שם ובקש לדבר איתם. בהמשך לקח הנאים 1 את הטלפון של איברהים היפני ושובח עם סוהיב בחוץ. בהמשך הגיעו לבית הקפה סוהיב, הנאים 1, עבד אחיו של הנאים 1, חאלד, איברהים אל האדי, נאים 2, חוחה, אביו של חאלד, אבו זיקן, אבו חרבי, נוח, תאמר וועוד, ואז התפרנסה הידיעה שהמנוח נרצח ולטענת העד התנהגו של חאלד הייתה מוזרה כשפני נהיי אדומות והוא היה לחוץ וקם והתהלך עם אביו. הוא עוד מסר שביום הבחירה בשעה 18:00 הוא ראה ליד בית הקפה קטנוע בצבע שחור של סעד חרבי שהיה מוקלקל. כיוון שסעید חרבי טען שככל לא היה באום אל פחים באותו יום אלא באשקלון נערך עימות בין איברהים היפני שעמד על גירסתו.

90. התביעה טענה שגירסתו של איברהים היפני תומכת במאגר הראיות הכלול שלפיו הנאים 1 חאלד ואיברהים הגיעו לבית הקפה של סוהיב מיד לאחר המתת המנוח, שופכת גם אור על התנהגות הנאים 1 באירוע ושותפת את טענתו של הנאים 1 שהוא פסיבי ונגרר באירוע לאור הפעולות שנתקט מיד אחריו.

עדים נוספים שהעידו

91. סוהיב ג'בארין - הוא בעל בית הקפה "קפה סוהיב". בחקירותיו הוא מסר שהיה בבית הקפה בשעות הערב ביום האירוע (יום הבחירה) והוא במקומות בין היתר, הנאים ווחאלד. בחלק מן הערב הוא יצא מבית הקפה אך חזר לאחר חצות יחד עם הנאים 2 וכי חאלד והנאים 1 (יחד עם אחרים) היו בבית הקפה באותו זמן. בבית המשפט הוא מסר דברים שלא אמר בחקירותיו במשפטה - כי לאחר שחזר לבית הקפה אחרי חצות הוא דבר עם הנאים 1 שנראה לו עייף. באותו נסיבות הנאים 1 אמר לו כי שיצא עם חאלד כדי לירוט על המכוונת של המנוח ושהוא [הנאים 1] לא רצה לлечת אבל פחד. העד הוסיף כי נאים 1 אמר לו שוחאלד היה היורה ושאלוי שפיק נפצע מהיר. סוהיב עוד מסר כי נאים 1 אמר לו כי חאלד אמר לו כי הולכים להפחיד את המנוח באמצעות יריות באוויר (עמ' 70-78 פרוטוקול). בפנינו הוגשה גם עדותו של העד בהליך המקביל. במהלך חקירתו סוהיב הוכרז כעד עיון

והוגשו הודעותיו במשטרה. העד לא סיפק הסבר מניח את הדעת מודיע לא מסר את המידע הנטען בהודעותיו במשטרה או בחודשים שלאחר מכן ועד למתן עדותנו. עדותנו של עד זה בבית המשפט, קר טוענת המאשימה, היתה מגמתית בלתי מהימנה כאשר לא הונח הסבר סביר לכך שהדברים שאמר בבית המשפט לא נאמרו על ידו במשטרה.

92. **העד ת אמר מוחامي** - מסר בהודעתו שניתנה במשטרה והתקבלה כראיה כי הסיע את הנאשם 2 מחנות כלשהו כאשר על רגלו הוא ראה מכשיר DVR (ת/183 עמ' 1 ש' 6-7, עמ' 2, ש' 10-8). בית המשפט הוא אישר תוכן ת/183. בחקירה הנגדית לב"כ נאשם 2 הוא טען כי הוא לא ידע שמדובר ב-DVR וכי החוקרים אמרו להגיד כך, והוא עשה כן על מנת להמנע מהמשר המשער. העד גם טען שהחוקרים התייחסו אליו בצורה משפילה ופגעת אולם הודה בחקירה החזרת כי לא אמר לעורך דין על כך. הוא גם ידע לפחות את שמות החוקרים. קלטות חוקריות אינן תומכות בעמדתו ולא מצאת סיבה שלא קיבל את אימרתו ביחס ל- DVR כמהימנה.

93. **העד אנס מוחامي** - עד זה היה מעסיקו של הנאשם 2 ואימרותיו הוגשו בהסכמה לבית המשפט. הוא מסר שהוא בעל עסק בשם "אופנאי אלעל" באותם אל Fach העוסק בתיקון אופניים, קטנועים ומכירותם. העד סיפר שהנאשם 2 נגע עם הקטנועים מהעסק והוא החזיק ארבעה ימים קטנוע ומסוג סאן-יאנג דיק שחור בעל נפח מנوع 125 ס"מ. העד סיפר שבבום הבדיקות הנאשם 2 יצא להציג עם קטנוע בצעע שחור או אפור ולא חזר. בשלב מאוחר יותר, לאחר שהנאשם 2 הודה שמסר את הקטנוע שהוא ברשותו לידי הנאשם 1 וחאלד, העד שוחח בטלפון עם הנאשם 2 בנסיבות החוקרים ואז אמר לו הנאשם 2 שהמשטרה מחפשת קטנוע שהוא מכיר לבחור מהנגריה. על בסיס זה הכוין אנס את השוטרים לאדם בשם אבו אסראף ואל קטנוע מ.ר. 8-360-52 שאטור ונתפס. לדברי אנס קטנוע זה היה בשימושו של הנאשם 2 ביום הבדיקות או קטנוע קטן שהמשטרה תפסה מביתו של הנאשם 2. בהמשך מסר אנס שהקטנוע שננטפס היה במושך בתאריך 25.10.13 בזמן שהמשטרה תפסה חמשת קטנועים נוספים (הודעות העד ת/96 מיום 25.10.13 והודעת העד מיום 28.12.13, ת/96ב).

94. עוד העידו עדים רבים נוספים בנושאים שונים לרבות בנוגע לאיורים בבית הקפה בלבד הבחירה, בנושא הקטנוע ובני משפחתו של המנוח ובקשר ללקיחת ה-DVR מבית משפט מוחامي, אולם לאור חשיבות הנאשם לככתב האישום, הודעתיהם ועדותם בבית המשפט, אין צורך לסקור את העדויות הנוספות.

טענות המדינה בסיכוןיה לגבי הנאשם 1

95. מתוך עדות הנאשם 1 בקשה המדינה לקבוע את הממצאים העובדיים הבאים: שעיל אף שהנאשם 1 מסר שהוא נגע בקטנוע - ובסייג שאין לנו שאזה חшибות - טענה המדינה שקיימות מספר ראיות שיכולה לפגום בגרסת הנאשם 1 והן: השקרים המהותיים הרבים שסיפר לחוקרים ובין היתר שהוא מוכן לומר לנאים 2 נגע על הקטנוע; העובדה לפיה הוא אישר בבית המשפט כי סיפר לסתוייב

אודות חלקו באירוע מיד לאחריו על אף שהוביל סיפור בהליך המקביל שלא היו דברים מעולם. יצוין כי בסוף התשאול ת/14 ב-13 במאי 20.12.2020, כאשר החקיר מנstor שאל את הנאשם 1 הוא השיב כי אינו יודע מי נפג בקטנווע, ובהמשך אותו יום טען שלא ידע מי דחף את הקטנווע וכי לא מדובר בו; במהלך תשאול ביום 25.12.2020 נשאמר לו שהוא היה על הקטנווע, הוא לא הודה בשום מעורבות. כמו כן הנאשם 1 מסר לחקיר מנstor שראה את האקדח בתוך שק, ובתשובתו לכתב האישום הבהיר שמדובר באקדח אתلوحית הזיהוי מהקטנווע ולאחר מכן טען שכן עשה זאת. כמו כן בחיקיותו המקדימות הבהיר שמדובר באקדח לרכיב בזמן הירוי כאשר בבית המשפט ובחיקיות אחרות טען אחרת. טען שה הנאשם 1 מסר לחקירים בכל פעם גירסה המתישבת עם הראיות שהוצעו לפניו ולא יותר מכך. טען עוד שה הנאשם 2 מסר, שאחרי האירוע, הנאשם 1 אמר לו "ירינו בו והוא מת" וההaint 2 מסר בנוספ של הנאשם 1 אין רישון נהיגה ולא ידוע לנוהג וכן הוא זה שהסיע אותו לבתו של חאלד. הנאשם 1 גם אישר שאין לו רישון נהיגה והוא לא ידוע לנוהג טוב אולם טען שהיה פעמים על קטנווע. בנוסף, בדרך לבתו של חאלד הנאשם 2 נהג וההaint 1 יש מאחור ובדרכ לאל ואחה חאלד נהג וההaint 1 יש מאחור מיד לאחר הרצח אייברים עבד אל האדי ראה את האקדח בידו של הנאשם 1 וההaint 1 טען שלפני שאיברים עבד אל האדי נכנס למיחסן חאלד נתן לו את האקדח. ביחס לגרירת הקטנווע למיחסן לאחר שכבה, טען הנאשם 1 שאולי חאלד לחץ על הכת/or בקטנווע ומכך יש להבין שמי שלחץ על כפת/or ה��בי היה חאלד. טען שהaint 1 אימץ בסופו של דבר אפשרות שהוצאה לו על ידי אחד החקירים ביום 25.12.2020 שיתכן והירוי נועד להפחיד בלבד, אך יכול להויר מעצמו תיק רצח בתנאי שהוא לא ירה.

96. טען שהaint 1 אינו אדם שנגיר וכי הוא חברו הטוב של סוהיב שהיה חבר טוב של חאלד, על כן טען שהaint 1 היה בחבורה של סוהיב. טען שהaint 1 עצמו הגדר את סוהיב כמו אח או אבא עבورو. טען שהaint 1 נכח במפגש שהתקיים אצל הנאשם 2 לאחר מעצרו ביום 24.10.2013 בנסיבות חאלד, סוהיב ואבו זקי. טען שהaint 1 ביקר בבתו של חאלד מספר פעמים ונטען שבין הנאשם 1 לחאלד היו קיימים קשרים טלפוןים עובי לרצח (אם כי לא ביום הרצח); טען שהaint 1 היה במסיבת החינה של זקי. טען סוהיב אישר לבסוף שהaint 1 היה שייך לחברה שלהם. טען שלאורן מספר חקירות רבי דבק הנאשם בהכחשתו ולא הפליל את המעורבים בתיק על אף שהוא עצור ושהוטחו בו ראיות שונות. טען שאיברים היפני חיפש את הנאשם 1 ביום האירוע וזה אמר לו להיות בשקט ולא להתעורר, ומכאן יש ללמידה על האסרטיביות שבו.

97. טען שהaint 1 לא נקלע לירוי על המנוח במקורה וכי הוא קשור עם חאלד קשר להמית את המנוח. טען שהaint 1 אמר לדובב מספר פעמים כי ביום האירוע הוא פגש את חאלד ברחוב וחאלד אמר לו שהוא מכנה ליום זהה מזמן וכי הנאשם 1 שאל את חאלד מה הוא רוצה לעשות ולהלה ענה לו שיש לו עניין בראש שלו שהוא הולך לעשותו באותו יום. טען שהaint 1 אמר לדובב ש"אני ברצח מההתחלת ועד הסוף". טען שהaint 1 פירק אתلوحית הרישי מהקטנווע יחד עם חאלד והaint 2. טען שהaint 1לקח חלק ברצח מתחילה ועד סוף - משלב ההכנה עד לשלב הסתרת האקדח, כמו גם על ידי אי מתן עזרה למנוח ואי דיווח למשטרה.

.98. באשר לכוכנת הקטילה של הנאשם 1, נטען שהנאשם 1 התכוון להמית את המנוח בהתאם לראיות הבאות: הנאשם 2 מסר כי אחרי הירי הנאשם 1 אמר לו שהוא וחאלד ירו במנוח והוא מת - דהיינו שהנאשם 1 ידע כי המנוח מת מייד לאחר הירוי. בתשאול מסר הנאשם 1 כי חאלד אמר לו שהוא רוצה לירות מעל הרכב או על הרכב - בנגדו לעדותו בבית המשפט שם אמר שהכוונה הייתה להפחיד או להזהיר את המנוח. כי הנאשם 1, גם בהתאם לגרסתו, נצמד לרכב מצד ימין מרחק של כ- 1 מ' בין הקטנווע לבין הרכב וכי הנאשם 1 וחאלד הדליקו אוור גבוח בקטנווע על מנת לגרום לנגן לטסוטה שמאליה והקטנווע יכול לעקוף את הרכב מצד ימין, לצורך ירי על המנוח דווקא. הנאשם 1 וחאלד יכלו לירות בסמוך למנוח בכל אחד משלבי המעקב אחורי אולם התעקשו לירות דווקא לכיוון המנוח מרחק של 1 מ', כשהוא יושב בתוך הרכב. כי נורו מהקטנווע 4 יריות לכיוון המנוח, והנאשם 1 וחאלד ראו שהמנוח נפגע. המדינה טענה שאון לקבל גרסת הנאשם 1 כי אמר לחאלד שיזהר לא לפגוע במנוח ונטען שגרסה זו שקרית ונועדה אך לחלציו מהרשעה בעבירות הרצח. נטען שהנאשם 1, בהתאם לגרסה שמסר, נצמד לרכב והאט את המהירות בזמן הירוי למשך של 20 קמ"ש או פחות.

.99. המדינה טענה שהנאשם 1 וחאלד התכוונו לגרום למותו של המנוח ועל כן מתקיימים שלושת היסודות המצטברים הדרושים להרשעה ברצח.

.100. נטען כי לפי גירסת הנאשם 1 הוא וחאלד הצדידו בקטנווע ובאקדח, המתינו למנוח מחוץ לאולמי אל וואה ונסעו אחורי הרכב בו הוא נסע כברת דרך עד לירוי, בכרח התקאים יסוד ההכנה.

.101. המדינה טענה כי טענת הקינטור אינה רלוונטית במקרה דנן שעה שלא היה כל קשר בין המנוח לבין הנאשם 1 וחאלד, עובר לרצח, אלא שעה שהמנוח לא הופיע למסיבת החינה של אחיו של חאלד שהתקיימה ביום 2.7.12, כשנה וחודשים עובר לרצח. נטען כי בכרח אין מדובר בהtagנות כלשהי כלפי חאלד ובטע לא כלפי הנאשם 1 כך שלא התקיימה התגנות בתכווף למעשה ההמתה ולא יכולה לעמוד לנאשם 1 טענת הקינטור.

.102. נטען שעיקר המחלוקת בין הצדדים לאור עדותם של הנאשם 1 בבית המשפט, היא בשאלת ההחלטה להמית. נטען שבהתאם לגרסת הנאשם 1 הוא למעשה הודה בהרגתו של המנוח מבלתי שהיאלו כוונה תחיליה אוולם המדינה טענה כי הנאשם 1 החליט להמית את המנוח. נטען שההחלטה להמית מתאפיינת בczפיה מראש של התוצאה הקטלנית וברצון הגיעו לאותה תוצאה, ואני חיבת התגבש הרבה לפני ביצוע מעשה ההמתה. נטען שבמקרה דנן הנאשם 1 עשה שימוש ביחס עם אחר בנסיך ויראה 4 כדורים עברו המנוח מרחק קצר ועל כן חלה חזקת הכוונה והנאשם 1 לא הצליח להפריך אותה. נטען שניתן למוד על ההחלטה להמית מצד הנאשם 1 הן מאמרותיו לדובב כי הוא "ברצח מההתחלת ועד הסוף" והן מאמרותיו לחוקרים וכן מדוחתו בביב"ש, הן מנסיבות הירוי והן מהעובדיה כי לא ניתן לתת אמון בנאים 1. נטען שהוא מסר מספר רב של גירושות במהלך החקירה ובבית המשפט וכי הוא מתנהל על פי טקטיקה של 'מייזור נזקים' ולא דבק באממתו. נטען שאין מקום להתעלם משקרים המרוביים של הנאשם 1 ולבודד את טענתו כי חשב שchalד מתקoon רק להפחיד את

המנוח או לפגוע רק ברכב. נטען שבנסיבות, יש ללמד על כוונת הקטילה מכך שהוא וחאלד הצעידו באקדה, ארבו למנוח, עקבו אחריו (כאשר אילו רצו להפיחו יכולו לירות בשלבים שלפני עלייתו לרכב או בהתחלה הנסעה). כמו כן הדילקו חאלא ונאשם 1 את האורות הגבויים כדי לסנוור במפגע את הנגה. נטען עוד שהשנים התעקשו להיזמד לצד הימני של הרכב על אף שהרכב סטה ימינה ואיפשר להם לעקוף מצד שמאל. כמו כן נטען שהגיעו עד למקביל ונצמדו לדלת הנוסע תוך כדי נסיעה במהירות נמוכה וירו 3 או 4 כדורים תוך כדי כיוון האקדה כלפי המטרה, עליה התקומו לירות. נטען שככל הפעולות האחרונות מצביעות על כוונה ברורה להרוג את המנוח ולא נשללה חזקת הכוונה הייתה והירות כוונו לפגוע באיזורי חיוניים בגוף האדם. נטען שבמקרה דנן מדובר על ירי של 3 או 4 כדורים מאקדה תופי מרחק של כ-1 מ' לעבר המנוח שהיה במצב ישיבה. כמו כן הוסף שהן חאלא והן הנאשם 1 לא העזיקו את כוחות ההצלחה על אף שראו כי המנוח נפגע. אשר על כן, טענה המדינה שהתקיימו שלושת יסודות עבירות הרצח.

103. באשר לעבירות קשירת הקשר לביצוע פשע נטען שמדובר בעבירה עצמאית מושלמת, עת הושלמה בהסתמך בין הקשרים לעבירות עבירה פלילית. נטען שהנאשם 1 וחאלד קשו קשור להמית את המנוח לאור אימרותו של הנאשם 1 שיש לאמצן באופן חלקתי, בצירוף עם אימרות הנאשם 2, בצירוף נסיבות האירוע ושקרי הנאשם 1. נטען שאין לקבל טענת הנאשם 1 כי חאלא אמר לו שהוא מתכוון רק להפיח את המנוח זאת לאור התנהלותם של הנאשם 1 וחאלד באירוע הירוי עצמו והן לאור דבריו הנאשם 2 שמסר לחאלא אמר לו שהוא מתכוון לירות על רכב או להרבץ לאדם מחוץ לאום אל פחם. נטען שאין הגיון שיגיד כך לנאשם 2 וכייד לנאים אחרים. נטען שיש לסמוך על דבריו של הנאשם 1 באופן מוגבל ביותר לאור שקרים רבים כאשר הוא שיקר לאור כל הדרך ומסר אודות מעורבותו רק כאשר הבין שהחוקרים קרובים לפענה את שארע בפועל. נטען גם בסלב זה ניסה הנאשם 1 להפחית מחומרת מעשייו כפי שנרגע עד אותו רגע בחקירות ועל כן מסר גירסה שהינה מקופה ביותר ביחס לעצמו.

104. באשר לביצוע בצוותא נטען כי הנאשם 1 וחאלד הינם מבצעים בצוותא ואין משמעות ראייתית לשאלת מי נהג ומי יירה לאור הטענה שני הרכיבים אשימים בביצוע עבירות הרצח וקשרו קשור לגרום למוות של המנוח. נטען שהיורה לא יכול היה לבצע פעולה הירוי ללא הנגה ולא היה יכול להמלט ממקום הרצח ללא הנגה. נטען שאין ראיות אובייקטיביות תומכות בטענת הנאשם 1 שהוא היה הנגה שכן הוא וחאלד היו היחידים בזירת האירוע וחאלד מכחיש מעורבותו באירוע. המדינה ביקשה לאמץ את אימרותו ועדותו של הנאשם 1 באשר לכך שהוא וחאלד הצעידו באקדה והמתינו למנוח, עקבו אחריו, סנוורו את רכבו, נצמדו במרחק של 1 מ' וביצעו ירי, ולא קיבל את אימרות הנאשם 1 הנוגעות לדברי חאלא בפני הירוי ואימרות הנאשם 1 בנוגע לדברים שלכארה אמר לו חאלא במהלך הנסעה אחרי הרכב, משומ שגירסה זו אינה הגיונית. המדינה טענה עוד שהעובדת שהנאשם 1 טען שהיא הנושא על הקטנו עד לאולמי אל וואה תומכת בעמדתה שאין מקום לקבוע שהוא היה הנגה בהמשך, ונטען שקיים פרטן חקירה מוכמנים רבים מהווים דבר מה נוסף להודיתו של הנאשם 1. נטען בנוסף שקרים המהווים של הנאשם 1 מהווים חיזוק וסיווע לריאות התביעה וכי עדויות עדי התביעה, הילאל בדראן וחאלא אל חאג', שופכות אור על נסיבות הירוי. נטען שאימרות החוז של

איברהים עבד אל האדי שטען שראה את הנאשם 1 עם האקדח ביד מיד לאחר הרצח, מחזקות את הראיות נגד הנאשם 1, כמו גם אימרות איברהים היפני שמעידות על הדומיננטיות של הנאשם 1. כן מפנה המשימה לאימרת הנאשם 2 שהוא הסיע את הנאשם 1 על הקטנווע כיוון שה הנאשם 1 לא יודע לנוהג על קטנווע. כן ביקשה המדינה להסתמך גם על חווות הדעת הפטולוגית ודוח' בדיקת כל' הרכב. נטען כי ראיות אחרות שהובאו כגון מסקנות החוקרים מהוות עדויות סבירה בלבד ואין להתבסס עליהם בהליך העיקרי. נטען שני להתיחס לתוכן בקשנות המדינה להארצת המעצר עד תום ההליכים בבית המשפט העליון (נ/15, נ/18) ונטען שאלה ראיות בלתי קבילות או לפחות הפחות אין לייחס לטיעונים העובדיים בהן כל משקל, כיוון שבין היתר הם נבעו מטעות.

105. ביחס לעבירות הנשך נטען כי הנאשם 1 וחאלד החזיקו ונשאו נשך ללא רשות על פי דין בצוותא חדא. המדינה הפנתה לגורסת הנאשם 1 ולחווות הדעת, וביקשה להרשיע את הנאשם 1 בעבירות אלה.

טענות המדינה בסיכוןיה לגבי הנאשם 2

106. ביחס לנ会同 2 נטען שאין לקבל טענות הזוטה בהיותן חסרות בסיס. המדינה טענה שיש לקבל את אימרותיו המאוחרות של הנאשם 2 המפלילות אותו, את הנאשם 1 ואת חאלד. יחד עם זאת, נטען כי גם לאימרות אלה יש להתיחס בזיהירות יתרה ככל שהדברים נוגעים לאימרות הנאשם 1 ושל חאלד לפני הרצח ולאחריו.

107. ביחס לנ会同 2 המדינה ביקשה לקבוע בנוגע למסירת הקטנווע ומחיקת DVR את הממצאים הבאים:

- שה הנאשם 2 נתן את הקטנווע לחאלד ולנ会同 1 כאשר חאלד אמר לו שהוא הולך לירוח על רכב של מישחו מחוץ לכפר, על החלק הקדמי, הולך להרביץ לאדם מחוץ לאום אל פחם, כאשר הוא לא אמר לו אם אדם נמצא ברכב או לא;
- שה הנאשם 2 יחד עם חאלד והנ会同 1 הורידו את לוחיות הזיהוי מהקטנווע;
- שהဟם 1 אמר לנ会同 2 מיד לאחר האירוע שהם ירו בבן אדם וכן אמר לו שהפגיעה מת;
- שחאלד אמר לנ会同 2 אחרי האירוע שהוא ירה על רכב;
- שהဟם 2 מחק את DVR משום שלא רצה שיקשו את הקטנווע לאירוע הירוי;
- המדינה טענה שהဟם 2 הודה בבית המשפט באשר לסייע מסירת הקטנווע ובאשר ללוחית הזיהוי ביקשה המדינה להסתמך על אימרת החוץ של הנאשם 2 ועל גורסת נ会同 1.
- באשר למחיקת DVR ביקשה המדינה להסתמך על עדויות אימרות חוץ של גדר מחמיד, פחימה מחמיד ותאמיר מחמיד, ולאחר מכן כי הנ会同 2 מחק את DVR לאור חששו כי חלקו באירוע הירוי يتגללה.

108. המדינה טענה שטענות הזוטא של הנאשם 2 מתיירותו שעה שלמעשה אישר מעיל דוכן העדים את אמונות תוכן אימרותיו לחוקרים ואת הודהתו בחלוקת למעט הורדת לוחית הזיהוי.

109. המדינה ביקשה להרשיע את הנאשם 2 בסיווע להריגה בהתאם לסעיפים 298 ו-31 לחוק העונשין. המדינה טענה שיש להרשיעו בעבירה זו ולא בעבירה של מתן אמצעים לביצוע פשע בהתאם לסעיף 498(א) לחוק. המדינה הפנתה לע"פ 507/79 **מדינת ישראל נ' אליהו אסף** (1979) שם נקבע שאדם שמסר מידע על דירה לפורצים לצורך פריצה יחשב כמסיע ולא כמי שמסר מידע או מכשיר העולול לשמש לביצוע פשע זאת על בסיס קיום כוונה פלילית שתבוצע אותה עבירה שבוצעה בפועל. כמו כן המדינה הסתמכה על דברי ההסבר להצעת החוק שהוספה של העבירה של אספקת כלים חומרים או אמצעים לביצוע פשע לעניין הכוונה, שעבירה תבוצע או לפחות ידיעת ודאיות שהעבירה תבוצע או אפשר שתבוצע. נטען שהעבירה של אספקת כלים חומרים או אמצעים לביצוע פשעណה למתירים בהם לא ניתן להוכיח יסוד הכוונה או ודוות הידיעה בדבר ביצוע העבירה שלסיוועה נעשה המעשה אך ניתן להוכיח ידיעה בדבר אפשרות שהעבירה תבוצע בסיווע מעשה מסוים.

110. נטען שהഫסקה קבעה כי מבחינת היסוד העובדתי מס'יא הוא מי שמעשה או מחדלו תרם לביצוע העבירה העיקרית. נטען שעבירת הסיווע היא עבירה עצמאית המבוצעת במטרה לתרום ולסייע לביצוע העבירה העיקרית וכי אין דרישת שמס'יא יסייע בפועל או יהיה תנאי בלבדו אין, לביצוע העבירה העיקרית אלא רק שייהי מסוגל לסייע להגשמה. נטען עוד שכאשר מדובר בסיווע לעבירה תוצאתית הדורשת יסוד נפשי מיוחד, אין לדריש שבס'יא יתקיים אותו יסוד נפשי מיוחד הנדרש מהמבצע העיקרי. נטען שדרישת המודעות עשויה להביא לידי ביטוי גם בעצמת עניינים ונטען כי מקום שבו לנائب לא הייתה מטרה לסייע, ניתן להפעיל את הלכת הצפויות לפיה מספקה מודעות מצד המס'יא להתנהגות שלוללה בדרגה קרובה לודאי לתרום תרומה מסוימת למבצע העיקרי ואין דרישת מודעות לפרטי פרטיים של התכנית העיקרית.

111. נטען שבמקרה דין מבחינת היסוד העובדתי הנאשם 2 סיפק את הקטנווע לביצוע הרצח ואף הוריד את מספר הרישוי מהקטנווע לפני הרצח. באשר ליסוד הנפשי נטען שה הנאשם 2 היה מודע לטיב ההתנהגות המס'יאית לאור העובדה שחלץ אמר לו שהוא רוצה להרביץ למשהו וכן לירות על רכב אשר הוא בעצמו אמר שלא ידע אם יש או אין בו מישחו. נטען שה הנאשם 2 ידע שהוא מספק את הקטנווע לצורך ביצוע ירי והוא ידע או לפחות היה לעליו לדעת שאספקת הקטנווע והורדת מספר הרישוי עלול בדרגה קרובה לודאי לתרום תרומה מסוימת למשיהם של הנאשם 1 וחאלד. נטען שה הנאשם 2 היה צריך לצפות שהרי לעבר רכב עלול לגרום למותו של אדם ولو בדרגה של עצמת עניינים.

שקרים הנאים

112. המדינה הוסיפה וטענה ששקריםם של הנאים במהלך החקירה ובבית המשפט מהווים חיזוק ואף

סיווע לראיות התביעה ביחס לשקרים נגעו בנסיבות מהותיות. נטען שהעדויות השקריות נמסרו בהקשר ענייני על פי כתיב השכל הישר ועל רקע הנسبות העובדיות הקונקרטיות, ואינם יכולים להיות מוגעים אלא על ידי תחשות האשם של הנאים ורצונם להרחק עצם מההארע. נטען שבמקרה דן הנאים התנהלו לאורך כל ההליכים ובכל החקירה וניסו בכל כוחם להרחק עצם מביצוע העבירות על ידי מסירת שקרים ויש בכך כדי לחזק את טענות המאשימה לפנייהם.

טענות הנואם 1 בסיכון

113. נטען שעדיות העדים העיקריים - שני הנאים, איברהים עבד אל האדי, אחמד ג'בארין ושני קצינים המשטרת שהובילו את החקירה, ג'AMIL מנוסור וגיא גנור וכן המאשימה עצמה - יודעים לקבוע שחלד הוא שירה במנוח בעודו שהנאום 1 נאג בקטנווע. נטען שאף לא עדות בודדת אחת או ראייה ישירה אחת מובילה למסקנה שהנאום 1 הוא זה שירה או ידע כי עתיד להתרחש ירי שיביא לפציעתו או מוותו של המנוח.

114. הסניגור טען שיש לזכות את הנואם 1 מעבירות הרצח ואף מעבירות ההריגה ולהרשיעו, בדומה לנואם 2 בסיווע להריגה. נטען שכדור בודד הביא למותו של המנוח ונטען שבני משפחת ג'בארין עמדו מאחורי האירוע על רקע זה שהזמין המנוח לא הופיע באירוע של בן משפחתם. נטען עוד שגם המבצע העיקרי לא התקoon לרצוח את המנוח (בעניין זה עוד בפתח הティיעון נטען, שגם המדינה הצהירהazon عمדתה במסגרת עתירה לגילוי ראייה).

115. ביחס לכטב האישום נטען שלא נמצא בו התייחסות ל"נקודה האקוטית" בוגע לזרוי של מי שירה או מי הנאג. נטען שהמדינה נקטה נקטה בלשון רבים ביחס לביצוע העבירות המוחוסת לנואם 1, בנגד לחובה לפיה כתוב אישום אמר להציג באור ברור את התנהגות הנואם והנסיבות האופפות אותה כמצאות סעיף 5(4) לחס"פ. נטען שב嗾 שמירה המדינה על ערפוף בסוגיה מי הנאג ומילויו בעודו שעוד שב嗾ו מקביל המתנהל כנגד חאלד סומכת המאשימה על דברי הנואם 1 על מנת להוכיח את אשמו של חאלד. נטען שעל פי גירושת הנואם 1 ואחרים הוא נאג וחאלד ירה ולכך יש להוסיף שנואם 1 לא ידע שעתידה להתרחש תוכאה קטלנית אלא נהפוך הוא. נטען שגם על פי תפיסת המאשימה עצמה זה המצב.

116. ביחס לטענות הנואם 1 לכטב האישום נטען שהוא לא קשור כלל קשור, לא תכנן ולא ידע שיש כוונה מצד מן דהוא ובכלל זה חאלד לפגוע במנוח ולא צפה את התוצאה הקטלנית ולא חוץ בה. נטען שהנאום 1 טען כי בשלב מסוים הבחן בחאלד מחזיק בנשק אך לא ידע טיבו ועוד טען הנואם 1 כי לא הוא הוריד את לוחיות הזרוי של הקטנווע. הוא הודה ששחה עם חאלד באיזור החניון של גן האירועים, נאג בקטנווע ונסע בעקבות הרכב בו נמצא המנוח ובשלב מסוים תוקן כדי שנאג, שמעיריות.

117. נטען שבעת האירוע הנאשם 1 היה רק בן 18.5 שנים, סימן את לימודיו בתיכון והחל לעבוד בבית הקפה סוהיב. הוא צעיר מהמעורבים האחרים שהנים בני 23 ומעלה, כאשר כבר בחקירהו הראשונה עלה שקשריו עם חאלד רופפים (כאשר אין לו את הטלפון של חאלד ואין לו קשר עם חאלד מעבר לפגישות בבית הקפה). נטען עוד שהקשר של הנאשם 1 עם הנאשם 2 היה שטхи ואין לו קשר גם עם איברהים עבד אל האדי. נטען שמתוך חקירותו הראשונה (ת/4) עלה שקשריו עם חאלד מוגבלים ביוטר (עמ' 3 ש' 50, ש' 93 ועמ' 4 ש' 93, עמ' 3 ש' 53). בנוסף, התברר שקשריו עם הנאשם 2 הינם שטחיים על אף שהוא לו את מספר הטלפון שלו שמור בסלולרי, ונטען כי אין לנאשם 1 כל קשר עם איברהים עבד אל האדי. כמו כן, נטען שלא הייתה שיחה יוצאת או נכנסת מהטלפון של הנאשם 1 לחאלד או לאיברהים עבד אל האדי ביום האירוע. נטען שלעומת זאת, בין חאלד לנאשם 2 ובין חאלד לאיברהים עבד אל האדי שרו יחס חברות קרובים. נטען שעבד אל האדי מסר למדובבשמי שביצעו את הירוי היה חאלד בעודו שנהג בקטנווע היה הנאשם 2.

118. נטען שמתוך עדויות כלל המעורבים, ובמיוחד נאשם 2, איברהים עבד אל האדי והנאשם 1, עולה יראה רבה מchalד ומשפחתו הידועים כמשפחה פשוטה. צוין שהם אלה שמיימו בהתחלה את הייצוג בעניינים של המעורבים. נטען שאין להתפלא מהתנהגות הנאשם 1 בתקופת המעצר עד להודאותו, שהרי מדובר באדם על סך הקטינות שנוטק באופן מוחלט מסביבתו. נטען שנסיבותיו האישיות, היותו על סך הקטינות, החשד החמור, הניטוק המוחלט מסביבתו ומעורבותו עם האחרים, שהם אנשים מסווגנים - מסבירים את התנהגות הנאשם 1 עד להודאותו המלאה. נטען שעוז ביום 13.12.19 לא הכחש הנאשם 1 בפני המדובב כי אח兹 באקדח ומסר גם שעשה זאת לאחר שchalד נתן לו את הנשק וBIKH שיחביה אותו. נטען שעובדה זו מלמדת על מהימנות גירסתו. נטען ש-5 ימים לאחר שנעצר, בשונה מן המעורבים האחרים, הנאשם 1 ביקש לפגוש את ראש צוות החקירה, מנסור, ולשפתח פעולה. הסניגור טען שאין לקבל עדות המדובב ככל שהיא מגובה בהקלות ובטמליל.

119. נטען שבסתופו של עניין, הנאשם 1 חשף את מעורבותו האמיתית בפני החוקרים, כיוון שמיין להוסיף ולומר דבר שאינו נכון שכן שנאג בקטנווע כך גם לא היה מסוגל לשאת את המעד בעימות עם הנאשם 2 (מ"ת 24ב). נטען שהחוקר מנisor הבין שהנאשם 1 מוסר גירסה אמיתית מאותו מועד וכך העיד בבית המשפט (עמ' 296 ש' 10 לפרוטוקול). נטען שאכן ההשוואה בין העדויות הנפרדות שניתנו על ידי הנאים 1 ו-2 במועד זה (ימים 13.12.27) מלמדת על התامة כמעט מלאה בעדויותיהם (ת/28 מיום 13.12.27, ת/28ג, ת/28ג 1 - תמליל חקירת הנאשם 1, ת/31ג + ת/31ה - תמליל שחזור הנאשם 1, ת/85ג - תשאל נאשם 2, ת/85ב - חקירה והודאת הנאשם 2). הודגש כי באותו זמן (ימים 13.12.27) השניים נחקרו בנפרד ונטען כי היה ברור שאין תיאום גרסאות ביניהם. נטען שהנאשם 1 חשש לומר את האמת מפחד מפני חאלד שלא היה לדבריו חבר שלו (ת/23ג מיום 13.12.27). עוד העיד הנאשם 1 שלא ידע על תכניתו של חאלד בעת שפנה אליו (עמ' 35 ש' 21 - 33 לת/23ג). נטען שביםום 13.12.27 ב-ת/28ג מסר הנאשם 1 את הגירסה האמיתית והמלאה בה הוא דבק לאחר מכן לכל הדרך. נטען שהנאשם 1 הודה בפרטים הבאים: שהוא נהג בקטנווע, שלא היה בסוד התכנון וה策טראף באופן אקרראי וספונטני לחאלד אחרי שchalד הגיע לבית הקפה וBIKH ממנו לנוהג על הקטנווע. באותה חקירה מכרעת הודה הנאשם 1 שהוא ידע שchalad

מתכוון לירות אך טען שאמר לו להיזהר, וחשב שהוא רוצה לירות כדי להפחיד. בהמשך החקירה הוא המשיך וטען שלא ידע שתתרחש התוצאה הקטלנית. לאחר שמסר את הגירסה האמורה, הוא כבר היה מוכן להתעמת עם חאלד, עם הנאשם 2, ואיבריהם ולצאת לשחזר כאשר קודם לכך הוא מיאן להתעמת עם מאן דהו. נטען שנכונות כאמור מלמדת על מידת הבטחון שהיתה לו בගירסתו. הסניגור שב והזכיר שהנאשם 1 טען שהוא לא ידע שהולכים לרצוח ולא העלה על דעתו את הדבר. כך גם הסניגור הזכיר כי הנאשם 1 שאל את חאלד אם מישחו נפגע מהיריו לאחר האירוע וכאשר שמע שהמנוח נפטר הוא נכנס לשירותים, הקיא ונכנס למצב של הלם. כך גם ישב לבדו בבית הקפה לחוץ ובזה תור שאומר לעצמו: מה יעשה, מה יעשה.

120. נטען שלפי הscal היישר מאחר והנאשם 1 מסר את חלקו באירוע תוך ידי מלא, ועל כן אילו חאלד היה אומר לו באמת שהיום יש משחו גדול, היה מודה בכך כיון שמדובר בפרט שנובלע בדברי האמת האחרים. הסניגור גם הסתמן על כך שהנאשם 1 שיתף את הנאשם 2 במה שקרה באותו לילה כיון שלא ידע מה לעשות וכי באותו זמן אמר לנאשם 2 שהוא זה שנרג ושהאלד ירה ונטען שדברים אלה קיבלו ביטוי בעדותו של נאשם 2 (עמ' 563 ש' 4 לפרוטוקול). נטען שעלו רקע זה שהאלד והנאשם 2 חברים טובים, בשונה מהנאשם 1, אין זה סביר שהוא ישיתף את הנאשם 2 בדבר שאינו נכון ביחס להאלד - חברו, כיון שהדברים עלולים להגע לחאלד.

121. נטען שההתנהגות של הנאשם 1 מעת שהודה נבעה בשל חשש מפני חאלד ועל כן גם ביקש להתנצל בפני הנאשם 2 כיון שאמר קודם שהוא זה שנרג בקטנווע, כל זה מצביע שהוא דבר אמת (עמ' 39 - 40 ש' 29 - 24 לת/28ג). נטען, שבונה מהאלד ששרף את הבגדים שלבש בליל האירוע, הנאשם 1 לא רק שלא העלה על דעתו לעשות כן אלא הוביל את החוקרים אל הבגדים לצורך בדיקתם. כך גם טען נאשם 1 כי חאלד לבש כפפות, בשונה ממנה שלא היה בסוד הדברים ולא הציג בcpfot (עמ' 42 ש' 15); מכאן ברι שלא הכין את עצמו לאירוע. באשר לזהות הגורם שהורד את לוחיות היזחי עובר לאירוע, נטען שהוא זה הנאשם 2 שהיה לו אינטרס שלא תגלה זהות הקטנווע מאחר שידע את כוונת חאלד כך גם נתן שהוא עצמו הורד את לוחיות היזחי (ת/85ד', 28.12.13, עמ' 6 ש' 176). נטען שהנאשם 1 כלל לא ידע כי ابو זיקו היה במסיבת בה שהה המנוח (עמ' 46 ש' 6). נטען שכינום ידוע לכל כי ابو זיקו היה באירוע בו הופיע המנוח (עמ' 616 ש' 2 לפרוטוקול). נטען שלו הנאשם 1 היה בסוד הדברים היה יודע על כך אף הוא לא ידע (עמ' 46 ש' 6). כך גם עלה שכារ שלו הנאשם 1 הגיעו לאל וואה, נאשם 1 נשאר עם הקטנווע בעוד שחאלד נעלם למספר דקות, כדי לבדוק אם המנוח סיים את הופעתו. כך גם מצביע הסניגור על כך שהנאשם 1 בכלל לא ידע מודיע הנאשם 2 לא נהג בקטנווע, אלא רק ידע שהאלד אמר לו לנוהג (עמ' 49 ש' 21). טען גם כי בחקירה בה הודה, שהוא ידע שהאלד רוצה לירות על המכונית או מעלייה כדי להפחיד את המנוח ובגלל זה הוא הילך אליו (עמ' 51 ש' 18), ולא ידע אם ابو זיקו ידע על חלקו באירוע (עמ' 51 ש' 15).

122. נטען שבנסיבות לבצע שחזרו (ת/31ה) נטל הנאשם 1 סיכון נוסף. בשחזר טען הנאשם 1 שהוא לא שוחח בטלפון עם חאלד ביום האירוע ואמר שהאלד והנאשם 2 סיכמו ביניהם דברים, וחאלד אמר לנאשם 1 לבוא עמו (עמ' 11 ש' 16). נטען שלנאשם 2 היה אינטרס שהנאשם 1 ינהג בקטנווע במקומו

כיוון שידע אודות תכניתו של חאלד (כולל על קשריו של הנאשם 2 עם איברהים עבד אל האדי, שהיו הדוקים הרבה יותר עם חאלד מאשר נאשם 1 ונטען שהדברים קיבלו ביטוי בעדות החוקר פואד תליחמי שחקר את חאלד (עמ' 389 ש' 6 לפרטוקול)). נטען עוד שהנאשם 1 מסר ללא כל סיג שבדרך לאל ואחחה נהג חאלד למראות שפרט זה אינו נוח לכואורה לגרסתו, ונטען שיש בכך כדי להעיד על מסירת פרטיהם אמיתיים (עמ' 17 ש' 6). הנאשם 1 חוזר וטען שהוא ידע שהמנוח נמצא באלוואה ועומד לסימן את ההופעה אך חוזר וטען שחייב שחשב שחאלד מבקש רק להפחיד אותו (עמ' 20 ש' 3), כך טען שחייב שכונת חאלד הייתה לירוט מעליו או לירוט ברכב (עמ' 20 ש' 17). נטען שבכך יש כדי להראות שנאים 1 לא ידע על כוונה אחרת מעבר לכך. כמו כן טען הנאשם 1 שראה את הנשך של חאלד כשהיא באלוואה (עמ' 21 ש' 28) וכי לא ידע, אלא באופן כללי, היכן חאלד החזיק את האקדח (עמ' 23 ש' 18). נטען שמהשזר עולה שחאלד כיוון עד הפרט האחרון, את הנהיגה שבוצעה על ידי הנאשם 1, כך שהתנהגותו של הנאשם 1 נשלטה באופן מוחלט על ידי חאלד כמו בובה על חוט. נטען שגם בבית המשפט הנאשם 1 חוזר והציג כי לא ציפה כלל לתוצאה קטלנית (עמ' 471 ש' 10 לפרטוקול). כך גם בשזר הוא לא ידע לתת פרטים אודות הכוון המדויק של הירוי וכלל לא ראה את חאלד מוציא את האקדח אלא רק הרגש זאת. כך נטען שהנאשם 1 לא תכנן שום דבר ממהלך הנסעה או הירוי. נטען גם עדויות נסיעי הרכב, שטענו למרחוק של מספר מטרים בין הקטנווע לבין הרכב, וגם חוות הדעת בדבר דגימת הירוי, מצביעים על כך שהירוי בוצע מטווח הגודל ממטר.

123. באשר לכיבוי הקטנווע, נטען שמדובר בטעות בתרגום וכי בשזר טען הנאשם 1 שהוא לחץ שלא בכונה על הכption האדום (עמ' 44 ש' 27 לת/31ה). מתוך תשוביותיו של חאלד לכשנשאל על ידי הנאשם 1 אם הcodors פגעו, נמצא, לטענת הסניגור, שגם לחאלד לא הייתה כוונת קטילה. נטען עוד שהשזר הנאשם 1 הודה שחאלד אמר לו להסביר את האקדח וזה הוא לקח אותו, בדיק ברגע בו איברהים הגיע וראה את האקדח אצלו. נטען שעודיעותיו של איברהים עבד אל האדי מצביעות על כך שידע שתפקידו של הנאשם 1 הוא להסביר את האקדח.

124. בהתייחסות לנאים 2 - נטען שנאים 2 היה מוכן לספר גירסתו המלאה אך חש שמשפחתו של חאלד תפגע בו אם יעשה זאת, ולכן חש ובירך הגנה. נטען שככל המעורבים האחרים לרבות הנאשם 2 יצגנו תחילת על ידי עורך דין ששכו מומן על ידי חאלד ובאיו (ת/50). נטען לקיום קשרים חברתיים הדוקים בין הנאשם 2 לבין חאלד כאשר ביום האירוע התקשר הנאשם 2 לחאלד בשעה 20:30 (ת/85ג עמ' 45 ש' 20). נטען שגירסת הנאשם 2 היא כי חאלד בא אליו לבית קפה סוהייב ובירך את הקטנווע ו אמר שכונתו להרביץ למשהו, ולאחר מכן אמר שחאלד אמר בשפה העברית שהוא רוצה לירוט על החלק הקדמי של רכב של משהו (עמ' 17 ש' 18-8, ת/85ג). בהמשך הנאשם 2 אמר לנאים 1 שחאלד רוצה אותו והשנים הגיעו לבתו של חאלד ופרקו לוחית הזיהוי של הקטנווע. נטען שהדעה ת/85ג מיום 28.12.13 הנאים 2 אמר שהוא הוריד את לוחית הזיהוי של הקטנווע (עמ' 6, ש' 54). במהלך חקירותו בפני החוקרים אמר הנאשם 2 שדיבר עם חאלד בבית הקפה לאחר האירוע ושם אמר לו חאלד שפגע-יריה על הרכב ו אמר לו לא לספר על זה (עמ' 73 ש' 29- 78, ת/85ג). נאים 2 עוד הוסיף כי לא סיפר על הדברים מלכתחילה כיוון שפחד. נטען שגירסתו של הנאשם 2 זהה לחולוטין לגורסת הנאשם 1 ומתקבל חיזוקים מגירסת איברהים עבד אל האדי. נטען שאין זה סביר שכולם יספרו

אותה גירסה שתציב על חאלד כויה מבלתי שתהיה אמת.

125. **זהות היורה - תמייה בגירוש הנאשם 1** - נטען שאין הגיון בעמדת המדינה שאין זה משנה מי יראה בפועל במנוח כיון שאין מניע משותף, תכנון משותף, מחשبة משותפת ו/או רצון משותף בין חאלד לנאים 1. נטען שהמאמישה מתעלמת ממצבור הראיות לפיהן ברור שהיורה היה חאלד והוא בלבד. נטען שהראיות מצבעות על כך שהנאשם 1 נקלע לאירוע רק משום שהוא בבית הקפה ולא היה שותף לתוכנן מוקדם כלשהו. לטענתה ב"כ נאים 1 נוצאה תמיינות וחשש, כך הוא ביצע רק מה שהتابקש על ידי חאלד ללא מחשبة או צפיה ל贤א הטרגית. נטען שביחס לאחמד ג'בארין שמידע לגבי התקבל חלק מהראיות, עולה כי חאלד נראה באוגוסט 2013 מוחזק באקדח תופי בצעע כסף, קוטר 45 מ"מ, כי ישנה טענה לפיה מוחמד חאלד ג'בארין טוען כי נעשה שימוש באקדח הנ"ל ברצח, וכי ابو זיקו טוען שהיורי של המנוח בוצע על ידי אחד מבניו אך לא בכוונה להמיתו (עמ' 528 ועמ' 600 לפרוטוקול הדיון). נטען שאיבריהם עבד אל האדי, שהוא חברו הקרוב של חאלד, אמר למذובבשמי שירה במנוח היה חאלד (ת/6/341 עמ' 2 ש' 21, ת/5/341 עמ' 5 ש' 7). כמו כן לבקשת חאלד הוא שרף את בגדיו. נטען שלפי נ/11 - מזכיר מיום 12.12.13, עליה שקיימת קרבה רבה בין עבד אל האדי לבין חאלד כאשר שניהם מכרו סמים יחד והוא בן בית אצל משפחת ابو זיקו. ב"כ הנאים 1 טוען שדברי עבד אל האדי למذובב על פי אימרת המذובב הם קבילים בניגוד לעמדת המדינה.

126. **ביחס לנאים 2** נטען שהוא אמר בבירור שחייב הודה בפניו שהוא יראה על הרכב וכונראה פגע במשהו (ת/85ז עמ' 77 ש' 38). נטען שבביטת המשפט הוא העיד, שלאחר האירוע, הנאים 1 אמר לו שחייב יראה והוא נגה ושחייב נפגש בו לאחר האירוע ושיתף אותו כי הוא זה שירה על הרכב (עמ' 562 ש' 3 לפרוטוקול, עמ' 572 - 573 לפרוטוקול).

127. **ב"כ הנאים 1** גם הפנה לעדות החוקר מנصور שהביע דעתו לפיה פיענוח התקיק היה לאור הוצאות הנאים 1 והנאים 2 וכן גיא גנער, ראש הצח"מ, שהביע דעה דומה. נטען שהנאשם 1 היה זה שהביא לחשיפת הדברים תוך נטילת סיכון ממשי לחיו ושלמות גופו. נטען שיש לקבל את ההודאה מיום 27.12.13, השזoor מיום למחמת והעימות בין הנאים 1 לחאלד כמהימנים מבחינת גרסת הנאים 1. נטען שחייב שזומן להעיד, התהמק ממתן תשיבות למורת החסין מפני הפללה עצמית שניתנה לו (עמ' 578 ש' 19 ואילך). נטען עוד שבמשך שנה וחצי פנתה המאמישה לבית המשפט העליון בבקשת בעניינו של הנאים 1 לצורך הארצת מעצרו במסגרת סעיף 62 לחס"פ (ג/15 - 18) והן מהוות עמדת המאמישה לפיה הנאים 1 נגה בקטנווע. נטען שהמאמישה נתפסת בתורת ההשתק השיפוטי ומוסתקת מלטעון טענות סותרות לטענותה בבקשת לבית המשפט העליון להארצת המעצר.

128. **המניע** - נטען שכותב האישום מצין את המניע לאיירוע אף הודגש בו שהמניע חרץ את גורלו של המנוח. נטען שבعلي העניין בעניין המניע הם בני משפחת ג'בארין בלבד וכי לנאים 1 אין כל מניע לפחות. הסניגור הודה שהמניע אינו רכיב מהעברית הפלילי ואין חובה להoxicחו אולם נטען שיש בכך כדי להשפיע על הראיות.

129. הסניגור עוד טען שעודם של איברהים עבד אל האדי וסעד חרבי זבטה ממחאג'נה מעידות על תכונן מוקדם מצד חאלד כשביקשו לאטר קטנווע אחר. נטען שהחוקרים הווו שלא בדקו תכונן מוקדם בין איברהים עבד אל האדי לבין חאלד למראות שמחקרים תקשורת הראו שיחות רבות בין השניים בין يوم 22.10.13 ליום 23.10.13, אז התקיימו ביניהם 19 שיחות (נ/13- מחקרי תקשורת) - 5 עובר לאירוע. הוזכר שבינם האירוע נטל עבד אל האדי ממחאג'נה את הקטנווע שלו (שבסוף לא עשה בו שימוש בשל סיבות טכניות).

130. ההגנה ביקשה להסיק את המסקנות הבאות: שקיים קשר קרוב בין חאלד לאיברהים, שאיברהים נטל את הקטנווע מסעד ממחאג'נה, שהתנהלו שיחות רבות בין חאלד לאיברהים בסמוך לאירוע, שאיברהים היה מעורב בשימוש ראיות לאחר האירוע - נטילת האקדח, שריפת הבגדים של חאלד והובלת הנאשם 2 מבית הקפה והסעת חאלד ברכבו, ובנוסך לכך יש את דבריו של איברהים לדובב בעניין התכונן כשבוע קודם לאירוע ופרטים מוכנים רבים שמסר, כמו גם הצעתו בפני חוקרים לשמש עד מדינה. נטען שעולה שמי שאמור היה לנוהג בקטנווע היה איברהים ולא הנאשם 1. נטען לכל הפחות כי העדר חקירה בכיוון זה גרם לנזק ראוי לנאשם 1.

131. נטען שהתנהגות המעורבים לאחר האירוע מעידה גם היא על מידת אשמתם, בהתאם. נטען שנאשם 1 היה שבור ורצוץ וגם הקיא, בעוד חאלד היה פעיל ונמרץ וארגן מעשי CISI והסתירה לאחר האירוע, כגון: החבתת האקדח, פיזור המערבים, לקיחת DVR מהשכנים, הזרת הנאים 1 ו-2 שלא לספר על האירוע, מימון הלויי המשפטיא לכל המעורבים שנעשה על ידי משפחתו של חאלד והעדר שיתוף פעולהמצו בחקירה, בנוסף למסר שהועבר לנאשם 1 בתקיפתו ביום 23.10.14, וכן במליך מעצרו, באמצעות סיכון שפצעה אותו בראשו (נ/14). נטען שיש לקבל את עדות הנאשם 1 בעניין פציעתו לפיה הפגיעה קשורה לעודות.

132. הסניגור שטח טענות נגד עדמת המאשימה ביחס לנאים 2 ולנאשם 1 וטען שגם המדינה הסתמכה על גרסת הנאים 1 שניתנה ביום 27.12.13 בהגשת כתבי האישום. כמו כן ביקש הסניגור להעידף את עדות סוהיב בהליך כאן לעומת עדותם בהליך המקביל. נטען שגם עדויותיהם של הנאים 2 ואיברהים עבד אל האדי ניכר פחד מפני חאלד ומשפחתו. הוסיף טענות לפיהן יש לקבל את הודהתו של הנאים 1, כמהינה.

133. ביחס לחווות הדעת הפטולוגיות והראיות הפורנזיות נטען שהمسקנה המתבקשת מהן הינה שלא היה ירי על מנת לקטול חיים. נטען שרך כדור אחד פגע במנוח וכי פצע הירי מצבע על כך שהוא כוון למרכז הגוף או למיטה ממנו ולא לחלקוعلילן. נטען עוד שנורו רק 3 יריות בזווית מלמטה למעלה וכי הירי בוצע תוך כדי תנועה בשעת לילה מאוחרת ממරחק 3 - 4 מ', ומהירות של 40 Km\ש, ככלומר ירי שלא על מנת לקטול חיים.

134. במישור המשפטי נטען שאין בסיס להרשעת הנאים 1 גם לא בעבירות ההרגה לאור המסתגרת

הנורמטיבית בסוגיית 'מבצע בצוותא' לעומת 'מסיע'. נטען שיש להבחן בין שותפים עקיפים כאשר השותפים העקיפים שייכים לקבוצת המסייעים ומשדרים. נטען שמדובר בהבנה פונקציונלית הנעשית על פי התפקיד השונה שיש לשותפים השונים במסימיה העברינית. נטען שהמבצעים בצוותא פועלים כגוף אחד לביצוע המשימה העברינית ומהווים יחד יד אחת השלטת על ביצועה. נטען שהיסוד הנפשי של המבצע בצוותא הינו היסוד הנפשי הנדרש לביצוע העבירה העיקרית בנוסף למודעות לפעולה בצוותא עם שאר השותפים. נטען שהיסוד העובדתי מתאפיין ב厰וחן השילטה של פיו המבצע בצוותא הוא גורם פנימי לביצוע השולט יחד עם אחרים על הפעולות העברינית כולה כאשר חיבת להיות תכנית משותפת. (הווער שלגבי המבחן הנוסף של המבחן המשולב שעל פיו מבצע עיקרי הוא זה שתורמתו לאירוע רב משתתפים מתבטאת בהתנהגות אקטיבית או פסיבית וביחס נפשי שמקנים לו מעמד של מבצע בצוותא). נטען לחשבות הקשר - ככל שהיסוד הנפשי והענין בבי� העבירה רב יותר - ניתן להסתפק בדרגה נמוכה יותר של יסוד עובדתי ולהיפך. נטען שככל אדם יכח חלק בمعال הפנימי של ביצוע העבירה מוקדם בו היה תכנון מוקדם לשם הגשמה המטרה המשותפת שהובילה בסופה של דבר לביצוע העבירה בפועל. הווער שיתכננו מקרים של שותפות ספונטנית רגעית. במקרה דנן נטען שתוך כדי עבודתו של נאשם 1 בבית הקפה התבקש על ידי חা�לד לנוהג בקטנו על מנת להפחיד ולהרתיע את המנוחותו ולא. נטען שלא הייתה הדברים מוקדמת בין חा�לד לנאשם 1 ולן נאשם 1 לא השתתף בתכנון מודיע של ירי במנוח או בהגיית תכנית עברינית לתקוף אותו. ביחס לגבוש ספונטני של שותפות ללא תכנון מוקדם נטען כי האירוע ארע מבלתי שהנאשם 1 היה מודיע לו וכי הנאשם 1 "גlesh" לתוך האירוע מבלתי להתכוון לזה כאשר היוזמה והשליטה בידי חা�לד בלבד. נטען שהפעולות כולן היו פרי יוזמתו של חা�לד וכי הנאשם 1 לא היה בمعال הפנימי של ביצוע הקטילה בצוותא. נטען שלא הייתה תכנית משותפת לביצוע העבירה או תרומה משמעותית של הנאשם 1 למשעיו של חা�לד. נטען שקשה להلوم כיצד לנאשם 1 הייתה שליטה פונקציונאלית על מעשיו כאשר לא הוכח כי השניים יצאו לדרך לצורך ירי על מנת לפגוע או להרוג.

135. ביחס לעבירות הרצח וUBEIRAT היריגה נטען כי המאשימה לא הרימה את הנטול הראייתי לגבי עבירות היריגה ובודאי שלא לגבי עבירת הרצח. ביחס לנאשם 1 נטען שהוא נעדר תכנון מוקדם ובין היתר לא היה שותף להשגת הקטנו או השגת הנשך או אף לאופן התרחשות האירוע עצמו ובודאי שלא לתוכאה. נטען שהנאשם 1 ידע רק מפיו של חা�לד שבគונתו להפחיד את המנוח ולא לפצוע או להרוג אותו. נטען שהתנהגותו של הנאשם 1 תוך כדי ואחריו האירוע מתאפיינת בהתנהגות אוטומטית כאחד שהופעל על ידי חা�לד, ששיתף אותו רק בכונה להרתיע את המנוח. נטען עוד שהנאשם 1 אמר לחאלד להזהר לבול ופגע במאן דהוא טרם ביצוע הירי. נטען גם תגובתו הפסיכית והנפשית לאחר היריע מצביעות על העדר כוונה מצד הנאשם 1 הן להריגה והן לרצח. כך גם נטען שהחותם הדעת מצביעות על כך שגם לא הייתה כוונה להרוג את המנוח. יתר על כן נטען שהנאשם 1 הודה באחריות על מעשיו עד כמה שזו קיימת וסביר עצמו בחשיפת האירוע והמעורבים בו. נטען עוד שהנאשם 1 לא ביצע פעולות הסתרה וכיסוי לאחר האירוע היכולות להציג על אשם מיוחד מצדו.

136. נטען שיש לקבוע כי הנאשם 1 במשעיו, מסיע ולא לייחס לו ביצוע בצוותא, אלא סייע לעבירות היריגה בלבד.

137. סניגוריו של הנאשם 2 טענו שיש לזכותו מהעבירה המיויחסת לו בכתב האישום. במשפט העובדתי - נטען כי אין מחלוקת לגבי העובדות הבאות: הנאשם 2 אין קשר לסכסוך המתואר בכתב האישום; הוא חברו של חאלד ובינו לבין הנאשם 1 יש היכרות מוקדמת. ביום 23.10.13 נורו יריות לכיוון המנוח על ידי שניים שהיו רוכבים על קטנוע שגרמו למוותו של המנוח כתוצאה מפגיעה אחד הקליעים; הנאשם 2 לא היה שותף בקשר קשור לביצוע הירוי ולא הואשם בעבירות קשירת קשור; הנאשם 2 עבד במוסך של קטנויות בתקופה הרלוונטית; חאלד פנה לנאשם 2 ובקש ממנו לשאול קטנוע והנ来宾 2 השאל לו קטנוע; עוד קודם לכן חאלד פנה באמצעות איברהים עבד אל האדי לתושב אום אל פחם בשם סعيد צפטה מחאיג'ינה שבבעלותו קטנוע על מנת לשאול את הקטנוע שבבעלותו.

138. גדר המחלוקת - הסניגורים של הנאשם 2 טענו שחרף התוצאה של פטירת המנוח מדובר בעבירה הריגה ולא רצח. נטען שעובר למסירת הקטנוע על ידי הנאשם 2 לא הייתה לו כוונה לבצע עבירה כלשהי או לסייע בביצועה, לא הייתה לו מודעות לביצוע העבירה ולא היה עליו לדעת כי תבצע העבירה בה הואשם בכתב האישום. נטען שאצל הנאשם 2 הייתה אי-בהירות באשר לכוונות חאלד. נטען שהקטנוע באמצעותו בוצע הירוי נמכר על ידי מעסיקו של הנאשם 2 לאחר האירוע ונמצא הודות לשינויו של הנאשם 2 למשטרה. נטען שהודאותו של הנאשם 2 נגבתה שלא מרצונו החופשי וכי הופעל עליו לחץ בלתי סביר שבא לידי ביטוי בצעקות, קללות, אלימות פיסית קלה, ושבירת רוחו עת שנשבר. נטען שבין החוקרים התקיים קשר של שתיקה, כך שאיש לא דיווח על החקירה הפוסולה בה לא הוודו בבית המשפט. נטען שהנ来宾 2 הודה לראשונה במוחוס לו במהלך חקירותו ביום 27.12.13 בעקבות החקירה האגרסיבית והאלימות הבלתי סבירים שהופעלו עליו. נטען שהלחץ שהופעל עליו, לצד ניסיון כשל של הנאשם 1 להטיל את האחריות בגין מעשיו על הנאשם 2, הובילו את הנאשם 2 למצבה נפשית שכטוצאה ממנו מסר את גירסתו. נטען שהירוי במנוח יכול היה להתרחש גם ללא מעורבותו של הנאשם 2 שכן שעשה היה למסור קטנוע לחברו, חאלד.

139. נטען שהראיות שהוצגו על ידי המאשימה נשענות טליי על טליי על עדותם של המעורבים. הודגש כי לא קיימות ראיות פורנמיות הקשורות מי מהנאשמים למנוח או לרכב בו נסע והתיק פוץ בהתאם לעדויות איברהים עבד אל האדי, איברהים הפני, הנאשם 1 והנ来宾 2, בעוד חאלד מכחיש כל קשר לאירועים. נטען שמדובר בעדויות עדים בעלי אינטראס מובהק לנתק את מעורבותם מכתב האישום ומסיבה זו מבקשת המדינה להסתמך על דוקטרינת "פלгинן דיבורא" ואולם, נטען שאין בידי המאשימה די ראיות חייזניות. עלות ספקות מדדיות עדי התביעה, כך נטען, הפועלות לטובת הנאים. נטען שניסוח כתב האישום וניהול התיק נבעו יותר מההתוצאה הטרగית של האירוע, מאשר בחינת המצב המשפטי והראיות. נטען שאליו לא היה נפטר המנוח, המעשה המיויחס לנאים היה מתאים עובדתית ליסודות העבירה של חבלה בכוונה מחמייה. נטען שלא הכוח כוונת קטילה מצד הנאשמים כאשר מדובר בירי בודד שפגע בירכו של המנוח וחדר לחזהו. נטען שלו היה כוונה לגרום למוות, סביר שהירוי היה מבוצע באופן אחר מבחינת כמות הפגיעה ומצב הירוי (שבוצע בנסעה). נטען שעבודות המקירה מלמדות על ירי מתווך כוונה להפחיד כאשר יש לקבל את עדויות העדים השונים באופן שיטיב עם

הנאים ולא אחרת.

140. באשר למעורבות נאים 2 אכן הוא אישר בחקירהו בבית המשפט שטעה. הוא הבין את טעתו וכי להבא ימסור כל רכב רק כשהוא מודע את מטרת השאלה. נטען שבנהנה שמדובר בעבירות הריגת לא התקיים תכנון לגורם למונוח על ידי חיל לא להפחו או לפגוע בו בלבד - שאז לא ניתן לומר שהיא על הנאים 2 לצפות תוצאה קטלנית. נטען שלא ניתן לדעת מה הייתה מטרת הנאים האחרים, לרבות חיל עובר לביצוע העבירה בשלב בו התבקש נאים 2 להשאיל את הקטנו. נטען שהנאם 1 טען להגנתו שלא הוא ירה והוא לא ידע על כוונה לפגוע במונוח ואולם נטען שגירסתו של הנאים 1 התפתחה במהלך החקירה ונטען שהיא השתנתה לעיתים תכופות ולמעשה ניתנו על ידו גירסאות שונות ונטען שבא כוחו נקט בכו הגנה שאינו מתישב עם חלק מהגירסאות שניתנו. נטען שהדבר רלוונטי לאור נסינו של סנגרו של הנאים 1 להטיל דופי בטעמים שהובילו את הנאים 2 למסור את גירסתו הראשונית. נטען שהנאם 2 לא הושם בקשר קשור ועל כן לא ידע על הכוונה לפגוע במונוח. נטען עוד שהעד איבריהם עבר אל האדי שידע פרטם רבים אודות האירוע והודה שישיע לאחר מעשה - כלל לא הוועד לדין למרות שמעשו לפי הטען חמורים מעשי של הנאים 2. נטען שיש לדוחות גישת המאשימה ביחס לדבריו של סعيد מחאג'נה, למרות שמסר בבית המשפט גירסה הסותרת את עדותו במשפטה ואשר מיטיבה עם הנאים 2. נטען שמעורבותו של נאים 2 מלמדת על המקוריות שבה נקשר דין שלכלתיחילה לא תוכנן לפניו אליו ולבקש ממנו קטנו ועל כן נטען שהפניה אליו הייתה ספרטנטית. נטען שהנאם 2 נגה לשאול קטענים מהמוסך בו עבר ולנסוע איתם לעבודה ולביתו. ביחס להסרת לוחיות הרישיון נטען שלא הכוח מעלה לכל ספק סביר כי הנאים 2 היה מעורב בהסרת לוחיות הרישיון לאור מספר גירסאות שקיימות. נטען שכעולה מעדותו של העד אنس אלעל, הקטנו עליו נסע הנאים 2 נ麥ר חדש לאחר האירוע ומכאן עולה שהוא אף לא ניסה להסתיר או להשמידו כפי שנוהגים אחרים המנסים לטשטש עקבות לאחר ביצוע עבירה. נטען שמעשי של הנאים 2 אינם עולים כדי סייע ובודאי לא סייע לעבירות הריגת.

141. טענות הזוטא - הסניגורים חזרו והעלו את טענות הזוטא במסגרת סיכומיהם. צוין שתחילה סברו החוקרים כי הנאים 2 הוא היורה או אחד מרכיבי הקטנו והחקירות בוצעו תוך הפעלת לחץ כלפי הנאים 2. הסניגורים טענו שהחוקרים התנהלו בצורה פסולה במהלך החקירה וספק אם הנאים 2 מסר את מסר מתוך רצון חופשי. נטען שהוא נחקר כשהוא כבול בחלק מהחקירהו, ספג איומים, קלילות ומכות קלות. נטען שבעת שנלקח לבדיקה רפואית היה תיאום בין הרופאים לבין השוטרים שלוו אותו. נטען שהוא הטיח את ראשו בשולחן בחדר החקירה לאחר שבירת רוחו. נטען שהנאם 2 אינו חייב לפרט מי קילל אותו או מי היכה אותו ואין ביכולתם לעשות זאת כאשר הדברים קרו מחוץ לחדר החקירה. נטען שרבים מן החוקרים אישרו כי הנאים 2 התлонן בפניהם על הנעשה לו במהלך החקירה ואיש מהם לא עשה דבר עם תלונותיו. נטען שבתחילת המשפט העיר ראש ההרכב דאז שיש משם בטענות הזוטא. נטען שהנאם 2 עשה כל שביכולתו כדי לבסס טענותיו בעניין טענות הזוטא והסניגורים העלו את הטענות מספר פעמים בשלב מעצר הימים. נטען שתלונה למ"ש הוגשה ולא נבדקה לאור העדר שיתוף פעולה והסניגורים הפנו לעדויות של עדי התביעה הרלוונטיות לטענות הזוטא.

142. בהליך כאן לא הייתה מחלוקת - ובנוסף הוגשו על כך ראיות משכנעות - כי משפחתו של חאלד שמרה טינה כלפי המנוח לאור כך שלא הופיע באחד מהאירועים הקשורים לחתונתה של זקי ג'בארין, אחיו של חאלד, ביולי 2012. יצוין בעניין זה כי נאשם 1 הודה בכך בתשובתו לכתב האישום (והנאשם 2 החחש מחוסר ידיעה). המדינה הניחה בסיס ראייתי לטענה זו במסגרת עדותו של מוחמד זיד (אבי תאופיק), חברו של המנוח שבהודעותיו במשטרה מסר כי המנוח לא הופיע לחתונת בנו של ابو זיקו כיוון שהוא לא אירע אחר בירושלים. ابو זיקו לא קיבל את ההסבר שהמנוח לא הצליח להופיע ואיים שלא יכנס לאום פחים כאימרת העד במשטרה (ת/193ב' עמ' 3, 35, 40-41, 9-10) (יעור כי מדובר בהודעת חוץ של עד שהוכרכז עוד עזין). עוד יצוין כי בנו של ابو זיקו, זקי, אישר בעדותו כי המנוח היה אמור להופיע בחינה שלו ביום 2.7.12 אך לא עשה כן, למורת שמו הופיע כבר על הזמנה. הוא ציין כי משפחתו כעסה על המנוח בגין כך וכי העניין שם אותם, לדעתם, לעג בפני אנשים אחרים (ת/306א', עמ' 10 ש' 78-79, עמ' 367 לפרטוקול). למען הסדר יובהר כי ابو זיקו העיד מטעם הגנה ועשה כדי להכחיש את הדברים האמורים הגם שבסופה של יום אישר אימרותיו במשטרה (עמ' 368 לפרטוקול ש' 6-7).

143. ממועד האירוע בו מצא המנוח את מותו, נקטה המשטרה בתהליך חקירותי מאומץ ואינטנסיבי בשני כיוונים כלליים:ראשית, איסוף ובירור ראיות חיצונית - ראיות פורנזיות, סרטי אבטחה שנאספו מקומות שונים לאורקל הנסיעה, נסיגות איתור חלק מהאמצעים והחפצים אשר היו מעורבים באירוע כגון ביגוד וקטנווע; במשורר השני נחקרו מספר גדול של עדים וחשודים שסייעו במידע ופרטים רלוונטיים בנוגע לאירוע. במהלך החקירה, לגבי החשודים העיקריים - לרבות הנאים 1 ו-2 - הופעלו גם אמצעי חקירה נוספים אשר כללו מדברים ותרגילי חקירה. הממצאים השונים שנאספו שימשו את החוקרים כדי לעמוד את הנאים עם החשודות שהוצעו נגדם, דבר שהביא בסופה של עניין התמוטטות הגראסאות הכווצות הראשונות אשר הציגו הנאים 1 ו-2 ומסירת גראסאות מפורטות אשר משתלבות עם הראיות האחרות.

144. בעניין זה יצוין כי לא ירדתי לסוף דעתה של המדינה מודיע אין להסתמך על הודאותיהם המפורטות של הנאים כמשמעות גרסתאמת, רק משומם שבהתחלת החקירה מסרו גראסאות שקריות. עמדה זו לא מובנת ממשני טעםם. ראשית, יש בכך כדי להתעלם מן העובדה כי הגראסאות המאוחרות התקבלו לאחר שבועות ארוכים של חקירה מאומצת וביצוע תכנית חקירותית מתוחכמת כלפי הנאים אשר קילף בשלב אחר שלב את השקרים מן האמת. המעקב אחר התקדמות החקירה מראה בצורה ברורה כיצד החוקרים הצלחו לערער את הגראסאות השקריות ולהגיע לחקיר האמת מול שני הנאים אשר בסוף שינו גישתם והחלו לשתק פעה (לסקירה באשר לאופיו וערכו של תהליך החקירה ראו: Richard A. Leo, *Police Interrogation and American Justice* (Harv. Univ. Press, 2009).

שנית, המען בראיות שבידי המדינה אינו יכול שלא להתרשם כי ההודאות המאוחרות של הנאים ה...
בסופו של עניין את הנדרך המרכזית עליו ביססה המדינה את כתב האישום. لكن, הצגת העמדה כי אין
להאמין לגרסאות המאוחרות - אינה מובנת כלל ועיקר. יתר על כן, יש בקבלה עמדה כאמור כדי
לשולל תכלית של חקירה והטחת עובדות וגרסאות בפני נאשם כדי לקבל גרסה מלאה ואמיתית במהלך
חקירה, עמדה שלא מצאת בה הגון. יצא מצב בו המדינה מבקשת שלא לקבל מחד את ההודאות
כהודאות אמת ומайдך התבססה עליהן בצורה מהותית לצורך הגשת כתבי האישום, והרי ללא ההודאות
המאוחרות ספק אם היה בסיס ראוי מספיק לבסס כתבי אישום.

145. לגבי הנאשם 1, תחילת כאמור הוא הכחיש מעורבות באירוע המתת המנוח. בחקירהו אשר פורטו
לעיל ניתן בנקל להבחן כיצד עם התקדמות החקירה הוא מפסיק לנסות להכחיש פרטים המרחיקים
אותו מעורבות ומוסר יותר ויוטר פרטי אמת - עד לגרסתו מיום 27.12.13, בה הוא דיבק מהמועד
האמור ואילך. תחילת בחקירהו הראשונה נאשם 1 הכחיש כל ידיעתו או מעורבות באשר למוות של
המנוח (החקירה מ- 15.12.13, 16.12.13, 18.12.13). ב- 19.12.13 הוא הודה בפני המדווח כי
החזק בנסק לאחר האירוע "באופן אחר", דהיינו כי לא הוא ראה אלא הסתר את האקדח שנמצא לו
חאלד ובירהם לאחר האירוע, וכי ראה את הקטנווע. בהמשך הוא מסר אודוט כך שהסתיר את
האקדח גם לחוקרים ביום 20.12.13. הוא גם קשור את עצמו לקטנווע בפני המדווח על אף שהמשיר
להכחיש ידיעת אודוטווע בפני החוקרים. ב- 27.12.13 לאחר שהוצגו לו סרטים בו נראה הקטנווע והוא
עומת עם המדווח, הנאשם 1 גילה פרטים נוספים: כי שמע את חאלד אומר שהוא מכחח ליום "זהה"
זמן וכי לפיו מה שהוא ראה ראה נאשם 2 נהג בעת הירי. בשלב הבא, כאשר הנאשם 1 עומת עם הנאשם
2 -علוי העיליל כי היה הנהג בעת הירי - לא היה הנאשם 1 מסוגל להטיח דברים אלה בפניו. כאשר
החוקרים בכל זאת השמיעו לנאשם 2 בנסיבות הנאשם 1 את הרקלטה בה הנאשם 1 אומר שהנאשם
2 נהג, נסביר הנאשם 1 ובקש למסור את גרסת האמת, בה סיפר על האירוע - ובכלל זה כי הוא נהג
בקטנווע וחאלד ביצע את הירי.

146. מאותו שלב (יום 27.12.13) הנאשם 1 דיבק בגרסה זו על כל פרטיה, שהיתה קוהרנטיות וכוללת
פרטים רבים אודוט הדברים שקרו באותו יום, אשרulosים בקנה אחד עם הראיות האחרות ועם גרסתו
של הנאשם 2 לגבי האירועים. הנאשם 1 תיאר את המפגש עם חאלד טרם האירוע, כיצד הוא והנאשם
2 נסעו תחילת לבתו של חאלד ולאחר מכן מכיך הוא וחאלד נסעו לאל וואחה, את אופן הנסעה
והמשך אחר המכונית בו ישב המנוח עד לירי שבוצע על ידי חאלד. הנאשם 1 גם תיאר את מהלך
הדברים שאירעו לאחר הירי, הטיפול בקטנווע, הסתרת האקדח וממן הוראות לנאים לשתק (ראו
תיאור החקירה לעיל).

147. תחילת החקירה של הנאשם 1 אינן מעלת תמונה של אדם השולט בחקירה והיכול לגלוות טفح תוך
שהוא מסתיר טפחים. בכל שלב ועד לסיום החקירה, הנאשם 1 אינו מודה אך ורק בפרטים אשר
יתאימו לראיות חיצונית ולגרסה שהוא חף לספר לחוקריו באופן שרק מטיב עמו,قطעת המשימה.
אם כבר, הופיע הוא הנקון. החוקרים שלטו בהתקדמות החקירה והצלחו לערער את הגרסאות
השערתיות ולהוציא את הנאשם 1 מהפחד לשחק פעולה עם - הן על ידי הפעלת המדווח שהנאשם 1

סיפר לו פרטים מוכנים מהairoע במספר הזדמנויות אותם לא סיפר לחוקרים באותו שלב (לעומת הנאשם 2 שחשד לאורך כל הדרך מודובב ששזה עמו ולא גילה לו דבר) והן בכל הקשור לתרגיל החקירה שנעשה מול נאשם 2.

148. הרושם הכללי העולה מחקירותיו של הנאשם 1 אינו של אדם המהTEL בחוקרי אלא ההיפך. במהלך ימי חקירותיו מגיעו הנאשם 1 בכל פעם למביי סתום בניסיונותיו להרחיק את עצמו ממעורבות באירוע הירי ומשחרר גרסאות יותר ויותר מרשעות לפני עצמו. עין בחקרות אינו מעלה תמונה של אדם מתוחכם ושולט במצב, אלא אדם חלש שישית פועלה עם המבצע העיקרי למימוש תוכניותיו של האחرون, כאשר היה כפוף במידה רבה להוראותיו ושודע רק באופן חלק על כוונוניו.

149. המדינה טענה כי השקרים שהנאשם 1 סיפר בחקרות הראשונות מנעו את האפשרות לקבל את הודהתו המאוחרת כאמיתית ומלאה. כאמור לעיל, לא מצאתי את ההגion בטיעון זה - אילו רצח, הנאשם 1 יכול להמשיך ולספר כי אינו מעורב בירוי, או כי מעורבותו שלoit, או להתחכם ולהיות אסרטיבי, כפי שmbekashת המאשימה ליחס לו. ברם, הנאשם 1 הודה בשלב מאוחר בחקירה כי נהג בקטנו מכיון שלא היה מסוגל להעיל על הנאשם 2 ולדבוק בגרסה זו.

150. יתר על כן, חלק מהפרטים להם טען הנאשם 1 אינם בעלי בקנה אחד עם האינטראס האישי שלו ואינם מטיבים עם הגרסה לפיה הוא נהג גם בכח הוכחה נוספת על האמת שבගירסתו המאוחרת. כך לגבי אמרתו כי חאלד נהג בקטנו עד לאלו-ואהה ורק שם התחלפו (ראו דברי הנאשם 1 בשחוור). מדוע אדם הטוען שהוא היה הנהג בעת הירוי ישחזר את הפרט כאמור? בנוסף, הודה הנאשם 1 כי אינו נהג טוב; גם פרט זה לא היה כדי לו למסור אם גירסתו היא שהוא נבחר על ידי חאלד לנג'ומה כי גירסה זו יש בה אמת וסבירה מדוע הקטנו כבה באופן לא מתוכנן שחזרו הוא וחאלד מאל וואהה, כאשר הנאשם 1 לחץ בעוטות על כפתור הכבוי ליד המחסן, משומ שאים נהג מיום אחריו הכל כגירסתו).

151. בנוסף, אציג כי ההסבר של הנאשם 1 כיצד נראה האקדח בידיו, לאחר הירוי כשהיה במחסן, אינם מחייב הסקת מסקנה שהוא היה הירוה. יתר על כן, קיימת ראייה אחרת, עדותו של איברהים עבד אל הדי - לפיה חאלד בסופו של דבר לקח את האקדח ממנו למקלט שבביתו, שם ניקה אותו ועטף אותו בניילון ונתן אותו ליוסף ג'בארין על מנת שהלה יחביא אותו. עדות זו ללא ספק לא קושרת את הנאשם 1 לירוי לאקדח, זאת, מעבר לפרטים שמסר הנאשם 1 בהודאותיו.

152. בנוסף, ניתן שלא מצאתי יסוד לקבל את טענת המדובב באימרותיו כי הנאשם 1 אמר לו כי "הוא ברצח מההתחלת עד הסוף". אמרה זו לא תועדה בקהלת ואין היא משתלבת עם האמרות האחרות שהנאשם 1 מסר למדובב, אשר חלkan גם היו מפלילות וזאת משך שעותם יחד (ת/15ב'). כמו כן, הדברים נכתבו על סמך זכרונו של המדובב בלבד (ת/309ה).

153. כמו כן, ההסבר מצד של הנאשם 1 מדוע לא סיפר את האמת בשלב מוקדם יותר הן בחקירותיו

המאחרות והן בעדתו לפיו הוא פחד מחלד, עליה בקנה אחד עם הפחדים מאותו סוג שBITA גם הנאשם 2 בחקירותיו ובעדתו.

154. הנאשם 1 אمنם מסר גרסאות שקריות עד לשלב בו החלט להודות במעורבות מלאה באירוע והודה כי נаг בקטנו. מאותו שלב גירסתו עקבית והפרטיהם שהוא סייף ביחס לכל מהLEN הדברים, החל מבקשתו של חאלד שיצטרף אליו וכלה במעשים לאחר הירי משתלבים בצורה הגונית וטבעית, עולים בקנה אחד עם הריאות האחרות, לרבות גרטתו של הנאשם 2, יש בהם כדי לספק הסבר ממצאה לחילוקו של הנאשם 1 באירוע.

155. בסופו של דבר, הריאות שהצטברו בתיק מצביעות על כך שה הנאשם 1 נаг בקטנו. מולן, לא קיימות ראיות אחרות, ובודאי לא ראיות מהימנות, התומכות באפשרות שחלד נаг. למעשה, עדמת המאשימה מבוססת על כך שהיא אינה מקבלת את הודהתו של הנאשם 1 כהודאת אמת ובכך היא מייחסת את פעולות הנהיגה והירי לנаг 1 ולהאלד יחד מבלי לאבחן ביניהם. יושם לב כי למורת זאת המאשימה מבקשת לבסס את ההרשעה על אותה הודהה. כאמור לעיל, מסקנתי היא אחראית ומצאת כי מדובר בהודאה מהימנה מהסיבות שפורטו לעיל (לענין האפשרות לאבחן בין נאים שהואשמו ביצוע צוותא בעבירה המתה השוו עם: דנ"פ 7229/16 **נחום בן יצחק נ' מדינת ישראל** (3.1.2017)).

156. לאור האמור לעיל, בצריף הממצאים העובדיים שיקבעו לגבי הנאשם 2, הנני קובע כי הנאשם 1 היה זה שנאג בקטנו בעת ביצוע הירי.

עבירת הקשר

157. כולה מהודהת הנאשם 1, הנאשם 1 וחאלד הת桓בו יחד על מנת לבצע את הירי ביזמת חאלד. הקשר נוצר כאשר חאלד וה הנאשם 1 נפגשו בקפה סוהיב וחאלד ביקש מהתגנב 1 להציגו אליו למשימת הירי לעבר המכונית בה ישב המנוח וה הנאשם 1 הסכים.
"... בא אליו חאלד אל זיקו אמר לי שיש לו ספה ורוצה לצאת לאיזור אל וואחה, מקום לחתונות, אמר לי שרצה לעשות מעשה שמה ... שיש שם את שפיק' בהא ואמר שרצה להפחיד אותו רוצה לירות מעליו, אמרתי לו יאללה..." (עמ' 1-2 ת/28 הودעת נאים 1 מיום 27.12.13)

158. מדובר בסוג של הסכמה אשר ממלאת את התוכן הדרוש להרשעה בעבירת הקשר לפי אמות-המידה של להלן:

"נאמר כי יסוד ה"התקשרות" הדרוש לשם התהווותה של עבירת הקשר "מציריך קיומם אוטם אלמנטים שהיו מספיקים לייצור הסכם אזרחי אילו המטרה הייתה כשרה" (דבריו מ"מ הנושא זולברג בע"פ 330/65 לוק נ' היועץ המשפטי לממשלה [17], בעמ' 593). עם זאת ההסכם הפלילי "...איןנו זהה במאמינו לתקשרות הסכמית במסגרת המשפט האזרחי; התקשרות איננה טעונה אותה רמת מסויימות הנדרשת לקיומו של הסכם מחייב במשפט האזרחי... כך, למשל, הסכמה לפעול להשגת

המטרה הפסולה 'בכל דרך שתזדמן' עשויה להספיק לצורך התקיימות היסוד העובדתי בעבירה הקשר... כך גם הסכמה לפגוע במתלוון 'בכל דרך שיחלית עליה הבוס' מקיימת את דרישת ההתקשרות שביסוד העובדתי של העבירה...' (דברי השופט בינוי בפס"ד פקוביץ [14], בעמ' 705. וראו דברי השופט מ' חשיון בע"פ 461/92 זכאי נ' מדינת ישראל [18], בעמ' 586-589)." (ע"פ 446/01 מקס רודמן נ' מדינת ישראל (27.6.2002) (ראו גם, י' קדמי, על הדין בפליליים (ח' ראשון) תשס"ה-2004, עמ' 279).

הנאשם 1 בצוותא חדא עם חאלד כمبرיעים עבירת ההרגינה

159. כאמור לעיל, חאלד והנאשם 1 סיכמו מרاس על ביצוע ירי על הרכב בו נסע המנוח. בהמשך להסכמה, הנאשם 1 וחאלד החלו להוציא את תכנית הירי אל הפועל: הנאשם 1 בא עם הנאשם 2 והקטנו עליונו של חאלד שם הורדו לוחות הזיהוי, לאחר מכן, נהג חאלד בקטנו עמו נאשם 1 לא-וואה וואה והשניים המתינו שהמנוח יסיים את הופעתו; בהמשך נסעו אחרי הרכב בו ישב המנוח ועקבו אחריו, כאשר בכל זמן המעקב נמנעו מהם מלהוקף את הרכב מצד שמאל כפי שנגה הרכב איפשר להם (ראו עדות הנגג, הילאל בדראן, לעיל); בסופו של דבר לאחר שהגיעה שעת כושר, על פי שיפוטו של חאלד, הנאשם 1 עקף את רכב המנוח מצד ימין ונצדד קרוב לצד, אז בוצע הירי על ידי חאלד בכינון ישיר מטווח קרוב לעבר מקום ישיבת המנוח שיישב כאמור במושב ליד הנגג. לאחר מכן, נסעו הנאשם 1 וחאלד למיחסן ליד בית הקפה שם חאלד והאחרים ביצעו "ניקוי השטח" קרי, סילוק האמצעים, הקטנו והאקדח, בהם בוצעה העבירה.

160. לא יכול להיות ספק כי נאשם 1 ידע שיש ברשות חאלד אקדח, שבאמצעותו התכוון חאלד לבצע ירי להפחתת המנוח. ראשית, על פי הודהתו של הנאשם 1 לפיה הוא ראה כי ברשותו של חאלד אקדח כבר בביתו של חאלד לפני שננסעו אליו וואה (חקירה מיום 13.12.27 - ת/28ג' עמ' 5, שחזור לעיל). בנוסף, כאשר הם נצמדו לרכב הודה שראה את חאלד מוציא כל' הנזהה לאקדח (תמצית החקירה הראשית לעיל). בנוסף, הנאשם 1 מסר בהודעותיו והuid כי חאלד אמר לו שהוא מתכוון לירות על רכב או מעליו (ת/28ג' עמ' 2). ישנן הודעות בהן הנאשם 1 טען שחלד אמר לו כי הוא רוצה לירות בקרבת הרכב ובהמשך אמר כי חאלד אמר שהוא רוצה לירות על הרכב (חקירת הנאשם מיום 27.12.13 - ת/28ג' עמ' 4, 8).

(אמל) "אמר לי, תצמד... נצמדתי אליו... נצמדתי אליו... אמרתי לו תיזהר, לא ש(מילה לא ברורה) או משהו... אני לא יודע, ידעתני שהוא רצה לירות..."

...
למעלה... או למעלה או על הרכב.

(חוקר) או על הרכב..

(אמל) כן." ת/28ג' תמליל מיום 27.12.13 עמ' 4).

161. עם זאת, בכל הראיות אין הודהה של הנאשם 1, באופן ישיר או במרומז, כי ידע או חשד של חאלד כוונות לקטול את המנוח. בענין זה יובהר כי אין מקום לקבל את עדות המדובר בפי הנאשם 1 אמר לו "אני ברצח מהתחלה ועד הסוף". עדות זו אינה מגובה בתמליל וגם לא מתיחסת עם כל הדברים

האחרים שהנאמש הודה בהם (ת/8ב' עמ' 9, ת/309ה', עמ' 2, תמליל ת/15ב).

162. אם כבר היפך הוא הנכון; עליה כי התוצאה הקטלנית הייתה הפתעה עבור הנאמש 1: בין היתר, אפונה לתגובהו של הנאמש 1 לכשהמע על כך שהמנוח נפטר מפצעיו, הוא הפך לאדם מוכחה הלם, תגובה טבעית ומתחילה לאדם שלא חף בתוצאה חמורה זו ולא התכוון לקרותה. כך, גם למשל בשיחתו עם חאלד בסמוך לאחר שנודע לו על מות המנוח בה חאלד מורה לנאמש 1 "לשוכח" מהכל בעוד הנאמש 1 אומר לו מה יעשה עם התוצאה שהמנוח מת (תמליל ת/28ג' - עמ' 7). יתר על כן ישנה תגובה פיזית של הנאמש 1, שהקיא כאשר שמע אודות המוות (ת/28 עמ' 2 - הودעה, ת/28ג' עמ' 7- תמליל). אלה אינן תגבות של אדם שהוא שותף לכוונת תחילת של קטילה.

163. בכלל, לנאמש 1 גרסה מפורטת באשר לכל מהלך הנסיעה אל אל-וואחה ועד לסיום הערב הטרגי לאחר הירוי כאשר חאלד מורה לו כיצד לנסוע אחורי הרכב בו נמצא המנוח, כיצד לעקוב אחריו ולהישאר על צד ימין של הרכב, מתי להצמד לצד ימין כאשר הגיעו לכיכר, כמו גם תיאור שלב הירוי ששמעו, והנסיעה חוזרת לאזור המחסן ובית הקפה, כולל כיבוי הקטנווע על ידו בטעות (ת/28, עמ' 2-1, ת/28ג' עמ' 64). הנאמש 1 עוד הוסיף וטען כי אמר לחאלד לפני הגיעו שלא לפגוע במנוח. הנאמש 1 חזר על גרסה זו בעדותו הראשית בבית המשפט והגרסה לא התערערה במסגרת החקירה הנגדית.

164. לאימרת הנאמש 1 ביחס לחלקו ותפקידו באירוע, יש עוד להוסיף את גירסתו של הנאמש 2 לפיה חאלד אמר גם לו לפני האירוע שהוא, חאלד, רצה לירות על מישחו שלא מהכפר. יש בראייה זו כדי להוות תמיינה נוספת לגורסת הנאמש 1 באשר לזהות היורה. בנוסף, גם אחורי האירוע טען הנאמש 2 כי שהוא פגש את חאלד מחוץ לבית הקפה, וחאלד אמר לו שהוא יירה על הרכב (ת/85ג, עמ' 76). לגבי מה שנאמר על ידי הנאמש 2 בעדותו בבית המשפט בחקירה נגדית לב"כ הנאמש 1, לפיו יום או יומיים לאחר האירוע הנאמש 1 מסר לו שהוא נהג וחאלד יירה, טענת המשימה שאין מקום ליתן אמון מכיוון שగרסה זו לא נמסרה עד לעדותו בבית המשפט ומהוות גרסה כבושה ומאותרת (עמ' 563 לפרטוקול).

165. הסניגור המלמד של נאמש 1 טען כי הנאמש 1 היה לכל היותר מסיע לחאלד, וזאת בקשר לעבירה של הריגה. אין בידי להסבירים עם עמדה זו. באשר להבדל בין המסייע לבין המבצע בנסיבות נבחנים מהות העשייה והיחס הנפשי לביצוע העבירה והשלוב בין שני רכיבים אלו. במקרה דנן מעורבותו הפיזית בעשייה של הנאמש 1 הייתה משמעותית ביותר; הנאמש 1 פעל בעבר של ביצוע הירוי במספר מישורים אשר לכל אחד מהם הייתה תרומה משמעותית לביצוע העבירה. אילו היה רק מסיע בהורדת לוחות הזיהוי מהקטנווע היה מקום קבוע כי הוא היה בבחינת מסיע בלבד. אולם פעילותו חריגה הרבה מעבר לכך. הוא הסכים לנוהג בשעת הירוי וביצע הלכה למעשה למעשה את כל רכיב ההניגה אשר הביאה את חאלד לעמדה בה יכול היה לירות. רכיב פיזי זה של העבירה היה משמעותי ביותר ובלתי ניתן היה לבצע את הירוי כפי שבוצע. אין אני מקבל את הטענה כי הנאמש 1 היה בבחינת 'כל' בידי חאלד שrok מלא

אחר הוראותיו אוטומטי. חאלד אمنם הוביל את המעשים והוא לו המנע לפגוע במנוח ואולם מeorבותו של הנאשם 1 הייתה שמעוותית ותרמה תרומה חיונית לביצוע המעשה האסור. מסקנתו הינה כי חלקו של הנאשם 1 בעבירה היה מרכזי ביצוע העבירה והואו **"חלק פנימי של המשימה העברינית"** (ע"פ 2638 פלוני נ' מדינת ישראל (24.3.2011), גם אם מדובר בשותפות ספונטנית (השו עם ע"פ 5686/07 בסטיקר נ' מדינת ישראל (17.2.2011)). יצוין שגם אין מדובר בשותפות ספונטנית לחלוון כפי שטען הסניגור כאשר יצוין שהairoע תוכנן עוד קודם לכן והתנהל בשלבים טרם ביצוע הירי בפועל כאשר הנאשם 1 לרך חלק בשלבי ההכנה.

166. בסיכון ביןיהם- גרטטו המאוחרת והמפורטת של הנאשם 1 כפי שנמסרה לחוקרים כהחל לשטרף פעולה בפענוח האירוע, ולאחר מכן בבית המשפט לפיה לא ידע שchalד מתכוון לפגוע במנוח וכי הוא אף זהירותו לפני הירי - הינה מהימנה שיש להסתמך עליה בקביעת הממצאים העובדיים.

- 167. אשר על כן, על בסיס האמור לעיל, הנני קובע ממצאים עובדיים כדלקמן:
 - למשחתו שלchalד היה "חשבון לא סגור" עם המנוח, על אף שלא הופיע באירוע החתונה של הבן זקי;
 - halד גיס את הנאשם 1 לצורך ביצוע ירי על מכוונתו של המנוח בשעות הלילה של יום 22.10.13 כאשר הירי בוצע בסמוך לאחר חצות, ביום 23.10.13;
 - halד אמר לנายน 1 כי הוא רוצה לירות על הרכב של המנוח כדי להפיחו;
 - הנאשם 1 והנายน 2 הביאו את הקטנוע לבתו שלchalד ביום 22.10.13 שם הורידו ממנו את לוחיות הזיהוי;
 - בחזקתו שלchalד היה אקדח טופי ביום האמור, עובדה שהיתה ידועה לנายน 1 בטרם יצא מביתו שלchalד;
 - halד והנายน 1 יצאו על הקטנוע לאיזור אל-וואחה לקרבת חצות כאשרchalד נהג;
 - בהגעתם לאיזור אל-וואחה halד ירד מהקטנוע והשאר את)nายน 1 לידי וחזר אחריו מספר דקות כאשר המנוח סיים את הופעתו;
 - הנายน 1 וchalד המתינו על הקטנוע לצאתו של הרכב בו ישב המנוח ליד הנהג (בצד ימין של הרכב);
 - halד הורה לנายน 1 לנוהג אחורי הרכב ובמהשך להישאר בצד הימני שלו, והנายน 1 הצליח לעשות זאת למרות נסיבות נהג הרכב לאפשר להם לעبور מצד שמאל;
 - הנายน 1 הזהיר אתchalד לא לפגוע במנוח בטרם הירי;
 - בהגיעם לכיכר בכניסה לאום אל פחים עקפו)nายน 1 וchalד את הרכב מצד ימין, נצמדו אליו, במרקח שבין 1-3 מטרים;
 - halד ירה 3-4 יריות אשר אחת מהן פגעה במנוח במרכז גופו וגרמה למותו;
 - בתום הירי)nายน 1 וchalד נסעו חזרה למיחסן ליד בית הקפה והכנסו את הקטנוע אליו ובמהשך halד לקח את האקדח לבתו (לאחר שהוסתר לפרק זמן קצר על ידי)nายน 1 ליד בית הקפה ניקה אותו ומסר אותו לאדם אחר שיסטירנו;

על רקע הממצאים האמורים מתקיימים היסודות הדרושים להרשות את הנאשם 1 בעבירות ההרגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 בצוירוף סעיף 29 לחוק. בגין לטענת המאשימה, לא התקיימו היסודות להרשותה נאשם 1 בעבירות הרצח (השו עם ע"פ 7520/02 **ראיד חמאתני נ' מדינת ישראל** (4.2.2004) מובן כי אין בכך כדי להביע דעתה בנוגע לחאלד אשר עומד לדין בפני הרכב אחר.

יוער כי בגין לעמדת המדינה, במקרה זה קיימת חשיבות במתן תשובה לשאלת מי היה הנוגג ומי מבין השנים, הנאשם 1 או חאלד, ביצע את הירוי. כאמור לעיל לא יודתי לסופו דעתה של ב"כ המדינה בעמדתה כי אין זה משנה מי בין השנים עשה איזו מהפעלות - הנגיצה או הירוי - בטענה כי מדובר מילא במבצעים בצוותא. לטעמי, כאשר ניתן לברר את העובדות ולקבוע מצאים, יש לעשות זאת, כאמור לעיל, איני מקבל את עמדת המדינה שאין לייחס מהימנות להודאותו של הנאשם 1 מהטעמים שפורטו לעיל.

בהתאם לממצאים העובדים שנקבעו, לא רק שהנאשם 1 לא ביצع את הירוי, אלא שהוא לא חף במוigen בתוצאה הקטלנית עת חשב שכונתו של חאלד הייתה לירות מעל הרכב או על הרכב. כתוצאה ממשיו ומכוונתו הוא נושא באחריות לעבירות ההרגה. זאת כיוון שהנאשם 1 היה מוכן ליטול חלק בתכנותו של חאלד לירות על הרכב של המנוח אשר הוא ביצע בעצמו מעשים רבים אשר תרמו לגרימת התוצאה הקטלנית: הוא נסע מרחק קצר אחרי הרכב בשלב המעקב ונמנע במקומות מעקיפים מצד שמאל כאשר הוא חתר להגעה לצד ימין של הרכב, אותו צד בו ישב המנוח. בהמשך, הוא הצמיד את הקטנו בנסיעה איטית בקרבת הצד ימין בסמוך מאד למנוח במרחק שבין 1-3 מטרים מmeno בלבד, על פי הוראה של חאלד.

הנאשם 1 היה מודע לסיכון הרב של ירי שבמצב דברים זה והיה מודע לאפשרות של תוצאה קטלנית כעולה מהריאות. גם מוביל לקבע ממצא באשר לכוכנותו של חאלד (אשר עומד לדין בפני הרכב אחר) עולה באופן ברור כי מעשיו של הנאשם 1 הביאו למודעות שעולמה להיגרם תוצאה קטלנית כתוצאה מהעירוב של קירבה לקרבן, הימצאות נשק חם בידי חאלד, וכוכנה לעשות שימוש בנשק (ע"פ 08/08/1632 **סאלם טורק נ' מדינת ישראל** (4.6.2009)).

החזקת נשיאותו של נשק שלא כדין

הנאשם 1 הודה כי ראה את הנשק כבר כשהיה בביתו של חאלד אליו הושע על ידי הנאשם 2 שם גם הורדו לוחיות הזהה של הקטנו; הוא ידע על הנשק שחאלד נשא בעת שנseauו יחד על הקטנו ולגון האירועים אל וואחח; ופעם נוספת באשר נטל את הנשק בידיו בתום האירוע במחסן להחביא אותו. בנסיבות אלה הנאשם 1 עבר עבירה של החזקת נשיאת נשק שלא כדין בנסיבות עם חאלד (ראו: י' קדמי **על הדין בפליליים**, חלק רביעי תשס"ו-2006, עמ' 1968, 1969 ; ע"פ 2796/95 **פלוני נ' מדינת ישראל** (1997)).

173. טרם מעבר לחלקו של הנאשם 2 עלי להוסיף העורות בנוגע לנושא נוסף, הוא העמדה אשר המדינה הציגה בפני בית המשפט העליון בבקשת שענין הארוכות המעצר של הנאשם 1. ב- 2.10.14 כאשר המדינה בקשה להאריך ב-90 ימים את מעצרו של הנאשם 1 היא טענה כי "**המשיב (נאשם 1) נוהג בקטנווע ביודען שחאלד ירה...**" (סעיף 29 לבקשתו (נ/15)). המדינה חזרה על אותה עמדה בבקשתו נוספת מיום 11.1.15 (סע' 25(נ/16), ו- 12.10.15 (נ/17)). צוין עוד כי בבקשתו נוספת נוספת מאוחרת, שניתנה המאשימה עמדה זו (כפי הנראתה בעקבות טרוניה והערות ב"כ נאשם 1 בהילך שבפניו).

174. לא היה זה ראוי, בלשון המעתה, כי המדינה תציג עמדות עובדיות סותרות ביחס לעובדות המקירה בפני ערכאות שונות לגבי מי ירה וממי נוהג, פעם תאמר שאינה יודעת מי נוהג וממי ירה ופעם נוספת תבע עמדה ברורה לפיה נאשם 1 נוהג וחאלד ירה.

הנאשם 2

175. באשר לנאשם 2 השאלה היא האם יש להרשיעו בסיווע להריגה קטעתה המאשימה או עבירה של מתן אמצעים לביצוע פשע לכל היתר קטעתה הנאשם 2. כמתואר לעיל, לאחר חקירות רבות בהן לא הודה הנאשם 2 בהשתתפות כלשהו באירוע, הוא שינה את גרסתו וביום 27.12.13 גולל בפני חוקרי גירסה מפורטת בה הודה שקדם לכך משך כל התקופה עת היה עצור לא גילתה את האמת כיוון שփחד משפחחת ابو זיקו. בהתאם לגרסה המאוחרת, הוא חזר לעבודתו ביום האירוע בשעה 19:00 עם קטעו השיר למוסך בו עבד, החנה אותו בחצר הבית, התקלח, התארגן ונסע לבית הקפה סוהייב. הוא ישב בבית הקפה כאשר חאלד ניגש אליו ובקש ממנו להשאיל את הקטעו לכמה שעות. כבר באותו שלב הוא שאל את חאלד מדוע הוא צריך את הקטעו והאחרון ענה לו שהוא רוצה לירות על מישאו מחוץ לכפר. לאחר מכן, נאשימים 1 ו- 2 נסעו יחד לבתו של חאלד הכניסו את הקטעו למקלט, בנסיבות חאלד, והודיעו אתلوحיות הזהוי של הקטעו. שם חזר הנאשם 2 לבית הקפה ברכבו של חאלד. לאחר אירוע הירוי, נאשם 1 אמר לנאשם 2 שהקטנווע שלו נמצא במחסן ליד מכוון השטיפה והשניים הילכו יחד למקום. כאשר הנאשם 2 שאל את הנאשם 1 מה עשו עם הקטעו, הלה ענה לו שירו על רכב. למשך זמן קצר הנאשם 2 החיזיר את הקטעו למוסך ולאחר כמה ימים הוא נמכר. הודהה בנוסח זה עלתה לראשונה בת/81, ת/81ב. בתמלול הוסיף הנאשם 2 שחאלד ביקש ממנו את הקטעו ואמר לו שהוא רוצה "**להרביץ למשהו**" והנאשם 2 טען שהוא עמד על כך שידע בדיק מה חאלד רוצה לעשות עם הקטעו וחאלד אמר לו שהוא רוצה לירות על משהו (ת/85ג כאמור לעיל). באותה הودעה טען הנאשם 2 שהוא כעס כיוון שלא נתן את הקטעו כדי שיישמש בו שימוש שיטתיים בהריגת אדם (אותם דברים חוזרים בת/85ד, ת/85א ו-ת/85ג) (יוער שבמהמשך בעימות עם חאלד טען הנאשם 2 כי חאלד ביקש את הקטעו כדי להוכיח משהו מחוץ לכפר - בנגד פעמים אחרות שאז הוא טען שימושו המלה "**אדרב**" הייתה להבנתו לירות (ת/85ג עמ' 25). בעיתו בבית המשפט הסכים הנאשם 2 שיכל להיות שחאלד אמר לו שהוא רוצה לירות על רכב (עמ' 554- 553 לפרטוקול). (יוער

כי בבית המשפט שינה הנאשם 2 את גרסתו בנושא פירוק לוחיות היזהו וטען כי רק הביא את הקטנו
לبيתו של חאלד ולא נכח כשהורדו הלוחיות).

טענות הזוטא

176. בסיכומיהם העלו באי כוח הנאשם 2 טענות כלליות בנוגע לאופן התנהלות החקירה תוך כדי הפניה
לקבצים של עמודים רבים בפרוטוקול הדיון שענינם עדויות חוקרים שונים שפעלו בתיק, מבלתי פרט
מה היו לדעתם המעשים הפטולים שננקטו ובמבלן לפרט מיקום ספציפי בפרוטוקול. בסיכומיהם ציין אף
באופן כללי טענה כי הופעל לחץ על הנאשם 2 תוך כדי החקירה. בסיכומיהם מיקדו ב"כ הנאשם 2
את עיקר טענותיהם כלפי תרגיל החקירה שבוצע ביום 13.12.27- 28.12.27 עת שהנائب 1 הוכנס לחדר
עם הנאשם 2 (מהלך החקירה שפורט לעיל). נטען שתחילה החקירה הנפרדת שהתנהלה ביום
27.12.13 בין הנאשם 2 והרגע הראשון בו החל הנאשם 2 למסור גרסה לעניין האירוע - לא תועד
בשל תקלה. נטען שבדוק בנקודת התפר האמורה מבקשת המאשימה לבסס את אחוריותו הפלילית
של הנאשם 2 למשעים המיוחסים לו בכתב האישום. נטען שבגין התנהלות הפסולה של המדינה
לאורך החקירה ספק אם הנאשם 2 מסר את שמסר מתוך רצונו החופשי. נטען שהעובדה שביצולם
מסירת הגרסה המפלילה נראה הנאשם נינוח לטענת המדינה, אינה מנקה את הפסול, וזאת כיוון שמיד
לאחר מסירת ההודאה המפלילה הפחיתו החוקרים את לחץ על הנאשם 2, שכן הגיעו לתוצאה אליה
חפכו להגיע.

177. נטען שהנائب 2 נחקר כשהוא כובל בחלק מחקירותיו, ספג איומים קליות ומכות קלות. נטען עוד
שבאחת הפעמים לא התקבל למתקן הכליה משטען שהוכה ונלקח למתקן רפואי שם לטענתו הבין
שקיים תיאום בין הרופאים לשוטרים שלוו אותו. נטען עוד שמדובר בגיר עדר עבר פלילי
שנחקר בפעם הראשונה בחייו ועוד ביחס למעורבות בחשד לביצוע בעבירה חמורה. נטען עוד שאין
לצפות מההגנה לספק פרטים מפורטים לגבי זהותם של החוקרים שהיכו וקללו את הנאשם 2 כאשר
טען שאין הסניגוריה רשות חוקרת שביכולתה לבדוק התנהלות חוקר מחוץ לחדר החקירה לפני ואחרי
חקירה. נטען שמאfat כבודם של אנשי המשטרה בחרו ב"כ הנאשם להציג בפני החוקרים טענות
הנائب 2 מבלתי להאשם באופן מבוסס חוקרי כזה או אחר.

178. נטען עוד שרבים מהחוקרים אישרו כי הנאשם 2 התלונן בפניהם על הנעשה לו במהלך החקירה
ואיש מהם לא עשה דבר עם תלונותיו. נטען שבמדינה דמוקרטייה בה מתקנים הלייר החקירות תקין אין
להרשאות התנהגות כפי שתוארה במהלך משפטו של הנאשם 2. נטען שבתיק זה הריאות נבעות רובן
כלון מגרסאות שנמסרו על ידי העדים השונים, חלקם היו בעלי אינטרס להפחית את אחוריותם. נטען
חקירה הגונה חשובה ביותר שתתתקיים בתיקים מסווג זה על מנת להגיע לחקירה האמת.

179. המדינה השיבה שטענות הזוטא לא פורטו ממשך תקופה ארוכה, לרבות לאחר שהחלו ההוכחות. נטען
שלא הוגש טענות זוטא מפורטות, למרות שבאי כח הנאשם 2 אישרו שייעשו זאת זמן רב קודם לכן.

נתען שבסתפו של עניין, ביום 15.6.14 בישיבת ההוכחות השלישי הוגש טענות הזוטא. המדינה טענהuai העלאת טענות זוטא מפורטות פוגמת בمشקלן ואף מחזקת את ראיות התביעה.

180. נתען שהנאשם 2 טען שמהיום הראשון הוא ספג קללות ואלימות אך נתען שהוא לא ביסס טענות אלה ובין היתר משלא הوطח בפני החוקרים גירסת הנאשם 2 להפעלת לחץ עליו. המדינה טענה שהסנגורייה נמנעה מלהזכיר את החוקרים שככליהם העלה הנאשם 2 טענות. עוד נתען כי בחקירותו הנגידית של הנאשם 2 הוא השיב שקצינים והשוטרים לא הריביצו לו. כמו כן, נתען שלא בצדיה לא הוגשה תלונה למוח"ש. בסיכון, טענה המדינה שלא נמצאה תשתיית ראייתית כדי לבסס טענת הזוטא אלא שמדובר בכך שהנאשם 2 חש מסכול ממעצרו הホール ומתרשם והתקשה להתמודד עמו, ועל כן המציא כי החוקרים מרביבים לו. אך גם המדינה דחתה את הטענות בנוגע לפגיעה בזכות הייעוץ וגם לגבי מניעת שינה. נתען שהנאשם 2 בחר להודיע לאור טענתו של הנאשם 1 שהוא (הנאשם 2) היה הנגjac ואשר הופל הבין שהוא חייב לספר את שהוא ולכן פתח את סגור לבו. נתען עוד שהחוקרים בעדויותיהם שללו לחולוטין את דברי הנאשם 2 ביחס למשעים פסולים בחקירה לרבות הטענה שהוא לכואורה ישב איזוק בידיהם במהלך חקירות רבות.

181. אין בידי לקבל טענות הזוטא של הנאשם 2. אמנם, הוא היה עוצר תקופה ארוכה טרם הגשת כתב האישום, מעל ל- 70 ימים, וכן אירעו מספר מקרים בהם עולה חשש כי הופרו זכויותיו עצור, כך בחקירות צוות החקירה פורטו הזדמנויות שונות נהגו בו שלא כהלה כدلיקמן: שקיבלו אותו (עמ' 66 ש' 15 - 17); חקרו אותו כשהיה איזוק (עמ' 66, ש' 22 - 25); לא הוקלט האירוע בו לכואורה דפק את הראש בקיר או בשולחן במהלך החקירה (עמ' 1939 ש' 5 - 6); (עמ' 141, ש' 1 - 3); לא הקליטו את השיחות- חקירות שהתנהלו ברכב בדרך לחקירה (עמ' 133, ש' 1); לא تعدו את טענתו שקיבל מכות החוקרים (עמ' 134, ש' 16 - 1, עמ' 135 ש' 16 - 18); נותר איזוק בידים וברגלים בכיסא לחדר חקירות (עמ' 141, ש' 29); צעקו עליו במהלך החקירה (עמ' 161, ש' 14); צעקו וקללו אותו במהלך החקירה (עמ' 165, ש' 14 - 17, עמ' 166, ש' 6 - 15); כי הופעל עליו לחץ, שנטען שלא היה חריג (עמ' 166, ש' 21); תועד שהנאשם 2 התלונן על מכות (עמ' 191, ש' 29 - 31); הוא נחקר שעות ארוכות מדי במקרה אחד, משעה 05:00 עד לאחר חצות (עם הפסוקות) ביום 27-28/12/2013 (עמ' 307, ש' 9 - 24).

182. ראשית, יובהר כי המקרים שפורטו לעיל מהווים את הדברים שהצלחתי לדלות מההיפות הכלליות של הסניגורים בסיכון אל הפרוטוקולים השונים כאשר הם נמנעו ממtan הפניות ספציפיות וזאת מסיבות השמורות עם. שנית, ומבליל להקל ראש בכל הפרה או סטייה בחקירה, לא מצאת שדברים שפורטו מהווים בסיבות אירועים כה חמורים עד כדי שהם שוללים את הودאת הנאשם. ושלישית, וחשוב מכל לעניין כשרותה של ההודהה, לא היה קשר בין מקרים אלו לבין הודהת הנאשם כפי שניתנה לבסוף ביום 27-28.12.13. כפי שעולה בצורה ברורה ממעקב אחר שלבי החקירה, מה שגרם לנאים 2 להודות היה אשמת השווא שנודע לו כי הנאשם 1 טפל עליו. ההבנה שנאים 1 מעיל עליו דבר שלא עשה ואם לא יודה בחלקו האמתי בפרשה, הוא עלול למצוא עצמו מואשם במשעים שעשה אחר, הביאה את הנאשם 2 למסור את הודהתו. כמו כן, עולה כי הסיבה העיקרית אשר בגללה לא

מסר הودאה עד אותו שלב הייתה פחדו ממשפחותו של חאלד. הפחד שלו מפניהם בולט בחקירותיו. אף שבסתומו של דבר אין מקום לקבוע כי הודהו לא נסירה חופשית ומרצון. כמו כן, עוד יותר שאחרי הכל גם בחקירותו הנגדית בבית המשפט הסכים הנאשם 2 כי כאשר חאלד ביקש את הקטנווע הוא אמר לנายน 2 כי הוא מתכוון לבצע עמו ירי (עמ' 552, 554 לפרטוקול).

המצאים העובדיים לגבי הנאשם 2

183. מכל האמור לעיל עליהם הממצאים הבאים:

- נายน 2 ענה לבקשת חאלד לספק לו קטנווע כאשר חאלד אמר לו שבכונתו לירות על מישחו או על רכב באמצעותו;
- נายน 2 השתתף בהורדת לוחיות הרישוי מהקטנווע בביתו של חאלד טרם האירוע;
- נายน 2 לקח את הקטנווע לאחר ביצוע הירוי והחזיר אותו לאחר מכן למוסך הקטנוועים.
- נายน 2 נטל חלק פעיל בהכנות התשתיות לפעולה שביקש חאלד לבצע ואיפשר את הירוי במנוח, בכר שהוא סיפק קטנווע למבצעים, חאלד והנายน 1, כאשר הוא ידע אודות כוונתו של חאלד מפני שהאחרון אמר לו; בכל אלה יש כדי למלא אחר היסודות הדרושים להרשעה בסיווע להריגה ולא עבירה פchwota מכך.

184. סניגוריו של הנאשם 2 העלו ענה לפיה היה זה מעשה אקראי שהקטנווע נלקח מנאשם 2 ולא מאדם אחר. בעניין זה הם הפנו לעדויותיהם של איברהים עבד אל האדי וסעד זפטה מ חג'נה וניסו לשכנע כי משך היום שקדם לביצוע הירוי ניסה חאלד באמצעות איברהים להשיג קטנווע השיר לسعد זפטה מ חג'נה (ת.191-ת.191', עמ' 118-124 לפרטוקול; ת/339(47)-ת/339(47')). אכן, מעדויות השניים עולה כי נעשו ניסיונות לשאול מסעד זפטה קטנווע השיר לו, אך לא ניתן לקבוע ממצאו כאמור באופן קונגלויסבי נוכח אופן עדותם של העדים. ואולם, ניסו כאמור ככל שהיא מתאפשר, אינו מטיב עם הנאשם 2 אלא מרע את מצבו. שהרוי, בסופה של דבר אף אם נעשו ניסיונות להשיג קטנווע מאדם אחר מלבד הנאשם 2, בסופה של דבר רק הנאשם 2 דאג להביא לחאלד קטנווע תוך שהוא היה מודיע למטרת השאלה. כל אלה מצביעים על כך שאין מדובר באמצעותו שניית להשיג מכל אחד בכל תנאי ובעור איורע נקודתי שהתקיים ביום 13.10.22 עת הופיע הזמר לשיר בגין ארועים אל וואה.

185. בהינתן ממצאים אלה, מתמלאים התנאים להרשעה את הנאשם 2 בעבירה של סיווע להריגה. נายน 2 היה חולה בביצוע תוכניתו של חאלד לירות על רכב לצורך הפגיעה כאשר הנאשם 2 ידע באופן מפורש שהקטנווע שהוא התבקש לספק אמרו לשרת את חאלד והנายน 1 עבור כך. יתר על כן, הנאשם 2 סייע בהורדת לוחות היזהוי (אומרו אני מעדיף את הגרסאות הנายน 2 עצמו מסר במשטרה אשר גם עולות בקנה אחד עם גרסתו של הנאשם 1 בעניין זה, שעה שאין מחלוקת כי השניים נסעו יחד לbijתו של חאלד עם הקטנווע). הוא גם סייע בהחזרת הקטנווע למלאי הקטנוועים שבעסקו של אנס לאחר מכן, וניסה להסotta את מעורבותו בכל נושא השימוש בקטנווע על ידי מחיקת מצלמות ה- DVR שחלשו על ביתו של הנאשם 2 (ראו הودעת העדה גדר מחאמיד ת/210, 338 - הודהה של בלש

תמייר סלקטר, הودעת העודה רוחיה מחייבת ת/109). לפי הממצאים העובדיים שנקבעו, פועלו של הנאשם 2 חורג מהעבירה של אספקת אמצעים לביצוע פשע, לאור ידיעתו אודות תכניות של חאלד ורמת מעורבותו באירועים אלה.

תוצאה

186. אשר על כן, לדעתי יש להרשיע את הנאים בעבירות הבאות:

נאשם 1

- קשירת קשר לפשע לפי סעיף 499(א) (1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק");
- הריגה לפי סעיף 298 בצירוף סעיף 29 לחוק;
- החזקה ונשיות נשק שלא כדי לפי סעיפים 144 (א)+(ב) לחוק בצירוף סעיף 29 לחוק.

נאשם 2

סיווע להריגה לפי סעיפים 298 + 31 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

הערה לסיום

187. לאחר קריית חוות דעתה של חברותי, כב' השופטת ר' פוקס, הנני מצטרף גם לנימוקיה.

כב' השופטת ר' פוקס (אב"ד):

1. אני מצטרפת לפסק הדין של חברי כב' השופט ד' פיש, ולהלן אביא מספר הדגשים מטעמי (הדגשות בפסק הדין הן שלי - ר.פ.)

2. כעולה מהראיות, בתאריך 23.10.13 בסמוך לאחר חצות קוופחו חיוו של שפיק (כבאה) מסאלחה (להלן: "המנוח") ממעבר קליע שחרר לגופו דרך עליית הלב השמאלית ופגע בכליה דם גדולים של אונות הריאה התחתונות; אלה גרמו להלם תת נפחי בעקבות איבוד דם נרחב ולמות. הקליע האמור יצא מגופו של המנוח בניתוח (ר' ת/171, ת/175).

指出 כי בעת שהופשט המנוח ע"י הצלות הרפואית נפל מתוך בגדיו קליע נוסף, שהוכח כי מקורו מאותו אירוע גורעה הקליע שקיפד את חייו; ר' ת/171 א' וכן אימרת החובש ת/97 (להלן: "האורע" או "אורע הורי").

3. בגין האירע הוגש שני כתבי אישום, האחד מונח בפניו ובו עומדים דין אמל בן מוחמד מחייב (להלן: "נאשם 1" או "אמל") בגין עבירות רצח וUBEIROT BANAK שבוצעו בשותה ייחד עם אחר וקשר קשור; וכן מוחמד בן סעד מחייב (להלן: "נאשם 2" או "אבו סעד") העומד דין בגין עבירה של סיווע להריגה.

בפני הרכב אחר (הרכב כב' השופטים ר' שפירא [אב"ד], א' אלקים ות' נאות-פרי) מתנהל עניינו של חאלד ג'בארין

(להלן: "חאלד") העומד לדין בגין עבירות רצח וUBEIROT BNASHK CMBATZU BZOTOA UM ACHER VEN KSHIRAT KSHAR.

4. על פי המתוואר בכתב האישום וכעולה מהראיות בחודש יולי 2012 התקיימה מסיבת חתונה וחינה של זקי ג'בארין (להלן: "זקי") אחיו של חאלד, כשלאירוע הזמן המנוח לשיר. שמו של המנוח, שהיה זמר מפורסם, נרשם בהזמנות שהפיקה המשפחה למוזמנים.

דא עקא שהמנוח, בשל התcheinויות קודמות נעדך מהחתונה, דבר שגרם לכעס במשפחה ג'בארין ובכלל זהicus של האב אחמד ג'בארין המכונה אבו זיקו (להלן: "אבו זיקו" או "משפחה ג'בארין").

הוכחה לדברים אלה ניתן למצוא בעדות אבו זיקו בפנינו, שאמנם ניסה למזער את עצמת הкус של המשפחה, אך אישר כי אחרי הכלicus כעס על המנוח משום שנוכחותו בחתונה הייתה מביאה כבוד, והיעדרו מאירוע החתונה אליו הזמן מספר רב של משתתפים, גרם את ההיפך (ר' עמ' 616-617 לפרוטוקול, ר' עדות זקי הבן בעמ' 367 לפרוטוקול וכן ר' ת/306).

5. כשעתים לפני האירוע בו ניטלו חייו של המנוח, בתאריך 22.10.13 בשעה 22:00 ערכו בבית הקפה של סוהייב ג'בארין באום אל פאחים (להלן: "בית הקפה") פנה חאלד אל נאשム 2, חברו, שבאותו זמן עבד בבחנות למכירת קטניות, ובקש שישיאל לו קטנווע שהיה ברשותו לאוטו הערב. נאשム 2 הסכים, כנסיבות ההסכם פורטו בפסק הדין של חברי ויזכרו בקצרה להלן.

6. בהמשך, על פי הוראות חאלד נג נאשム 2 בקטנווע מבית הקפה לבתו של חאלד, שהתגורר בבית הוריון, כשהונסע שישב מאחוריו היה נאשム 1, וזאת על פי תיאום, קודם לכן, שהוא בשעות הלילה באותו בית הקפה, בין חאלד ובין נאשム 1, בנסיבות שיפורטו להלן.

בבתו של חאלד בנוכחות השלושה (חאלד, נאשム 1 ונאשム 2) הוסרו לוחיות הזיהוי של הקטנווע.

אני מודעת לכך שנאשム 1 מוסר כי בעת הסרת לוחיות הזיהוי נכחו השלושה, אך לא תמיד מקפיד לומר או לזכור מי בדיק הסיר הלכה ולמעשה את הלוחיות, וכן אני מודעת לגרסת הנאשム 2 בעדוונו בפנינו לפיה ניסה להרחק עצמו מהשלב בו הורדו לוחיות הזיהוי של הקטנווע, כאשר פעם בעדוונו אומר כי אינו זוכר מי הוריד את לוחיות הזיהוי ופעם אומר שלא יודע למי מדובר שם שלג נכח (עמ' 542) ובכך מעלה תהיה לפיה אם לא נכון בטענה, לא היה צריך לומר כי אינו זוכר. יצוין כי נאשム 2 באימרותיו במשטרה קשר עצמו להורדת הלוחיות מהקטנווע כשהיה בביתו של חאלד.

עובדת היא לשיטתי, כעולה מהאמור, כי לוחיות הרישוי הורדו בנוכחות השלושה, בנסיבות בהן פועלות הסרת הלוחיות, שאינה זכורה כאירוע נקודתי העומד בפני עצמו, אינה מעלה ואין מorigde.

בהמשך כשהיו השלושה בביתו של חאלד, לבקשת חאלד, הנאשム 2 נסע ברכבו של חאלד חזרה לבית הקפה כשהוא מותיר את הנאשム 1 בלבד וברשותם הקטנווע.

7. על פי המתוואר בכתב האישום וכעולה מהראיות, בהמשך הדברים העומדים לעיל חאלד הצטיד בידיעת הנאשム 1 בנשך שמסוגל לירוט ובכוונו להמית אדם (להלן: "הנשך") והשניים (חאלד ונאשム 1) נסעו לגן האירופים אל וואחה (להלן: "אל וואחה") שם המנוח הופיע באותו ערב (קרי ביום 22.10.13). אל גן האירועים אל וואחה נג חאלד ובמושב שמאחוריו, כנוסע, ישב נאשム 1.

8. השניים (חאלד ונאשם 1) המתינו בחניית גן האירועים אל וואחה כאשר חאלד גם הLR לכיוון האולם וחזר

מןנו, וזאת עד לסיום ההופעה של המנוח ועציבתו את המקום, עת נכנס לרכב מסווג אופל קורסה לבן וישב במושב הקדמי שליד הנהג (להלן: "הרכב" או "האופל").

הרכב בו ישב המנוח החל נסיעתו, או אז הורהチャילד לנאשם 1 **לנהוג** בקטנווע, כאשרチャילד יושב מאחור כנוסע - ולנסוע בעקבות רכב האופל.

9. הקטנווע דלק אחורי רכב האופל כשהנאשם 1 נהוג בקטנווע לפי הוראותチャילד, כך הורהチャילד לנאשם 1 להגביה אורות שסינורו את הנהג רכב האופל, לעקוף את הרכב מצד ימין ולהיצמד ליד מקום ישיבתו של המנוח (ר' עדות נהג האופל הילאל בדראן בעמ' 21-16 לפרוטוקול, וכן עדות הנושא שישב מאחור מוחמד דרג'מה בעמ' 21-28 לפרוטוקול).

10. בהמשך ובנקודות זמן אחרות **בחור**チャילד, יירהチャילד מהאקדח שהוא ברשותו 3 עד 4 יריות, לעבר רכב האופל מצידו הימני, כאשר בתום הירוי ובהוראתチャילד נמלטו השניים מהמקום עם הקטנווע לכיוון בית הקפה, כעדות נאשם 1.

11. השאלה מי נהג בקטנווע בשעת האירוע וממי הנושא שישב מאחור וירה לעבר הרכב, היא שאלה שיש עליה תשובה בחומר הראיות מעלה לספק סביר, אף שהמאשימה מבקשת בסיכון להישאר בעמדה כי מדובר במעשה שנעשה בנסיבות חדא ועל כן גם לא נדרש להכריע בשאלת האמורה.

דא עקא וכעולה מהראיות, באירוע הירוי נאשם 1 היה הנהג וチャילד היה הנושא שישב מאחור ושירה לעבר רכב האופל, כפי שיפורט להלן.

12. יודגש כבר עתה כי לשיטתי, עמדת המאשימה לפיה האמורה כיチャילד והנאשם 1 שותפים, קרי מבצעים בצוותא לפי סעיף 29 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק העונשין"), אינה פוטרת אותה מהווחחת העבירה המיוחסת לכל נאשם ונאשם במסגרת השותפות.

ר' ע"פ 2247/2011 **שלום ימי נ' מדינת ישראל**, סד(2) 666 (2011) מיום 12.1.11 שם נקבע:

"פרק ה סימן ב' לחוק העונשין עוסק ב"צדדים לעבירה", אלו המבצעים בمعال הפנימי של העבירה: המבצע העיקרי והשותף העיקרי (סעיף 29 לחוק), ואלו המבצעים בمعال החיצוני לעבירה: המשיע (סעיף 31 לחוק) והמشدל (סעיף 30 לחוק). עניינו בשלב זה במעמדו של ימי נייני כמבצע בנסיבות, ונפתח אפוא בלשונו של סעיף 29(ב) לחוק העונשין:

"**המשתתפים ביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בנסיבות, ואין נפקה מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר.**".

...בקליפת אגוז, סיוגם של הצדדים לעבירה נעשה על פי תפקידם של השותפים השונים בהגשתה המזימה העברינית, על פי תפקידם בתכנית העברינית ועל פי מידת קרבתם ל"גרעין הקשה" של ביצוע העבירה. מבצע בנסיבות הוא מי שלוקח חלק ביצוע עבירה על ידי עשיית מעשה הדרוש להגשמת התכנית הפלילית, אשר **היסוד הנפשי הנדרש זהה ליסוד הנדרש בעבירה העיקרית ומודעות לפעולה בנסיבות עם האחרים**".

וכן ר' ע"פ 3834/2013 **שמעון והבה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 06.03.2013) בעמ' 60, מפי כב' השופט א' שם:

"הדין רואה את המבצעים בצוותא כשותפים ראשיים ביצוע עבירה. שותפים המשמשים כגוף אחד לשם ביצוע המשימה העברינית המשותפת ומהווים חלק מהמעגל הפנימי של ביצועה. "כל אחד מהם נוטל חלק ביצוע העיקרי של העבירה. תרומתו של כל אחד מהמבצעים בצוותא היא 'פנימית'. כל אחד מהם הוא חלק מהמשימה העברינית עצמה" (ע"פ 4389/93 מרדכי נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 250, 239 (1996) (להלן: עניין מרדכי)). מכאן, כי לא נדרש שכל מבצע יבצע בעצמו את כל רכיבי היסוד העובדתי של העבירה. ואולם, על מנת שתוטל על המבצעים בצוותא אחראיות פלילת משותפת, יש להוכיח כי מתקינות בהם מודעות לעובדה כי הם פועלים בצוותא וכי **לכל אחד מהם התגבש היסוד הנפשי של העבירה אותה הם מבצעים.**"...

13. אמרור מעתה, גם אם לשיטת המאשימה, את חאלד יש להרשיע ברצח המנוח, כאמור בכתב האישום שהוגש נגדו, אפשרי ככל **ומחייב** בנסיבות המקרה בפרט - כפי שיווהר להלן, נאשם 1, בשל יסודות העבירה שהוכחו בעניינו (עבירת הריגה) ויסודות העבירה שלא הוכחו (עבירת רצח), יושע לפי חלקו בשותפות בעבירה של הריגה.

14. הקביעות העובדיות האמורות לעיל, כמו שאר הקביעות העובדיות בפסק דין זה, **על כן** בעדות הנאשם 1 בפנינו שהיתה המשך ישיר לaimרות שמסר הנאשם 1 החל מיום **27.12.13, היום בו החליט לשנות גישה, לשתח** **פעולה עם המשטרה ולמסור את שאירוע והכל מהמסד עד הطفוחות.**

בgresה שניתנה ע"י נאשם 1, החל מיום 27.12.13, ניכרים אותן אמת עת שב וchnה את גרסתו ממועד זה לאורך חקירותיו במשטרת ובעדותו בפנינו. יודגש כי גרסה זו נתמכת בפרטם רבים שלהם אישור בחומר הראיות, למעט מספר אי-דוקים אותם אפרט להלן, אשר אין בהם כדי לפגוע בגרעין הקשה של הגרסה.

15. באירוע הורי היו שניים שיודיעים את שקרה; מי שנגה בקטנווומי ישיב מאחורי הנגה, ואשר גם ירה לעבר הרכב בו ישב המנוח (לענין חלקו של כל אחד מישבי הקטנוו, להבדיל מזהותו, ר' **גם** עדות הנושא במושב האחורי של רכב האופל מוחמד דרג'מה עמ' 21-28 לפרטוקול).

16. חאלד שהוזמן כעד בהליך שבפנינו, הבהיר בעדותו קשר לאירוע וביקש שלא לענות על השאלות שהוצגו לו, הגד שהוסבר לו כי יכול על עדותו חיסון מפני הפללה עצמית.

דא עקא שאף שניתן חיסון, חאלד היה עקי בדעתו **שללא להעיד**, גם שהוותחה בפניו גרסתו של נאשם 1 הקורתה אותו לאירוע כמו שישב כנוסע בקטנוו יירה 3 עד 4 יריות, וגם שהוותחה בפניו גרסתו של נאשם 2, חברו, שמסר במשטרת, ובהמשך בעדוות בית משפט, כי חאלד עצמו **הודה** בפנוי שהוא יירה לעבר הרכב בו ישב המנוח.

יצין עוד כי חאלד גם באימרותיו במשטרת, שהוגשו במהלך עדותו, הבהיר קשר לאירוע ושמר על זכות השתקה.

אמור מעתה, הקביעת מי נגה מי יירה, אינה עדות סבירה,قطעת המאשימה בסיכון בסעיף 261 (עמ' 93), משיש עדויות ישירות של הנאשם 1 שהיא באירוע, ושל הנאשם 2 שהוא עד, המוסר אתaimרת חאלד כפי שנשמעה בפנוי.

17. בענין זה, אני תמיימת דעתם עם חברי כב' השופט ד' פיש בקביעת העובדיות, שאין אחריה לא ספק ולא ספק סביר, לפיה הנאשם 1 היה הנגה באירוע ולא הירוה, כעולה מחומר הראיות.

18. הקביעת כי הנאשם 1 היה בקטנוו בזמן האירוע ואילו חאלד ישיב מאחורי נאשם 1 יירה לעבר הרכב בו ישב המנוח, מתבססת על מאגר הראיות שיפורטו להלן;

ראשית, על גרסתו של נאשם 1, מהמועד שהחל לשפתח פעולה עם המשטרה, ולפייה הודה שנגה בקטנוו וחאלד הוא

שירה. לגרסת נאשם 1, אני נותנת את מלאו המשקל הראיתי.

שנית, על גרסת נאשם 2 אשר העיד בפנינו כי יומיים לאחר האירוע המתוודה נאשם 1 בפניו שהוא נ Heg בקטנווע (עמ' 563 לפוטוקול). אמנם הגרסה האמורה לא נאמרה באמרות נאשם 2 במשפטה באופן מפורש, אולם ממכול האימרות במשפטה של נאשם 2 ניתן להבין כי זו גרסתו (ר' ת/81ב' עמ' 7) החל מיום 27.12.13, אז החל לשפט פעולה עם המשטרה, לאחר שכעס על נאשם 1 שיחס לו את הנהיגה, כאשר הוא (נאשם 2) יודע והוא (נאשם 1) יודע שהנהג באירוע הירוי אינו אחר מאשר הנאשם 1, וככלשונו בת/81 ב' בעמ' 7 מיום 27.12.13:

"אני אספר לך מה קרה איתך בדיק ואני אספר לך אותה מילימטר דוד ابو... במילימטר במילימטר זה הכלב הזה חשב לעצמו שהוא יחפה על עצמו, תבין אותי אתה, שהוא יחפה על עצמו והוא יפייל אותי אני, למה אני (משפט לא ברור) הוא התחל לדבר ו... כי יודע שהוא שקרן, אתה מבין אותי..."

שלישית, על גרסת הנאשם 2 שמסר באמרותיו במשפטה ובתמלולן וכן בעדותו בפנינו, כי חאלד אמר לו (לנאשם 2 סמור לאחר האירוע כי הוא שירה במנוח). דברים אלה שמסר נאשם 2 בשם חאלד **התקבלו ללא התנגדות** לאמתות תוכנם, למראות שמדובר לכואלה בעדות שמיעה, ועל כך אדון להلن ביתר פירות.

19. בעניין זה אוסיף ואציג כי אימרותיו במשפטה של נאשם 2, שהוגשו, ועדותו בפנינו, מתעדים את גרסת חאלד בפנוי **סמור לאחר אירוע הירוי**, לפיו הודה חאלד בפנוי (בפני נאשם 2) כי הוא שירה באירוע במקום ישיבתו כנוסע, ודברים אלה אני מקבלת מהניסיוקים הבאים:

ראשית, וכי שצוויל לעיל, מדובר בעדות (גרסה) שהתקבלה כחלק מהראיות לאמתות תוכנה, מלבד שהיא כל התנגדות מטעם מי מהצדדים.

שנית, מדובר אחרי הכל בחריג לעדות שמיעה, לפי סעיף 9 לפקודת הראיות (נוסח חדש), התשל"א-1971, הפותח שעריו בית משפט לקלל, קריאה לאמתות תוכנה, אימרה של אדם (בענייננו חאלד) שנאמרה מחוץ לבית המשפט באופן ספונטני, מיד לאחר אירוע הירוי) - בתגובה והשפעה של האירוע הנוגע במשירין לעובדה השיכת לעוני. אמרור מעטה, חאלד מודה כי מבין הדברים שהיו על הקטנווע (חאלד והנאשם 1) הוא (חאלד) הירוה, בנסיבות בהן גם חאלד וגם נאשם 2 (שמעיד על האמרה ששמע מchalad) עדים במשפט (ר' י' קדמי, על הראיות, חלק שני, תש"ע 2009, עמ' 611 ואילך).

שלישית, משום שמדובר בחרג לעדות שמיעה לפי סעיף 10 א' לפקודת הראיות, הדן באימרת עד מחוץ לבית המשפט. קרי, אימרה של חאלד כפי שנקלטה ע"י נאשם 2, ותועדה באמרותיו במשפטה, בנסיבות בהן חאלד הוזמן כד במשפט וניתנה לצדדים אפשרות לחוקרו, אך בעדותו עמד כך כי הוא לא מוכן להתעמת עם העובדות המיוחסות לו לרבות אלה שיחסו לו נאשם 2, חרף החיסון שניתן, וככלשונו: "אני רוצה להגיד משהו, אני לא רוצה להפריע לתיק שלי, אני מבקש לא להסביר היום" (עמ' 587 לפוטוקול); כל זה מצד הכחשה כללית לדברים, ללא מתן גרסה סדרה מטעמו (י' קדמי, שם, חלק ראשון, עמ' 357 ואילך).

אשר על כן, אני קובעת כי נאשם 1 נהג בקטנווע וכי אין לייחס לו את הירוי שבאה מהנוסע שישב מאחוריו.

20. בנקודה זו אציג כי לשיטת המאשימה, כעולה מסיכוןיה, מספר עדי תביעה רלוונטיים שהובאו לעדות על ידה, אין ליתן לעדותם כל משקל, משום חוסר אמיןות שדבק בהם; כך נאמר לגבי העד אברהים עבד אל האדי שהיעד בבית הקפה סמור לאחר אירוע הירוי, ר' עמ' 23 לסיכון המאשימה:

"...כבר עתה יאמר, כי מהימנותו של עד זה אינה רבה, כל זאת בלשון המעתה".

וכך נאמר לגבי בעל בית הקפה סוהיב ג'בארין שחקלים מעודתו כונו שקרים (עמ' 42 לsicomi המאשימה) וכ"גרסה כבושה", בנוסף לעובדה שהוצאה בפניו לפיה מסר עדות אחרת בהליך אחר (בעניינו של חאלד) מהעדות שנשמעה כאן.

21. ב"כ הנאשם מס' 1, ובמידה מסוימת גם ב"כ הנאשם 2, אינם מקבלים את גישת המאשימה וסבירים כי אין להתעלם באחת מהגרסאות של העדים שזומנו מטעם המאשימה, במיוחד אין להתעלם מהחקלים בעדות בהם העדים מפלילים את עצם ואת האחרים, ולמצער תומכים בגרסת הנאים חרף חשים מchalד ומשפחותו.

עינתי בטענות אלה, ולידייכי ככל הCPF נוטה לגשת ב"כ הנאשם 1 וב"כ הנאשם 2, במיוחד שמדובר בעדים **מתעם המאשימה** שמעדים **נגד האינטרס שלהם** ושל אחרים המקורבים אליהם לרבות חאלד, בנסיבות בהן הכוח כחוט השני קיומו של פחד וכן מורה מצד העדים מפני חאלד ומשפחותו.

22. אלא מי, **שגם ללא גרסת העדים** האלה, ניתן לקבוע את עובדות האירוע ואת אמינותו גרסת הנאשם 1 החל מיום 27.12.13 ולאורך ההליך המשפטי המתנהל בתיק זה, כך הדין, בהתאם שתפורט להלן, בעניינו של הנאשם 2.

גרסת הנאשם 1:

ה הנאשם 1 בתחילת חקירתו במשטרת הזרמוניות, הבהיר קשר לאירוע, ואמר פעמים עובדות לא נוכחות או שמר על זכות השתקה. דא עקא שהתנהלו של הנאשם 1, כך אני קובעת, נבעה מההוראות ומסרים ברורים שקיבל מchalד מיד ובסמוך לאחר אירוע הירוי, לפיהם עליו לשטוק (ר' ת/23 ב', עמ' 22).

בעניין זה אני מקבלת דברי הנאשם 1 כי התנהל כפי שהתנהל גם בעצם ב"כ דאז שהמליץ לו לשמור בחקירותיו במשטרת על זכות השתקה, כאמור כי אין למשטרת כלום נגדו (ר' ת/8 ב').

23. הנאשם 1 בשים לב לפקד שחש מchalד ומשפחותו, אותה הוא מכנה משפחת עבריים (ר' עמ' 462 ו-470 לפורתוקול), הצליח חיליק ב"מ屍מה" כשבחר, כאמור, במספר אימרות שנגבו ממנו במשטרת שלא לדבר ולא לנדבר פרטיים על אירוע, וזאת עד יום 27.12.13, במהלךו לא יכול עוד להמשיך בהתנהלות זו, בין היתר נוכח אמרה בלתי מדוקחת שיצאה מפיו לפיה הנאשם 2 הוא שנגבק בקטנווע, הגם שנางם 2 אכן נהג בקטנווע אך רק בקטעו הנסעה בית הקפה לבתו של חאלד.

משנאמרו הדברים הללו, לפיהם הנאשם 2 הוא שנגבק באירוע הירוי ומשהוותיו הדברים בפניו נางם 2, שיודע היטב כי הוא לא הנהג - החלה תפנית בחקירה שהובילה הן את הנאשם 1 והן את הנאשם 2 לפתח את סגור ליבם ולמסור את המידע להם, כל אחד לפי חלקו וידיעותיו.

24. עיון בגרסאות הנאשם 1 והintendent 2 במשטרת, שנגבו בנפרד ביום 27.12.13, מלמד כי הנאשם 2 מחזק את נאשם 1, הגם שנייהם כאחד מדווחים על הפקד מתגובה חאלד ומשפחותו, ככל שישתו פעולה עם המשטרה, במיוחד בנסיבות בהן חאלד נחשב לחבר טוב של הנאשם 2 (ר' ת/85 ג' עמ' 10 וכן ת/85 ד' עמ' 3). כך נאשם 1 מספר על חלקו כנונג הקטנווע וחילקו של חאלד בירוי, וכך נאשם 2 מדווח על השניים להם נתן את הקטנווע, ועל הודהתו של חאלד בפניו סמור לאחר אירוע הירוי לפיה הוא שירה, כפי שהדברים מתועדים באימרותו נאשם 2 במשטרת ובಹמשך בעדותו

25. דברים ברוח האמור לגבי הבדיקה במתן גרסה, מסר גם נאשם 2 במהלך גביית אימרותיו במשטרת, וכן בעדותו בבית המשפט, גם שבעדות נאמרו הדברים בחשש ובערפל רב יותר (ר' עמ' 557 לפרטוקול).

26. הבדיקה של עדים ככלל ושל הנאשמים בפרט מחלץ ומשפחתו, אושר ע"י החוקרים שחקרו את האירוע, ובענין זה אפנה לעדותו של החוקר ג'מיל מנסור עמ' 302 לפרטוקול, שורות 11-8:

"**ש. האם היה חש מצד ابو סعد, נאשם 2 או מצד נאשם 1, לפחות את גירסתיהם**
כל שהן נוגעות לחאלד ג' אברהין?

ת. בתוך תוכי, כן. הבנתי שיש פחד מצד האנשים וכמעט כל האנשים אמרו שיש
פחד מסוים להסגיר או להפליל, והם נעצרים בקטעה זהה."

שורות 24-31:

"**ש. אני שואל אם אתה זוכר, שהם שיתפטו איתך בכך שם יזכירו את השם של חאלד**
קיימת סכנה למשפחה שלהם ולילדים שלהם?

ת. היה לא בסגנון הזה ולא ברמה הזאת, אבל היה שדובר על משפחה של ערבים
שהם יכולים לפגוע בהם או שישלחו אנשים שיפגעו בהם או בני משפחתם. היו גם
תיקים, כמה קטעים באיזור שהתחרשו בעקבות הרצח.

ש. כשאתה אמרת ערבים התכוונת למשפחה של חאלד, "משפחה של ערבים".
ת. ערבים נכוונה לכל האיזור. היו מקרים של קבוק תבערה, בקט"ב לא זוכר
בדוק אם ירי."

27. החשש של נאשם 1 מפני חאלד, אף נצפה **במהלן החקירה** ובנכחות החוקרים, בזמן העימות שנערך בין
השנים.

ר' עדות ג'מיל מנסור עמ' 304:

"...אני חשב שהיא כדאי להפסיק את העימות כי העימות הוביל למשהו אחר לנמרי. העימות
הוביל לך שchalad, (זה הרגשה שלי) שהוא ניסה דרך אמאל להעביר לו במסרים שהוא צריך
לחזור מההודאה שלו".

28. בשלב שהנאשם 1 והנאשם 2 החלו לשთוף פעולה ולמסור גרסתם, רק אז **פוננחה הפרשה** שהעיבה על
המשטרה מההיבט הציבורי בגין המעורבים בקטילת חייו של המנוח, שכפי שהיעדו בני משפחתו, היה מפורסם ומוסער
כזמר מזה 30 שנה, המוזמן לאיורים רבים (ר' סיוכמים בעל פה מטעם המאשינה, עמ' 626 לפרטוקול).

29. המאשינה מבקשת לאמץ את גרסת נאשם 1, ככל שיש בה לסביר אותו ואת חאלד, אך עותרת שלא לאמץ
את כולה, בטענה כי לנאשם 1 איןטרס מובהק למזער את חלקו, במיוחד בנסיבות בהן הוכח כי הוא יודע גם למסור
גרסאות שאין אמת או לדבוק בזכות השתקה, כפי שעשה באימרותיו הראשונות במשטרת, לפני החלט לשותף פעולה
עם חוקריו.

דא עקא, שلطעמי גרסת נאשם 1 מיום 27.12.13 על קרביה וכרגע היא גרסה שיש לתת לה את מלאו המשקל
הראייתי, והטענה הנסמכת על ניסיון החיים לפיה שותף מבקש לדאגן בעיקר לעצמו - דיןיה להידחות. כעולה מהראיות
הנאשם 1 לא מסר גרסה חליקית המזערת את חלקו באירוע, אלא מסר גרסה מפורטת מאוד המסביר אותה.

הנה כי כן, האמירה הכללית כי מצופה משותף לעבירה שיטוף על שותפו את עיקר האשמה, דומה שבמקרה דנן נסתרת, עת הוכח אחרת. נאשם 1 מיום 1 מיום 27.12.13 פועל, כעולה מהראיות, למסור את העובדות כהוועיתן ללא עריכהomi, וגם את אלה שאוין עלות בקינה אחד עם האינטראס הטבעי השמור עימיו, למזער את מעורבותו באירוע.

30. ראשית יודגש, זהה לב ליבו של ההליך, כי גרסת הנאשם 1 בעדותו בפנינו הייתה גרסה קוהרנטית, אמונה ומפורטת, במסגרתה ענה לכל שאלה שנשאל ללא חיל וסרך.

דומה כי מיום שהחלה תפניית במהלך חוקירתו של הנאשם 1, קרי ביום 27.12.13 ועד בכלל לרבות בשלב מתן העדות בבית המשפט, הנאשם 1 עקייב בגרסתו, גם כחלקם מהगרסה המ, כאמור, בנגדו לאינטראס שלו. גרסתו, כך עולה ממנה, ניתנה מתוך רצון להעיד על העובדות ולהניח את הפרשנות המשפטית למעשי, לאחרים.

הדברים לעילם באופן בולט בעדותו בעמ' 485 לפרטוקול, בבחינת אני את שairy מוסר ומעמיד את העובדות לבחינת בית המשפט, כדלקמן:

"ש. אני רוצה להגיד לך שאתה לשיטתי, אומרת לך שאתה בעצם מנסה להקטין את החלק שלך, ומכיון שאתה חושבשמי שירה העונש שלו חמוץ יותר ממי שנаг, אתה בחרת לומר שאתה נהגת וחאלדירה.

ת. אני לא יודעת, אני סך הכל יודעת שהעונש אותו דבר, מי שירהומי שנאג, לא יודע בדברים כאלה, אבל אני דיברתי האמת של עצמי, מה שאני עשית באמת."

31. עוד עולה מעיון בגרסת הנאשם 1 כי גרסתו, בחלקים לא מבוטלים, לא הייתה יודעה למשטרת וחולקים אחרים אושרו בראיות מוכמןות, הידועות רק למי שהיא מעורב, גם שמדובר בגרסה בעיתית לנאשם 1 עצמו ובנגדו לאינטראס שלו.

כך למשל העיד נאשם 1 באופן מודיע על ההוראות שקיבל מchalד במהלך הנסיעה כיצד לנוהג בקטנווע, כיצד לצמצם את המרחק בין הקטנווע ובין רכב האופל מצידו הימני - הצד בו ישב המנוח עד כדי מטר, לשיטתו, וכי צד לסנוור את נהג הרכב; כל אלה לא רק שתאמנו את הראיות שנאספו ע"י המשטרת ממצליות האבטחה השונות סמוך לזרה, אלא תאמנו את עדויות נסועי הרכב (הנהג והנוסע שישב מאחור). הנאשם 1 מסר את גרסתו בפיוט רב, למרות שבמסכת העובדות הזו, יש כדי לסביר אותו בניגוד למסוכנת ובעייתית מאד, בטרם מעשה ההמתה, עד כדי קשירתו בעבירות מסווג פשע לסוגיהן, מהחומרות שבספר החוקים, ובענייננו בעבירת הריגה.

32. ודוק, עד למועד בו מסר הנאשם 1 במשטרת את גרסתו על השתלשלות האירוע החל ביום 27.12.13 - לזכות החקירה, כעדותם, היה רק מקבץ ראיות אך לא תיאור מלאו האירוע וחלקו של המעורבים. גרסת הנאשם 1 ובמידה רבה גרסת הנאשם 2, אף שלא היה עד לאירוע עצמו, הבירה את התמונה בעניינם של **הנאשמים**, כאשר בעניינו שלchalד שעומד לדין בהליך נפרד - **יבחנו הראיות הנוגעות אליו בהליך الآخر** (ר' אישור לדברים בעדות הקצין ג'AMIL מנסור בעמ' 296 לפרטוקול).

33. זאת ועוד, מעיון בעדותו של הנאשם 1 בבית המשפט עולה כי חרף מעשי החמורים והקשים, גם לשיטתו, אין הוא מבקש אלא להיצמד לעובדות האירוע, עליון חוזר לאורע העדות בבית המשפט, גם לאחר מקרה שקרה לו במלאת שנה למות המנוח ביום 23.10.14, עת נזכר בכלא ע"י אדם, שאות שמו סירב למסור, ואשר הודהה בפנוי כמקורב למשפחה חאלד ג'בארין. דבר הבדיקה הוכח אך תוכאות חקירת השב"ס לא התבררו בפנינו עד תום, בין היתר על רקע פחד של הנאשם 1 למסור את זהותו של הדוקר. דומה שגם אם אין פיענוח למקרה האמור הרי מנוקדת מבטו

- של נאשム 1, יש בכך כדי לעורר אצלופחד וחרדה, עד להגדירתו ע"י השב"ס מАЗ המקרה כ"טעון הגנה".
34. הנאשム 1 צעיר בן 18.5 ביום האירוע, ללא ניסיון חיים, עשה רושם של אדם לא מתוחכם ולא מתחכם, שנקלע למצב אותו הביא על עצמו, כשהסכים לבקשתו של חילד, שבאה ללא כל הכנה מוקדמת, לנוהג בקטנווע באירוע שהוגדר בקווים כלליים ע"י חילד בפניו, בטרם ביצועו, כאירוע להפחתת המנוח.
35. אין הנאשム 1 מכחיש את הקשר שקשר עם חילד סמור עד מאוד לאירוע, כשהסכים להטלות אלו לאירוע במהלך ייחיד חילד את המנוח, נקמה על שלא הופיע לשיר בחתונת אחיו זקי; אלא מי שאין באמור כדי לפטור אותנו מבחינת שאר הריאות ולקבוע על פיהן עובדות גם אם הן מבוססות סעיפי אישום אחרים ומקרים מלאה שנרשמו בכתב האישום - עימם התמודדה ההגנה.
36. המאשימה טוענת להרשעתו של נאשム 1 ברצח, וכלשונה "על אף שהנאשム 1 מסר כי מי שהנוגע על הקטנווע היה הוא עצמו, ומוביל שلنושא זה תהיה חשיבות מבחינת כוונת הקטילה לאור היותו של הנאשム מבצע בצוותא עם חילד" ... (עמ' 77 לסייעים).
- יעין בטענות המאשימה מעלה, לדידי, כי היא טועה; פעם כשהיא ביקשה הכרעה בשאלת מי היה הנוגגומי היה הנוגע על הקטנווע, הגם שיש בחומר הריאות כדי להכריע בסוגיה מעל לספק סביר, וגם כש.biקשה להסתמך בעיקר על ה"ביצוע בצוותא", כדי להוכיח יסודות עבירות הרצח לגבי הנאשム 1, ולהלן יובאו הנסיבות.
37. אך תחילת אתייחס לטענות ב"כ הנאשム 1 הסביר כי יש לקבוע קיומו של השתק שיפוטי כנגד המאשימה, נוכח שתי תובנות שקיימות מטעמה בהליך; תובנה אחת בניסוח כתוב האישום ותובנה שנייה בניסוח הבקשות במסגרת ההליכים שעוניים בהמשך מעצרו של הנאשム 1 עד תום ההליכים, כפי שהוגשו לבית המשפט העליון, שם נתען, עד שהדבר תוקן בעקבות טענות נאשム 1 בפניו - כי הנוגג הוא הנאשム 1 והנוגע שירה הוא חילד (נ/15 - נ/18).
- המאשימה בתגובה טעונה טעות בניסוח המסמכים בהליך המעצר עד תום ההליכים, שנבעה מהעתקה שנעשהה מתוך החלטות בית המשפט המחויז בבקשתו למעצר עד תום ההליכים, ועל כן חוזרת ומדגישה רק את האמור בכתב האישום.
- גם מוביל להכריע בשאלת האם בפניו השתק שיפוטי ומה שמענותו, משישבו לכואrhoה הדורים בתיקון הבקשות - עדין קשה לקבל, כטענת ב"כ הנאשム 1, מצב בו המאשימה מדברת בשני קולות, ולמצער באז בהירות שיש בה כדי לטעת בנאשム 1 מחשבה והסתמכות על טענות המאשימה שנשמעו דזוקא בהליך המעצר.
- יחד עם זאת, אני נוטה שלא להכריע בנסיבות של התקלה האמורה, משאן הסוגיה נדרשת להכרעה וזאת בשים לב לתוכאה אליה הגיעו לאחר בחינת הריאות לגוף.

הפן המשפטי:

38. המאשימה טוענת כי נאשム 1 התקoon לגורם למותו של המנוח בצוותא חד עם חילד ועל כן עותרת להרשייע ברצח שיסודו בכוונה תחיליה.
- לשם הוכחת היסוד של כוונה תחיליה על המאשימה להוכיח את קיומם של שלושה יסודות מצטברים: הכנה, העדר Kontroll והחלה להמית וזאת בהתאם לסעיף 300(א)(2) לחוק העונשין הקובלע כי

"...העשה אחת מלאה יאשם ברצח ודינו מאסר עולם ועונש זה בלבד..."

(2) גורם בכונת תחילה למוות של אדם.

39. המחלוקת בעניינו היא ברכיב של ההחלטה להמית, קרי הצפיה של התוצאה הקטלנית ע"י נאש 1 ורצונו כי תוצאה זו תتمמש.

40. ואכן, החלטה להמית מתאפיינת בצפיה מראש של התוצאה הקטלנית ורצון להגעה אותה תוצאה, וכן סוקרת המאשימה רכיב זה בסיכוןיה:

"**236.** בעניין **יסוד ההחלטה להמית**, גובשו **בפסקה** מבוחני עזר היכולים ללמד על קיומה של החלטה להמית, על פי מכלול נסיבות האירוע. בין היתר נשקלים מספר הפגיעה, מיקומן, הכליל שבו נעשה שימוש, צורת המעשה, ומבחנים נוספים הננסכים על ראיות נסיבותות. עוד נקבע, כי הכרעה בשאלת אם הייתה או לא הייתה ההחלטה להמית איה נסחה מתמטית אלא תליה בנסיבות וכן נקבע, כי לא נדרש כי ההחלטה להמית תשקל לאור זמן ובאופן מעמיק, אלא מספיק כי בעת האירוע או ממש בסמוך לו הממית החליט להמית את המומת."

בעניין זה ר' ע"פ 9604/04 מאיר כריכלי נ' מדינת ישראל, שם נאמר מהי לשנה:

"על מנת שיתקיים יסוד ההחלטה להמית נדרש כי תוכח קיומה של הכוונה בשני מישורים: המשור השכללי, אשר משמעו כי מבצע העבירה צפה את התוצאה הקטלנית; והמשור הרצוני, אשר לפיו המבצע שף להגשת תוצאה זו (ראו ע"פ 290/87 סבач נ' מדינת ישראל, פ"ד מב(3) 358, 364 (להלן: עניין סבач); ע"פ 228 כלב נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(5) 365, 375-376 (להלן: עניין כלב); ע"פ 02 7520 חמאתי נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 710, 716 (להלן: עניין חמאתי); ע"פ 5197/05 עיסא נ' מדינת ישראל (טרם פורסם), בפסקה זו לפסק הדין (להלן: עניין עיסא). על הילך דעתו ורצונו של מבצע העבירה לומד בית המשפט מריאות נסיבותיות אובייקטיביות, אשר יש בהן כדי להעיד על מצבו הנפשי של המבצע, אשר ככל נבחנות באמצעות "חזקת הכוונה" ובאמצעות שורה של מבחני עזר אשר גובשו ופותחו בפסקתו של בית משפט זה.

חזקת הכוונה הינה חזקה ראייתית, הניתנת לסתירה, ואשר לפיה אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות הנובעות ממעשי. "משמעותה של החזקה היא שבhaiuder ראיות לסתור ובהתקיים נסיבות חיוכניות מתאימות מוחזק המבצע כמו שמתקיים בו הכוונה באופן שהוא צפה את התוצאה ורצה בה" (uneiין כלב, בעמ' 376; ראו גם עניין חמאתי, בעמ' 717). יש להדגש כי חזקה זו הינה אך כדי עזר ראייתי, אשר יש לעשות בו שימוש זהיר, ואשר כל ספק סביר שיעורר הנאשם יטול ממנו את כוחו (ראו: ע"פ 402/87 מדינת ישראל נ' גנדי, פ"ד מב(3) 394, 383 (להלן: עניין גנדי); ע"פ 511/91 אשקר נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(2) 45, 49 (להלן: עניין אשקר); ע"פ 3126/96 עמיר נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(3) 638, 649; עניין חמאתי, בעמ' 717). לאחר שהנטול המוטל על התביעה הינו להוכיח את אשמו של הנאשם מעבר לספק סביר, ברוי כי לא די בכך שהנאשם יעלה תיאוריה חסרת בסיס על מנת ליזור את הספק הנדרש, וכי התביעה אינה נדרשת להפריך ספק שבטיסו בהרהורו לב או בתיאוריה שאין לה כל הוכחה או אחיזה בעבודות (ראו ע"פ 5302/03 מדינת ישראל נ' יצחק, פ"ד נט(1) 71, 76-77). אם אין בדבריו של המערער או ביתר הראיות כדי להצביע על כוונה אפשרית אחרת, אשר לה אחיזה במכלול הנסיבות, "הרי הדעת נוותנת, כי מי שגרם למוות של אחר על-ידי מעשה, המזעט לפי אופיו ולפי מהותו לגרום לתוצאה קטלנית, גם נשא בלבו את הכוונה להביא לתוצאה הטבעית של מעשה" (ע"פ 410/85 בן שימול נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(4) 757, 760).

- בנוסף לחזקה זו התגבשו בפסקה מספר מבחני עזר, אשר מסיעים לבית המשפט להסיק אם התקיימה החלטה להמית, על פי מכלול הנסיבות האופפות את האירוע. במסגרת מבחני עזר אלו יבחן בית המשפט את הכללי ששימש לביצוע המעשה; את אופן ביצוע המעשה; את מספר הפגיעה ומקומן; את אופי התקורת שהובילה לאירוע וחוילופי דברים שקדמו לו וכיוצא באלה מבחנים, שכולם מבוססים על מסקנות מעובדות, כפי שניתן לפרשן על פי השכל הישר וניסיון החיים (ראו עניין סבאת, בעמ' 366-365; עניין כלב בעמ' 376-377; עניין חמתאי בעמ' 717; ע"פ 1247/04 **עליזוואת נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם), בפסקה 6 לפסק דיןו של השופט לוי; עניין עיטה, בפסקה 2 לפסק הדין).
41. כפי שיובהר, לשיטתי לא מתקדים אצל הנאשם 1 יסוד הכוונה תחילה שבUberירת הרצח. דומה כי אף שהיתה לנאשם 1 מודעות לאפשרות גרים התוצאה הקטלנית, לא הוכח רצונו של הנאשם 1 כי תוצאה זו תتمמש, ולמצער קיים ספק בקיומו.
- באה הנסיבות, הסוגיה תלובן לאחר שאסקור את הפן המשפטי בעבירות ההריגה.
42. עבירות ההריגה מוגדרת בסעיף 298 לחוק העונשין, תש"ז-1977, כדלקמן:
- "הגורם במעשה או במחדר אסורים למותו של אדם, יאשם בהריגה, ודינו - מאסר עשרים שנים".**
43. היסוד העובדתי של עבירות ההריגה כולל רכיב התנהגותי שהגדתו - "מעשה או מחדר אסורים", ורכיב תוצאותי - "מוות של אדם".
- מאחר ומדובר בעבירה תוצאותית, יש להצביע על קיומו של קשר סיבתי עובדתי ומשפטי בין מעשיו של הנאשם לבין התוצאה הקטלנית (ע"פ 11/6415 **פולוחין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) מיום 24.12.12).
- בקביעת קיומו של קשר סיבתי עובדתי נבחנת "הסיבה בלבד" בנסיבות נבדקת השאלה האם התנהגות הנאשם מהוות סיבה הכרחית להתרחשות התוצאה (ע"פ 10/9647 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) מיום 3.1.13). הדרישة לקשר סיבתי עובדתי היא כי התנהגותו של הנאשם שימושה סיבה מהותית והכרחית מנוקדת ראות פיזית - אובייקטיבית, להתרחשות התוצאה. יודגש, התנהגות זו אינה חייבת להיות הסיבה היחידה והתכוונה להתרחשות המוות, אך עליה להיות בעל תרומה הכרחית להתרחשות התוצאה הקטלנית (ע"פ 10/7000 **אלפידל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) מיום 25.10.12, ע"פ 11/5656 **שולמן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) מיום 5.8.12).
44. הקשר הסיבתי המשפטי בעבירות ההריגה נבחן על פי מבחן "הצפויות הסבירה" דהיינו האם ניתן לצפות, באופן סביר ואובייקטיבי את האפשרות להתרחשותה של התוצאה הקטלנית.
- יחד עם זאת, כאשר מדובר בעבירות בהן נדרש מודעות סובייקטיבית של הנאשם לריכבים העובדים שבUberירה, ובפרט לאפשרות גרים התוצאה הקטלנית, כמו בעבירות ההריגה, ככל, אין צורך לבדוק את שאלת הקשר הסיבתי המשפטי,DOI בקיומה של **מודעות אישית - סובייקטיבית**, לאפשרות של גרים התוצאה הקטלנית. כאמור, הקשר הסיבתי המשפטי נבלע בסוד הנפשי של עבירות ההריגה, ואין לעורר דיון נפרד בשאלת קיומו של היסוד האובייקטיבי (ע"פ 99/4230 **אבו ג'נאם נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו (1) 34 (להלן: "הלכת ابو ג'נאם"), ע"פ 01/5870 **חסין נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(1) 221, ע"פ 11/5656 **שולמן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) מיום 5.8.12).
45. עם זאת במסגרת דן"פ 13/404 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) מיום 15.4.15, קבע בית המשפט העליון כי צפיפות הסובייקטיבית של הנאשם מייתרת את הדיון באשר לחבר הסיבתי המשפטי, לגבי השאלה האם הנאשם

יכול היה לצפות את התוצאה הקטלנית, אך אין היא יכולה ליתן מענה לשאלת האם הנאשם צריך היה לצפות את התוצאה הקטלנית מבחינת מדיניות משפטית. על כן יש להזכיר, כך נקבע, פתח למקרים בהם יסבירו בית המשפט כי קיימים שיקולי מדיניות כבדי משקל, שיש בהם לגבור על שיקול המודעות הסובייקטיבית של הנאשם, המחייבים לבחון את הקשר היסיבתי המשפטי בעניינו של הנאשם, בשאלת האם הוא היה צריך לצפות את התוצאה הקטלנית וכדברי כב' הנשיא בדימוס א' גראוניס, שם.

46. בפנינו, כפי שיזהרה, מתקיימות בנסיבות העניין ציפייה אובייקטיבית בצד מודעות אישית סובייקטיבית, ואין הסוגיה האמורה לעיל נמצאת על המדווכה. אין מדובר מה בחריג שיקבע כי לא מתקיימת ציפייה אובייקטיבית בגדבי הקשר היסיבתי המשפטי וזאת משיקולי מדיניות משפטית.

כאן יאמր בבירור כי משכפה הנאשם 1 את התוצאה הקטלנית, כפי שיפורט להלן, אין מקום כי יקבע כי לא היה עליו לצפותה מבחינה נורמטיבית, משיקולי מדיניות.

47. באשר ליסוד הנפשי בעבירות הרצח צריכה להתקיים מחשبة פלילית, לפיה נדרש **מודעות** לרכיבים העובדתיים של העבירה, ובפרט לאפשרות של גרים התוצאה, וכן כוונה או פיזות לגבי התוצאה. בעניינו מדובר בфизיות שבאה לידי ביטוי בחוזות מראש התרחשות התוצאה האסורה, כשלציהה אדישות לאפשרות בגרימת התוצאה או למצער קלות דעת ביחס אליה, קרי מודעות לאפשרות של גרים התוצאה, **גם תוך תקווה שהיא לא תיגרם**.

מבחנה של הפיזות הוא מבחן סובייקטיבי אישי ולפיך, הפיזות מתגבשת רק אם יוכה כי הנאשם חזה **בפועל סיכון ממשי** לקורבן (ע"פ 11/6294 פלוני נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) מיום 20.2.14).

48. באשר לטיב המודעות הנדרשת לגבי התרחשותה של התוצאות הקטלנית נקבע כי צריכה להתקיים אצל הנאשם מודעות לתוצאה הקטלנית ולא די במודעות לאפשרות של פגעה בקורבן, אפילו חמורה. כך נקבע בע"פ 4351/00 מדינת ישראל נ' ג'מאן ابو - אלהוא, פ"ד נה(3), 327 (להלן: "פס"ד אלהוא"):

"**הדעה השלטת** ביום בפסקתנו הינה כי במסגרת עבירות הרצח, אין להסתפק בהוכחת מודעות מצד הנאשם לאפשרות של גרים חבלה גופנית ממשית, ויש להוכיח כי הנאשם היה מודע לאפשרות של גרים התמורה, היא התוצאה הכלולה בהגדרת העבירה" (שם, בעמ' 333, וראו גם: ע"פ 10477/08 פיזולאייב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], 25.1.2010))."

49. עוד נקבע כי הוכחתasisod הנפשי של עבירות הרצח יכול שתיעשה הן בהתבסס על **אמירות** של הנאשם עצמו, והן בהתבסס על **ראיות נסיבותיות** **חיצונית** כמו גם באמצעות חזקות ראיות עובדיות, המשקפות את ניסיון החים והשכל הישר, כגון **חזקת המודעות**, הנינתנת לסתירה.

חזקת זו מורה כי אדם מודע, בד"כ, למשמעות התנהגותו מבחינת טיבה הפיזי, לפחות נסיבותה ולאפשרות גרים התוצאות הטבעיות שעשוות לנבו מהתנהגותו, כפי שנקבע בפסק דין אלהוא הנזכר לעיל:

"**כאשר אדם מתנהג בהתאם פוגענית** מן הסוג שיש בו **באופן אובייקטיבי** כדי לגרום למות קורבנו - **תוֹךְ** **שהוא מודע** לכל היסודות המהווים את הרכיב העובדתי של העבירה - **רשותם** **אנו להניח**, בהעדר ראייה לסתור, כי היה מודע גם לתוצאה הקטלנית" (וראו גם, פס"ד שלמן, פסקה 12; פס"ד בלזר, פסקה 5; וע"פ 8827/01 שטריאזנט נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(5) 506, 524 (2003))."

50. משופרט הפן המשפטי אפנה ליישומו במקרה דנן, כך יוכרע לגישתי הבסיס להרשעתו של הנאשם 1 בהריגה

ולא ברצח.

.51. הנאם 1 הוא מבצע בצוותא עם חאלד של מעשה המתה אלא שלפי הראות שהציגו המאשימה בעניינו של הנאם 1 אין לנו אלא עבירה של הריגה, גם אם לחאלד, כאמור בהליך המתנהל בפני הרכב אחר, מוחסת עבירת רצח.

אני קובעת כי נאם 1 מבצע בצוותא של עבירת הריגה ולא עבירת רצח, משום הטעמים שיפורטו להלן:

.52. דומה כי משנקבע על ידי כי הנאם 1 היה נג הקטנוו ולא הנושא שירה, נמצא כי אין להסיק מראות נסיבותיות חייזניות כמו מספר היריות שנרו באירוע על היסוד הנפשי של נאם 1 - שהרי לא הייתה לו שליטה על הירוי, על מספר הcadorsים שנרו ועל כיוונם.

.53. "חזקת הכוונה" הנזכרת בסיכון המאשימה בהוכחת אחד היסודות בעבירת רצח, היא חזקה ראייתית הנינתת לסתירה - ולפיה אדם מתכוון לتوزאת הטבעיות הנובעות ממעשי, ומשמעותה כי בהעדר ראיות לסטור, מוחזק המבצע כמו שמתקיימת בו הכוונה באופן שהוא צפה את התוצאה ורצה בה.

חזקקה זו אינה מתקיימת בעניינו של נאם 1 ולמצער מדובר בחזקה שנסתירה, במיוחד כשהנאם 1 כאמור אינו אחראי לירוי של 3-4 יריות, אך גם עולה בשחוור שנערך לנאם 1 במהלכו לא ידע לתת פרטים אודוטים הצביעו של הירוי להבדיל מהצביעו על מקום היראה (ר' ת/31ג' עמ' 43-44).

.54. על כן אני קובעת כי השליטה על אירוע הירוי, העיתוי המדוקדק של הירוי, מספר היריות וכיונן, לא הייתה בידי הנאם 1, שהיא עוסקת **בנהיגת עצמה**. זאת יש לומר גם בנסיבות בהן הנאם 1 מודע לאפשרות של גרים התוצאה ופועל מתוך פיזיות, עת נג בצדקה חמורה ומסוכנת **לפי הראות חאלד** והתקרב לרכב בו ישב המנוח בשעה שחאלד נושא אקדח; וגם כשפעל על פי הראותיו של חאלד ביעדו על רצונו של זה להפחיד את המנוח. תקוותו של נאם 1 שם יתקרב יכול חאלד לדיאק בירוי מבלי לסקן את המנוח ואת שאר יושבי הרכב, למשל "ירוי על הבודי" כלשונו, באחת מאימרותיו - אין בה כדי לשחררו מאחריות לעבירת הריגה.

.55. דומה כי נאם 1 בעדותו ובאימרותו מלמד על עצמו שהוא שותף להריגה, גם כשהסכים להצדיף לחאלד לבקשתו המפתיעה בזמן שהה בבית הקפה, שם עבד לפרנסתו, כשהוא יודע כי חאלד מבקש להפחיד את המנוח, כמובן על שלא הופיע בחתונת אחיו זקי.

.56. בגרסתו של נאם 1, נגד האינטראס שלו בהפלתו, הוא מאשר כי היה מודע שחאלד מבקש לירות לעבר הרכב בו ישב המנוח, **על הרכב או מעליו, כשבחינתו זה אותו דבר** (ר' עמ' 486 לפרטוקול), ממשע, היה פיז לגביה התוצאה הקטלנית.

הנה כי כן, נאם 1 חזה מראש את התוצאות התוצאה האסורה, כשהוא אディיש לאפשרות של גרים התוצאה ולמצער קל דעתו אליה, ככלומר מודע לאפשרות של גרים התוצאה, גם **שקיים שה頓א לא תיגרם**.

.57. זאת ועוד, היסוד הנפשי של עבירת הריגה במקורה Dunn נלמד גם מאימרות הנאם 1 עצמו, כשאמר לחאלד רגעים ספורים לפני הירוי - שייזהר. דומה כי במילה "הייזהר" נאם 1 מגלה דעתו כי היה מודע לתוצאה, שהרי אם לא חזה אותה לא היה צריך לומר לחאלד להיזהר בטרם הירוי - בצד היותו אדייש או למצער קל דעת לרים התוצאה. הדברים נאמרים במיוחד משוחחו הנسبות החיצונית של האירוע, כמו למשל פועלו של נאם 1 לצמצם את המרחק בין הקטנוו ובין הרכב, כהראה שהונחתה עליו ע"י חאלד שישב מאחורי בקטנוו (עמ' 460 לפרטוקול).

58. דומה כי החזקה הראיתית העובדתית המשקפת את ניסיון החיים והשלל הישר "חזקת המודעות" חלה בעניינו והוא מורה כי אדם מודיע בדרך כלל למשמעות התנהגותו מבחינת טיבת הפיזי, בנסיבות בהן נאשם 1 יודע כי חאלד היושב אחריו, מחזיק בנשק חם ווורה על רכב, שבו נושא המנוח עם עוד שניים נוספים, גם שמקווה כי הורי יהיה על הרכב או על "הבודי של הרכב", כלשהו.

59. לכך מתווספת ידיעתו של נאשם 1 לפיה חאלד מבקש להפחיד את המנוח קרי לנקיוט באלים כלשהי נגדו, בצד העובדה כי הצדיד בנשק, בטרם האירוע.

60. עדמת המאשימה לפיה האמירה "תיזהר" היא "גרסה כבושה" שלראשונה נשמעה רק בעדות בבית המשפט, אין אני מקבלת שכן מדובר בגורם שעלה במסגרת גרסתו של הנאשם 1 שהחלה תפעית בתנהלותו בחקירה במשטרה (ימים 27.12.13 ו-28.12.13) וזאת במספר הזדמנויות - למשל ת/28 ג' עמ' 4, ועל כן אין מדובר כלל ועיקר ב"עדות כבושה", אלא דווקא באמירה שמשתלבת עם הגרסה כולה.

ודוק, גרסתו של הנאשם 1 על שהוא חאלד "תיזהר", אין היא רק גרסה שנוחה לנאשם 1, כתענטת המאשימה, שכן כפי האמור, היא גם מסבכת אותו בمعالג הפנימי של המבצעים בצוותא ומהוות נדבך נוספת בהרשותו בהריגה. מהAMILה "תיזהר" עולה כי גם אם הנאשם 1 ביצע פעולות שחאלד הורה לו, הרי יש בכך לבסס את מודיעותו לאפשרות של גרים התוצאה במוות המנוח בפיזיות - גם כשהוא יוצא מגדרה של עבירות הרצח.

61. בנסיבות אלה ונוכח האמור לעיל, דומה שגם גם להגיד את נאשם 1 רק כמשיע להריגה, כתענטת ב"כ בסיכון".

62. הנה כי כן, נאשם 1 צפה שמעשו עלולים לגרום למותו של אדם אחר, אך לא מנע מעשיית המעשים בהם הוא מודה כדי למנוע תוצאה של קיפוח חי אדם - ובכך יש לבסס הרשותו בעבירות ההריגה.

63. עוד יזכיר כי גרסתו של הנאשם 1 יש תימוכין בגרסה נאשם 2 שגם הוא, כפי שזוהה להלן בתר פירוט, התבוס על המידע שמסר לו חאלד לפיו מבקש הוא לירוט בעבר רכב כדי להפחיד, גם אם נאשם 2 לא ידע, לטענותו, את זהותו של האובייקט לאירוע הירוי, בטרם השאל את הקטענו.

הן הנאשם 1 והן הנאשם 2 הבינו את חאלד ואת כוונתו **בטרם האירוע** באותו אופן, ופעלו מתוך ההבנה הזאת, ובכך נמצא חיזוק לגרסה נאשם 1 בגרסה נאשם 2.

64. המאשימה בסיכון מפרטת את גרסתו של הנאשם 1 ומוסיף כי היא מודיעת לכך שגרסתו **נתמכת** בראיות רבות מוכמןות, וכלשונה בעמ' 93, סעיף 260 ס"ק ג', לסיכום;

"**פרטי חקירה מוכנים רבים שמהווים דבר מה נוסף להודיותו של הנאשם 1 ובין היתר - סוג האקדח (טופי), המקום המדויק בו התבצע הירוי, מספר היריות, הסיכון של הרכב בו נסע הנאשם, ההצמדות של הקטען לרכב מצד ימין, העובדה שהקטען כבה לפני ההגעה למיחסן, מיקומו של הרכב בו נסע המנוח באולם האירועים אל וואה לפניהם שנסע מהמקום, מיקום הקטען בזמן שהרכב יחלוף אותו**".

וכן בעמ' 11 לסיכומים.

דומה כי במקרה זה המאשימה בדעה שגרסת הנאשם 1 מפורת, מבוססת ונתמכת בראיות מוכמןות רבות, ובמילים אחרות גרסה שאינה קלוטה מן האויר אלא על רגליה היא עומדת נתמכת בראיות ומהוות גרסה **אחדת** שלא

65. באלה הנתונים, שגרסת הנאשם 1 מקובלת עליו כגרסה שיש ליתן לה משקל רב, מוחזקת בגרסת הנאשם 2 מוחזקת בריאות רבות נספנות כגון עדויות יושבי הרכב, ולא נסתרת ע"י העדים האחרים שנשמעו בפנינו - אין מקום לפлаг בגרסת הנאשם 1, על פי הכלל של "פלגין דיבורא".

66. לדידי, אין לפлаг בעדות הנאשם 1, בנסיבות בהן הוכחה גרסה שעלה פי תוכנה הפנימי והחיצוני יש ללמידה ממנה על קיומם של סימני אמת רבים, וכפועל יוצא מכך מתחיבת קריاتها כמקשה אחת, במיוחד כשמתוכה ועל פי הפרטים הרבים שבה ממציאת תמונה אחת ברורה, הגיונית וקוהרנטית.

67. איני מתעלמת מהטענה לפיה יש להיזהר בגרסת הנאשם 1 משום שבתחלת החקירה מסר פרטיהם לא נוכנים או שתק, ואני מתעלמת מהכלל הנלמד מניסיון חיים והשלל הישיר לפיו שותף יבקש, ככל, למזער את חילוקו באירוע חמור.

אלא מי שלשיטתי, אותן האמת שבגרסת הנאשם 1 וה坦מדתו מיום 13.12.27 בגרסה זו, כולל בעדותו בבית משפט - הם העיקר.

VIDGEON, כאמור לעיל, הנאשם 1 מסר גרסה ובה פרטים רבים במהלך חקירותו, גם כמשמעותם שיש בהם לסבoco ולבוס הרשותו, בזמן שאין הוא יודע, כלשהו, עם איזה סעיף בכתב האישום בבואה היום יצטרך להתמודד (ר' שם בסעיף 30 לעיל).

68. כן לדוגמה הוביל הנאשם 1 את החוקרים לבתו שם נתפס קופצין כחול שלבש באירוע, אותו הניח בארון הבגדים מבלי לככשו. בנסיבות אלה, זהה על הבדיקה במעבדה של המטא"ר (ת/307) ארבעה חלקיים אותם ניתן לזהות כסימני ירי שהזיכו את גרטטו לפיה נכח בקרבת אירוע בו נורו יריות מאקדח. הנאשם 1 לא רק שלא עשה דבר כדי לשਬש ראיות אלה, אלא חשף אותן בפני החוקרים והוביל את החוקרים לתפיסתן, גם שיש בריאות אלה כדי לקשור אותו לאירוע בו נורו יריות - ושוב העיד על עצמו כי מבקש הוא למסור את העובדות כהוותית תוך סיכון שהיא בהן לבוס הרשותו בדיון.

69. אני ערה לטענות ב"כ הנאשם 1 לפיהן החיפוש האמור לא נעשה כדבוי (עמ' 628 לפרטוקול), שהרי ככל שזכור השוטר שערר את החיפוש, החיפוש נערכן ללא כפפות. אלא שגם לו תתקבל הטענה המצדקת ההז, עדין תישאר הקביעה לעיל בעינה, ככל שהדברים נוגעים להסכמה של הנאשם 1 לביצוע חיפוש ותפיסה של בגדי שלבש בעת האירוע (עמ' 346 לפרטוקול).

המניע:

70. המנייע איננו רכיב מיסודות העבירה ובעניין זה נאמר בפסקה, כהאי לישנא:
ע"פ 2468/03 אשרף בן מסעד אלביראת נ' מדינת ישראל (יום 12.1.04):

"אשר למנייע, ככל אין על המאשימה להוכיח את המנייע למעשה העבירה (ע"פ 563/79 עדוי נ' מדינת ישראל פ"ד לד(2) 608; ע"פ 96/7386 יעקובוב נ' מדינת ישראל (לא פורסם)). יחד עם זאת נקבע כי "היעדרו של מנייע נראה לעין עשוי להשפיע על שיקוליו של בית המשפט במקרים שבהם הריאות המצביעות על הנאשם כעל מבצע העבירה הן נסיבות בלבד, כי از העדר של מנייע עשוי לעורר ספק באש灭תו. במלים אחרות - אי-קיומו של מנייע עשוי להשפיע, בנסיבות

מוסימות, על שיקוליו של בית המשפט ולבן אין כל פסול בכך שבית המשפט מבורר בכל מקרה אם נמצא מעשונו של הנאשם שבפניו" (ענין עדי הנ"ל, 615).

כבר מכתב האישום עולה כי המנייע לפגיעה במנוח הוא של חאלד ומשפטו לאחר שהמנוח לא נותר להזמנה לשיר בחתנות הבן זקי - ולא מנייע של הנאשם 1. לגורסתו של הנאשם 1 שלא נסתרה, ابو שנפטר, עבר כצלם חתונות והיה בקשר טוב עם המנוח שהופיע באותו האירועים צמר, ככלומר לא רק שאין לו מנייע אלא שכונותו אחרת משל חאלד.

אמור מעתה, לנאם מס' 1 לא היה רצון במות המנוח, גם שהוא מודע לאפשרות של גרים התוצאה הקטלנית, והוא פיזן לגבייה, עת הסכים לנוהג בקטנווע.

71. קיומו של המנייע והacus על המנוח שלא כיבד את משפטת חאלד בנסיבות אחד מאירועי חתנות הבן זקי, למרות שהזמן ושם נרשם בהזנות לחתנות, ניתן כאמור למדוד מעדות האב ابو זיקו, כמפורט לעיל, ועודות הבן זקי בעמ' 365-371 לפרטוקול. ענין זה אפנה גם לגבית הבן זקי במשטרת, בנסיבות בהן, בעדותו בפניינו אישר אימרותיו במשטרת, שם אמר, כדלקמן (ת/306 א' עמ' 10):

**"...אנשים באו סתם דוגמא והוא בא השם שלו לא מופיעה צוחקים על אנשים, צוחקים علينا...
בטח אצלנו לאओבים אותו בבית. לאओבים אותו נשבע לך תבוא עכשו תשמע רק אשף ابو ליל".**

72. בחומר הראיות קיימים חיזוקים נוספים לאמינות גרסת הנאשם 1 החל מיום 13.12.27, שהחל לשטר甫 פעולה עם המשטרה כמשמעותו כי הוא נהג בקטנווע וחאלד הוא שירה, ופירט את האירוע לשלביו השונים.

73. אחת הראיות התומכות מציה עדות נאם 2, חרף העובדה כי היה ועdoneו נתן בפחד מהאלד ומשפטו. בענין זה אפנה לעדות נאם 2, שהuid בפנינו ומסר באימרותיו במשטרת, כי חאלד לאחר האירוע סיפר לו שהוא זה שירה לעבר הרכב בו ישב המנוח. מנגד, חאלד, שכאמור הזמן לעדות, בחר כלל להכחיש ולא לענות לשאלות או למסור גרסה סדרורה, בהדגשו כי אין רוצה להuid קודם קודם לעדותו במשפטו המתנהל בהרכב אחר. בנסיבות אלה, נותרה עדותו של נאם 2 בעינה, שבאה כאמור מקום של פחד, מחד, וחברות עם חאלד מאידך, ועל כן יש לחתת לה משקל ראוי של ממש. והרי אין היגיון שמדובר של חברות, יאמר נאם 2 דברים לא נוכנים על חבר קרוב (חאלד).

74. חיזוק נוסף לגרסת הנאשם 1 נועז בתגובהו של נאם 1 לאחר האירוע שהיה מופתע ומדוכא, כשהבין כי במהלך האירוע בו השתתף, קיפד המנוח את חייו.

הנתם 1 העיד כי לאחר האירוע כשנודע לו כי הירי פגע במנוח, פרש הצידה, הקיא, הסתגר בתוך עצמו וחש ברע. ר' ת/31 ה' בשחוור, עמ' 58 ש' 2:

"כשידעת שהוא נרצח, אז נכنتתי להלם שהוא מת, עני, התחלתי להקיא כלומר אני נכنتתי לשירותים והייתי מקיא שם".

סימנים אלה לא נמצאים אצל חאלד, אשר בהתנהלוות לאחר האירוע, כעולה מעודיעות של העדים שהובאו בפנינו מטעם המאשימה, לקח אחריות האופיינית למי שאחראי לאירוע ולהתפתחותו החמורה; אך מיד לאחר האירוע דאג להסתתרת הנשך עד שהעלים אותו למגורי, עדות נאם 1 ובמידה רבה גם עדותם של אברהים עבד אל האדי, דאג להתקלח ולשרוף את בגדיו, עדותם של אברהים עבד אל האדי (עמ' 413 לפרטוקול ואילך); ודאג שנאם 2, לאחר שהחזר את

לוחיות הרישוי והתקין במקומן, יסע עם הקטנווע לבתו (ביתו של נאשם 2) הרחק מבית הקפה, כගרסת נאשם 2. בימים שלאחר מכן החזיר נאשם 2 את הקטנווע לעסוק של מעבידו, והקטנווע נמכר לצד ג' תמים.

הדברים האמורים לעיל עלולים מהראיות שהוכחו בפנינו, כמפורט בפסק דין של חברי כב' השופט ד' פיש, **בכל הקשור לנאשם 1**, העומד לדין כאן.

75. המשימה בסיכון מפנה למספר ראיות אשר לטעמה סותרות את גרסתו של נאשם 1 ועל כן לשיטתה אין לקבל את גרסתו על חלקו המופחת, כמו גם את עדותו שהוא זה שנפג בקטנווע; אלא שאין מוצאת לאמץ את עמדתה, ואלה הנימוקים:

76. המשימה מפנה לאימרת המדובב אשר היה בתא המעצר עם הנאשם 1, ובמסגרתה נטען כי נאשם 1 אמר לו, לדבריו, את המשפט הבא: "אני ברצח מההתחלת עד הסוף".

ציוון כי עיון באימרת המדובב עולה כי דבריו אלה הוא מתייחס זיכרון ולא בהזדמנות הראשונה, ככלומר לא באימירה שנגבתה ממנו בסמוך לשמיית הדברים (ר' ת/309 ה' עמ' 2).

עוד יודגש כי דברים המצוטטים ע"י המדובב **איןם** מופיעים בתמליל.

הטענה כי הדברים לא נקלטו בהקלטה משום שהנאשם 1 בחר שלא לדבר בקהל - אין לקבל, משלא אושרו כהוויתם ע"י המדובב בעדותו (עמ' 587 לפוטוקול).

אשר על כן, אני קובעת שצירוף כל האמור לעיל, מטה את הcpf לקביעה כי את הדברים המזוהים לנאשם 1 ע"י המדובב, אין לקבל.

כעולה מהפסקה, בעדותו של המדובב יש להקפיד ולהיזהר, ועל כן דומה כי אם המשפט המצוטט המזוהה לנאשם 1 לא מופיע בתמליל, יש לקבוע כי הנאשם 1 לא אמר אותו, במיוחד כשהמדובר יש התייחסות אחרת לדברים, עת נשמעה המדובב אומר לנאשם "אתה אמרת לי שאתה היה ברצח" והנאשם 1 בתגובה אומר למדובב שלא הבין אותו (ת/15 ב' עמ' 10).

מעבר לאמר, גם אם האמרה נאמרה, קטעת המשימה המבקשת לאמץ אימרת המדובב, הרי יש לקבוע כי נועדה היא לכל היותר להציג כי הנאשם 1 מודה שהוא באירוע הירוי מתחילה ועד סוף (כנהג הקטנווע) והרי זו אכן גרסתו העקבית, ולא מעבר לכך.

77. המשימה מפנה לאימרות נאשם 2 שמסר כי נאשם 1 אמר לו בפיגישתם לאחר האירוע את המשפט "ירינו והוא מת זהה זה" (ת/85 ג' עמ' 4) ובהמשך גם מוסר נאשם 2, באותה נשימה, שנאשם 1 אמר לו "פצענו מישחו" (ת/85 ג' עמ' 5), וזאת כחיזוק לגישהה.

על כך אומר כי לא רק שאין כאן אמרה אחת ברורה, אלא שמדובר בדברים שנאמרו ע"י נאשם 2 לאחר שהבין כי נאשם 1 הפליל אותו בדבר שלא עשה, ככלומר גרסה שנאמרה מתוך כאס רגעי רב, ועל כן מעוררת ספק, מעבר לסתוק, האמור, העולה מהשוני הלשוני.

ציוון כי עשו של נאשם 2 על נאשם 1 היה כה רב עד כי כינה אותו באותה הזדמנות, במסגרת אימרטו במשטרת, במילה "כלב" משום שהפלילו לשווה (מצוטט בסעיף 18 לעיל).

על האמור יש להוסיף כי בהמשך, קרי בעדותו של נאשם 2 בפנינו, הוא הכחיש את הדברים.

מעבר לאמר, דומה כי גם אם הייתה מקבלת גרסת נאשם 2, כפי טענת המאשימה (דבר שאין לקבל כאמור), איני סבורה שיש כאן "הודהה" בירוי, במילוי שאי בדברים **מסויימות** ורצון לספר את הסיפור המלא, עת נוקט נאשם 1 **בלשון רבים** ללא כל מאיץ ומבליל שנדרש לדיק ולמסור מי היורה.

78. המאשימה ערלה לכך שאין רישום שיחות טלפון ביום האירוע בין נאשם 1 לחאלד וגם לא ביום שקדם לאירוע, אך מבקשת לקשר בין השנים כקושרי קשר ממשמעותו לביצוע המעשה בנסיבות חדא, על פי משפט סתום שאומר הנאשם 1 תחילתה למدوוב ואחר כך חזר עליי בחילק מאימורי - לפיו ראה את חאלד באותו יום, כנראה בשעות היום, ולפניהם אירע הירוי; והוא הפטיר בפנוי משפט ואמר לו "היום הוא יומם מיוחד" או שיש לו מחשבות לגבי היום הזה. הנאשם 1 בעדותו ביקש לחזור ולהציג כי מדובר באמירה שמסר אך אין היא נכונה, אלא שגם אם אדחה טענתו זו, עדין אין משמעותם משפטיים המוצטטים, אם לא מתלויים להם הסיבות והטעמים בגנים נאמרו הדברים ע"י חאלד.

"היום יומם מיוחד" יכול שיבון מכל מני טעמיים, לרבות העובדה שבאותו היום התקיימו בחירות בהן נטל חאלד חלק פעיל, עדות אביו (עמ' 615-616 פרוטוקול).

79. עוד טענת המאשימה כי נאשם 1 אינו חלש, נגרר או פסיבי, כפי שمبקש לייחס לעצמו, עת גילתה אסרטיביות בפגישה לאחר האירוע למשל עם העד שמכונה אברاهים היפני, כאשר לו שלא יתערב بما שהוא רואה נגד עיניו, וזאת לאחר שהוא וחאלד חזרו לבית הקפה לאחר הירוי.

עינתי בטענה וממצאי לדוחתה, שכן אין דין התנהלות הנאשם 1 לפני האירוע, דין ההתנהלות לאחר האירוע, שכאו אומר דברים בעלמא לאברהים היפני; כל זאת מצד המשך ההתנהלותו בדרך של צוות ומילוי אחר הוראות שניתנו לו חאלד בלקחת האקדח ממנו (מחאלד) והסתרכו באופן זמני בסביבת בית הקפה, עד שחאלד מחליט לחת את האקדח ולהעלימו ככליל, כעולה מעדותו של נאשם 1 ומהראיות שפורטו בפסק הדין של חברי כב' השופט ד' פיש.

80. כאן המקום להציג את העובדה כי בטלפון הניד של נאשם 1 אין את פרטיו של חאלד ברישימת אנשי קשר, ובטלפון הניד של חאלד אין את פרטיו של נאשם 1 ברישימת אנשי קשר, בנוסף לכך שאין שיחות בין שני המנוויים לא ביום האירוע ולא ביום לפניו. עובדה זו מחזקת את גרסת נאשם 1 כי לא היה קשר של תכנון וביצוע סדר, מוסכם וברור בין ובין חאלד אלא פגישה **אקראית** בבית הקפה ביום האירוע, זמן קצר לפני התרחשות, והסכם מהירה ונחף של נאשם 1 לנוהג בקטנווע שהיתה בגדר טוביה, בטענתו (עמ' 459 ו-462 פרוטוקול).

לטענה כי בימים 13.9.13, 14.9.13, 13.10.13, 27.9.13 ו-15.10.13 נרשמו שיחות בין שני המנוויים (5 שיחות) אין אני מותנת כל משקל ממשהו עצמה הנאשם 1 לא בחקירותו במשטרת ולא במהלך עדותו לגבי שיחות אלה, מה טיבן והאם בכלל נעשו על ידו או שמא נתן את המכשיר הניד שלו לאחר כדי שידבר בו.

בעניין זה אני מפנה לסיכון המאשימה שמסכימה לכלל לפיו **אין** לתת משקל לעובדות מהותיות שלא הוטחו בפני העדים הרלוונטיים, גם אם הדברים מיוחסים על ידה לסוגיה אחרת (עמ' 121 לסיכון המאשימה) - וכן לספרו של המלומד י. קדמי, על הריאות, חילק רביעי תש"ע-2009 עמ' 1949.

81. אשר על כן, אני סבורה כי יש להרשיע את הנאשם בהריגת, ביחס עמו אחר, כפי שהוכח ללא ספק סביר.

82. בעניין הרשותו של הנאשם 1 בקשרת קשור לביצוע פשע, קרי קשור לביצוע ירי לעבר הרכב בו ישב המנוח, וכן בהחזקה ונשיאה של נשק שלא כדין - אני מצטרפת לפסק הדין של חברי ולנימוקיו, שהוחכו העבירות הללו ללא ספק סביר.

הנאשם 2:

83. הנאשם 2, כאמור, במהלך כ-50 ימי מעצרו הראשונים וביצומה של החקירה, לא מסר פרטים שידע, ובחר להכחיש עובדות שהוותחו בפניו - עד שהבין ששתייקתו עלולה לסייע לו גם בדברים שלא עשה. דא ע"א, שהנאשם 2, להבדיל מנאשם 1, גם שבחר להעיד על עובדות שידועות לו, עשה זאת בדרך עקלקלה.

84.LDIDI, וכן אני קובעת, חרף המגמה לכואורה של העמימות ואי הבahirות בעדות, ניתן לדלות ולקבוע מעדות נאשם 2 עובדות ברורות אשר גם תומכות בגרסת נאשם 1 וגם מהוות תשתית להרשותו בסיווע להריגה.

84. דוגמה לאמור ניתן למדו מטענתו לפיה אימרותיו נגבו ממנו שלא מרצון טוב וחופשי, שעה שבמרבית אימרותיו, חרף הלחץ האסור שהופעל עליו, קטענותו, מסר נתונים שגויים ופעמים אף נמנעו מלמסור עובדות שבידיעתו, ככלומר מרצונו החופשי שלט על מוצא פיו.

הנאשם 2 טוען טענה למשפט זוטא ופסילת אימרותיו אך במו ידיו, כפי שיובהר, הכשל בירור טענותיו, ועל כן יש לקבוע כי בדרכו גדע את הענף עליו ביקש לשפט.

כך למשל טוען הנאשם 2 כי הוכחה על ידי החקור אבי אלשיך שזרק לעברו כוס ריקה, אלא שב"כ בזמן חקירתו, לא שאל את החקור ولو שאלה אחת בעניין זה, כך גם היה בעת חקירתו של החקור ואסימ רבאת.

הנאשם 2 מעד בחקירה ראשית כי החוקרים קיללו אותו, התעללו בו, היכו אותו, אך לא מזכיר את יתר טרוניותו לפיהם גם מנגנו ממנו שינוי ומנגנו ממנו את הזכות להתייעץ עם עו"ד. כשעומת עם הדברים בחקירה הנגדית פטר עצמו באמירה סתמית לפיה אם היה צריך להעיד על הכל בחקירה ראשית, עוד שני דיונים בבית המשפט לא היו מספיקים לו (עמ' 511 לפרטוקול).

85. וביתר פירוט אציג כי סעיף 12(א) לפקודת הראות, שעוניינו קבילהו של הודהה נאשם שנמסרה מחוץ לכותלי בית המשפט, קבוע כהאי לשנהא:

"עדות על הודהה הנאשם כי עבר עבירה, תהא קבילה רק אם הביא התובע עדות בדבר הניסיבות שבחן ניתנה ההודאה בבית המשפט ראה שההודאה הייתה חופשית ומרצון".

86. התכלית המרכזית אותה נועד הסעיף להגשים היא ידוא אמיןותן של הודות, וזאת על דרך פסילת הודות שהושגו בנסיבות המעוררות ספק ביחס לאמתותן או שהושגו בדרך של פגעה בחופש הבחירה ובאותונומיה הרצון של החקירה.

87. כבר נאמר כי כל חקירה, גם חקירה הוגנת, קשה היא לנחקר ומעמידה אותו במצבים שאינם נוחים, שעה שהחוקרים מבקשים להציג מיפוי מייד ולהקדים את החקירה. גם אם האווריה נראית רגועה, הרי שלא מדובר בשיח רעים אלא בניסיון לברר את גרסתו ולרדת לחקר האמת (ע"פ 1507/10 מוחמד אבו סנינה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 12.6.14).

88. בפסקיקה נקבע כי לא כל פגיעה בזכות מוגנת של נחקר תוביל לפסילת קבילות הودאות מכוח סעיף 12 לפקודה, אלא רק צזו שגרמה **בפועל** לפגיעה חמורה בחופש הבחירה ובאוטונומיה הרצון שלו, הכל בהתאם לניסיונו של כל מקרה ומרקחה.

יפים לכך הדברים שנאמרו בע"פ 7033/04 יאיר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבוי) מיום 11.9.06:

"...אף אם המערער חש בא-נוחות כלשהי במהלך חקירותו, אין הדבר בהכרח מעיד על כך שהופעלו נגדו אמצעי חקירה בלתי-הוגנים, וזאת שאין די בכך כדי לשמות את הקרע תחת הودאותיו. יש לזכור, כי חקירה עצם טבעה עשויה להעמיד את הנחקר במצב של לחץ וחוסרנוחות. עמד על כך בית-משפט זה בבג"ץ 4054/95 הוועד הציבורי נגד עינויים בישראל, פ"ד נג(4) 817 בציינו:

"חקירתו של פושע - כתוב השופט ותיקון לפני למעלה מעשרים שנה - 'אינה משא ומתן בין שני סוחרים שלווים והוגנים המנהלים את עסקם על בסיס אמון הדדי מירבי' (ע"פ 216/74 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד כת(1) 340, 352). חקירה היא 'תחרות של מוחות', שבה מנסה החוקר לחדר למחשבתו של הנחקר ולקבל ממנו מידע הנחוץ לו".

עוד אפנה בהקשר זה לע"פ 369/78 יוסף ראש אבו מדיג'ם נ' מדינת ישראל לג (3) 376 שם נקבע ע"י השופט ח' כהן:

"עדין נשאלת השאלה אם היה בנסיבות שפט - אם ספוג - כדי לשלול חופשיות הודאותו של המערער נימר או רצונו לתתה. יש ומהודה ספוג מכות מידיו חוקריו, וההודיה שנtan בסופה של חקירה הייתה חופשית וניתנה מרצון ... השאלה היא שאלה שבעובדה: "אם היה באמצעות הפסולים כדי להביא נאשם מיוחד זה העומד לפנינו ליד הודאותו שקר או כדי לשלול רצונו, או שמא נאשם מיוחד זה אין אותו אמצעי פסול עשוי להשפיע עליו" ... העובדה שלא היה באמצעות הפסולים כדי לשלול רצונו ולפגום בחופשיות הודאותו, טעונה הוכחה חיובית, ועל פי רוב ניתן להוכיחה על ידי עצם ההודיה, צורתה, טיבה, תוכנה ואופן נתינתה. גזרת המחוקק היא שرك ההודיה שלא הייתה חופשיה או שלא ניתנה מרצון פסולה היא כראיה, למעט הודיה שהיתה חופשית וניתנה מרצון, תהא אשר תאה התעללות שקדמה לה. הודיה הכרעה כראיה, אין בית משפט רשאי להעלים עינו ממנה כאילו אינה קיימת. זו שיטתטי שאני דוגל בה מימים ימימה: תמיד גרסתי, הודית הנאשם לחוד, והתעללות חוקריו לחוד; כשם שהוא דינו לעונשו כחוק בשל העבירה שעשה ושהודה בה מרצון, כן אלה דינים לבוא על עונשם כחוק בשל מעשייהם הבלתי חוקיים שנתגלו בבית משפט "זוטא". אין בה בפסקילה ראייה שהיא כשרה, כאילו הייתה שלא كذلك. פושע מסוון עלול לצאת לחופשי על לא שום זכות בכפיו, ונמצאת מלחת המשפט בפשע מסוכלת ומונצחת; ואין הפסילה פוגעת כהוא זה בחוקרים האלימים שמעלו בתפקידם כאנשי משטרת וគועבדים המדינה, ונמצא כבוד האדם ובוחנו מופקר בידי בעלי זروع בלתי אחראים".

89. הנאשם 2 בסיכוןו סעיף 15 טוען כי "הודאותו של הנאשם נגבו ממנו שלא מרצונו החופשי והופעל עליו לחץ בלתי סביר שהוא לידי ביתו: בצעקות, קללות, אלימות פיזית קלה ושבירת רוח הנחקר..."

באה הנسبות נמצאו כי הטענה למניעת מפגש עם עו"ד או מניעת שינוי, כפי שנטען בעבר, אינה עוד על המדוכה.

90. זאת ועוד, במהלך שמיית הריאות לא עמד הנאשם 2 כאמור על הוכחת טענותיו, כלשון ב"כ בסיכונים

"**מפתחת כבודם של אנשי המשטרה בחרו ב'כ הנאשם 2 להציג לחוקרים את טענות הנאשם 2 מבלתי האשים באופן בלתי מבוסס חוקר צזה או אחר. מעניין מה הייתה תגובת המאשימה אם ב'כ ההגנה היו מאשימים את אחד השוטרים כשאין ביכולתם לאשש טענתם.**"

באליה הנחותים דומה כי נאשם 2 למעשה זנח טענותיו, ביכר להעלות טענות בעלמא ללא התחtan בפני העדים הרלוונטיים, במיוחד כשמצטרכנים לכל אלה טיעוני המאשימה לפיהם טענותיו של הנאשם 2 לגבי אימרות שניתנו ללא רצון טוב וחופשי, **כלל לא הוכחו**.

לכך יש להוסיף את העובדה כי הנאשם 2 גם זנחה את תלונתו נגד החוקרים במסגרת החקירה המבוצעת במח"ש (מחלקה לחקירות שוטרים) שם אמ衲ם הוגשה תלונה ע"י ב'כ דاز, אך היא נסגרה משום שהנאשם לא מסר גרסה מטעמו (עמ' 539 לפרטוקול).

91. דומה, וכן אני קובעת, כי הלחץ של הנאשם 2 במסירת אימרותיו במשטרת הינה לא אחר מאשר החש שיטפלו עליו מעשים שלא עשה, בנסיבותו בהן נאשם 1 ביום 27.12.13 מסר כאמור באופן בלתי מדויק בלשון המעטה, כי הנאשם 2 הוא שנаг בקטנווע באירוע; וכן בשל לחץ של משפחת ابو זיקו ובנו חאלד - כל אלה אין להם קשר להתנהלות החוקרים.

92. באימרותיו של הנאשם 2 במשטרת **מהשלב בו החליט למסור את העובדות שבידיעתו (קרי מיום 27.12.13)**, אף שחלקו לא תועדו בהקלטה בשל תקלה טכנית, עיקריהן, כדלקמן:

א. חאלד, חברו של נאשם 2, ביקש ממנו קטנווע והוא הסכים לחת לו, משום שפחד והתביש לסרב. הבקשה הופנתה אליו בשעה 22:00 לערך ביום 13.10.22, כשהיא בבית הקפה, כאשר עיר התרכש באותו הלילה בסיום הופעת המנוח בגין האירועים אל וואה סמור לאחר חצאות (ת/85 ד' עמ' 2 ועמ' 6).

לගרטונו, חאלד ביקש קטנווע כדי לירוט על הרכב של מישחו מחוץ לכפר (ת/85 ג' עמ' 17) ובמהמשך בתמליל המוקלט (בחלק השני) מסר נאשם 2 כי חאלד ביקש ממנו את הקטנווע, וכשנשאל למה התכוון חאלד כאשר אמר לו את המילה "אדרב", השיב נאשם 2 שקיים פירוש למילה של "ליירות" וקיים פירוש של "להרביץ", אלא שבמהמשך הוסיף נאשם 2 כי **אני** מתרגם את זה **למיישחו שהוא רוצה לירות בו או לירוט על הרכב שלו** (ת/85 ג' עמ' 25).

כבר עתה יודגש כי מנוקודת מבט של הנאשם 2, ומתקן הפרשנות שלו לדברים שנאמרו לו ע"י חאלד, יש לקבוע כי הוא מודיע שchalad מבקש את הקטנווע כדי לבצע ירי שאפשר שייגמר בתוצאה קטלנית, והדברים עומדים במלוא תוקפם, גם כמשמעות אחריות כי מדובר במעשה של הפשדה, וגם כסביר מקום אחר מסר כי חאלד ביקש את הקטנווע משום שהוא רוצה לירוט על הרכב של מישחו אבל הוא לא אמר האם נמצא ברכב אותו אדם או שלא (ת/85 ג' עמ' 17-16).

ב. חאלד, בסמור **לאחר** שוחרר מאירוע הירוי, סיפר לו (לנאשם 2) כי **הוא ירה על הרכב וכנראה מישחו נפצע**, וכן הוסיף חאלד ואמר לו שלא יספר על כך לאף אחד (ת/85 ד' עמ' 3).

ג. לගרטונו, בכל תקופה מעצרו שנמשכה ימים רבים לא אמר את האמת מכיוון שפחח מchalad ומשפחתו. וכלשונו: "...**קודם כל אני מפחד בגלל שאין אין אף בנאדם אז אמרתי לעצמי אני אשtopic שאני מוכן לקבל שני מסרוי עולם אבל רק לא לדבר כי הם יהרגו אותי, אני אומר לך את האמת הם יהרגו אותי**"

(ת/85 ג' עמ' 10, וכן ת/85 ד' עמ' 3).

ד. לדבריו, לוחיות הזיהוי של הקטנווע הורדו **בנכחותו ובנכחות חאלד ונאשם 1**, לאחר שהקטנווע היה בתחום ביתו של חאלד, משהובא לשם בנהיגת נאשם 2 ביחד עם הנושא שישב מאחורי הוא נאשם 1.

הנאשם 2 לא זכר מי בפועל הוריד את לוחיות הזיהוי, אך לא שולל כי הוא זה שההורין (ת/85 ד' עמ' 5 שורה (153-154).

ה. הנאשם 2 מאשר כי החזיר את הקטנווע לאחר האירוע לחצר ביתו ואחר כך לפי דרישת חאלד שב לבית הקפה ברכבו של אברהם עבד אל האדי; וכן מוסר כי הסיר מצלמות DVR שמתעדות את החזרת הקטנווע לביתו על מנת למחוק את התיעוד שאוצר בהן, כששמע מה התרחש עם הקטנווע שהשאיל.

93. אימורתו אלה של נאשם 2 מיום 27.12.13 דומה כי נמסרו מתוך רצון טוב וחופשי וזאת אקבע, גם אם קיבל טענות כי במהלך החקירה הקודומות למועד האמור היו, לצערנו, צעקות, קללות ואלים פיזית קלה, כלשון ב"כ בסיכוןם.

דומה כי אימורתו במשפטה של הנאשם 2, כפי תוכנן, החל מיום 13.12.13, נמסרו לאחר שחש שהוא עלול להיקשר למעשים שלא ביצע, במיוחד משוהשemu באזני דבריו של נאשם 1, המיחס לו כאמור את הנהיגה על הקטנווע באירוע הירי.

94. בעניין זה גם אפנה לחקירה הנגדית שם נשאל על החקירהות בהן מסר את גרסתו המפורטת והמלואה האמורה לעיל, ביום 27-28 לחודש דצמבר, ולגבי חקירות אלה, הסכים כי הן הוי **ינוחות**, וככלשונו עם' 525 לפרוטוקול, שורות 19-21:

"ש. לא אמרו לך להגיד מישחו מסוים ורק ביקשו שתספר?

ת. לא, הם שאלו מה חאלד עשה, מה אמל עשה. הם גם הוי נחמדים בשעה הזאת
שאמרו לי שאמל לך לשחזר וכולם הוי שמחים וצוחקים איתי."

95. מסירה גרסה מפורטת על האירוע ביום המذכורים 27-28 לדצמבר 2013, עת החלה התפנית בחקירה הייתה, אם כן, חופשית ומרצון ו邏輯 דעת מושכל, כלשונו בעמ' 506 לפרוטוקול, שורות 18-21:

"ש. מה קרה שבסוף מסרת הودעה הקורתית אותה במידה מסוימת ביותר למה שיחסך
לן.

ת. **חשבתי עצמי** כי אילו שאני רצתי כל הזמן ואני נהגת ואני אמרו עלי שאני נהגת
**חשוב שאני נכנס לרצח עצמו. אני בא ואמרו לי שאני נהגת, הייתי בעימות. אני
בכלל לא הייתי הנהג ולא הייתי ברצח.**"

96. דא עקא, שגם אם הייתה שוללת הסתמכות על אימורתו של הנאשם 2 במשפטה, אני סבורה כי על עיקרייה העיד הנאשם 2 **במסגרת עדותו בבית משפט**, גם שביקש להוסיף עמידות לדבריו - מקום בו יש לקבוע כי עצם מסירה הגרסה היא הנונתנת, גם אם נוספו אמירות, ככלאי יד, בדמות של "אולי" ואמירות סתמיות ספקניות אחרות.

לידי, אין אפשרות, כפי שיוצג להלן, למסור גרסה עモמה בה מיחס נאשם 2 לעצמו, לנאשם 1 ולחבריו חאלד דברים חמורים, ולהוסיף את המילים "אולי נאמרו הדברים" או ביטויים דומים לכך. אמרה קשה כנגד אינטרס שלו עצמו או של חבריו, הנקשרות במילה "אולי" - אין לקבל אלא יש למצוא בה **דואק** הוכחה לרצונו של נאשם 2 לומראמת, אך גם בדרך לא דרך לרצות אחרים לרבות את חברו חאלד, שמננו וממשחתו הוא מפחד.

.97. להלן מספר ציטוטים מפרוטוקול בית המשפט המעידים על גרסתו של הנאשם 2 בעניין הودאותו של חאלד בפניו, על כי חאלד היה הירוה באירוע:

א. הנאשם 2 מעיד שchalad סיפר לו לאחר האירוע כי הוא שירה - ר' עמ' 572 לפרטוקול וכן עמ' 574 לפרטוקול ש' 1-4:

- "ש. שהוא אמר לך שהוא היה עכשו עם הקטנו שלך יירה במשהו?
- ת. אולי שיתף משה אחר גם, מאיפה אני יודע מה קרה איתו?
- ש. בשהוא שיתף אותו שהוא יירה ברכב, היו אנשים נוספים אתם?
- ת. לא."

וכן עמ' 575 לפרטוקול ש' 12-16:

- "ש. בעמ' 63, ת/85 ג', תראה מה אתה אומר: אתה שאלת את חאלד מה עשית, נכון זה שהבנת שהוא יירה על רכב, ואמר לך חאלד, אל תכעס, ונישק אותו. אתה זכר את זה?
- ת. לא זכר במיוחד.
- ש. אם אמרת את זה, זהאמת?
- ת. כן."

וכן עמ' 573 לפרטוקול שורות 12-1:

- "ש. אנחנו מבינים שבשלב הזה אתה כן יודע מchalad שהוא זה שירה ואתה הולך לבקשת חאלד לשים את הקטנו בבית ולהזור חזרה לבית הקפה?
- ת. לא בכלל זה בכלל. אחרי שהחזרתי את הקטנו הוא אולי שיתף אותו ואמיר לי ואני מפנה אותו לקראא.
- ש. אחרי שממת את הקטנו?
- ת. אולי אחרי שהחזרתי את הקטנו חאלד שיתף אותו בכל מה שקרה.
- ש. אתה מתאר את התוצאות שלך אתה אומר ששמעת את זה "התחלתי להשתין במכנסיים" אתה זכר שאמרת את זה?
- ת. לא זכר שאמרת את זה.
- ש. כמה שורות לאחר מכן, שורה 36 אמרת אחרי שהוא סיפר לך את מה שהקרהתי בפניך קודם אתה אומר "הוא אמר לי אבל אמר לי שאני לא אספר".
- ת. אולי כן, אם זה מה שאמרת בחקירות, אני לא זכר.

וכן ר' עוד ציטוטים מהעדות כפי שמובאים בסעיף 101 להלן.

ב. הנאשם 2 מעיד כי נאשם 1, יומיים לאחר האירוע, סיפר לו כי הוא זה שניג בקטנו (עמ' 577 לפרטוקול).

ג. הנאשם 2 במענה לשאלת מודיע במועד ההקראה מסר כי כלל לא הגיע לבתו של חאלד ביום האירוע,

שעה שבעודתו מודה שהגיע לבתו של חאלד עת נהג בקטנווע והסיע את נאשם 1 שישב מאחור - מшиб תשובה סתומה שאין אחריה דבר (עמ' 540 לפרטוקול).

ד. בעודתו בבית המשפט מוסר הנאשם 2 כי התעקש וביקש לדעת מהchalד מדוע הוא צריך לשאל ממנה את הקטנווע וכלשונו היה "נדיניך", אף שמצד שני מוסר כי גם אם חאלד לא היה עונה לו הרי, חבר, היה נתן לו את הקטנווע במקרה (עמ' 520-521 לפרטוקול).

ה. בمعנה לשאלת מי הוריד את לוחיות הרישוי של הקטנווע, כשהקטנווע היה כבר בבתו של חאלד לפני הנסיעה לגן האירופים אל וואחה, השיב כי הוא אינו זכורomid תיכון עצמוני שאינו יודע כי לא נכון (עמ' 542).

ו. הנאשם 2 מאשר בעודתו בפרטוקול בעמ' 557 ש' 7 ובעמ' 559 כי התנהלותו בחקירה נבעה מפחד ונתקט בשיטה של רמזים עבים השkolim לאמירה ברורה לגבי משפט ג'בארין, מבל' לציין במפורש את שם המשפחה.

ז. הנאשם 2 מוסר בעודתו בבית המשפט כי מחק את המתועד ב-DVR משום שלא רצה שייקשרו אותו לאירוע, ולא כפי שטען בעבר כי עשה זאת משום שלא רצה שהיה ראוי על כך שהוא נוהג בקטנווע ללא רישיון נהיגה (עמ' 517 לפרטוקול).

98. אשר למידע שהוא בידו מדוע חאלד מבקש ממנו את הקטנווע ביום 22.10.13 כשבתיים לפני האירוע, ומדוע מסר לו את הקטנווע חרף האמור, מעיד הוא על כך בעודתו בדריכים שונים, כאשר בסופה של יום, מכלן ללא ספק סביר מציאות **תמונה אחת**, לפיה הוא צפה והוא מודיע לכך שchalד עלול לגרום למותו של אדם אחר, באמצעות הקטנווע, גם אם התייחס לתוכאה בפזיות - וכך אני קובעת.

בעניין זה ר' עמ' 552 שורות 22-20:

"ש. **כולנו** שמענו שאתה אמרת, שחווץ מזה שchalד אמר לך שהוא רוצה להרביץ, הוא

גם אמר לך שהוא רוצה ליירות על רכב של מישחו, מחווץ לאום אל פאחים. נכון?

ת. **כן,** אולי חאלד זرك את המילה הזאת, Caino שרצה ליירות, אולי."

כיצד התשובה "כן" עולה בקנה אחד עם המשך התשובה, אלא אם תאמר כי נאשם 2 עונה בחיזב, אך משיקולים זרים ובכללים פחד מחברו חאלד ומשפחתו, מוסיף אמירות בעלמא של "אולי" וכיוצא באלה ביטויים שאין אחריהם דבר, כך נהג גם בהמשך עדותו, כדלקמן:

עמ' 552 שורות 23-27:

"ש. מה זה אולי? אתה מסרת לשוטרים שזה מה שchalד אמר לך.

ת. **chalad אמר לי** בהתחלה להרביץ, אבל כששאלתי למה, רוצה לדעת מה יש, **אולי הוא זרך לי, אמר לי** ליירות על הרכב, אני לא זוכר. נכון שאמרתי את זה בחקירה, אבל אני אולי זركתי את המילה הזאת, אני לא התענינתי בכלל, שבתמי אולי זרך- לי סתם מילה, אולי אני רוצה לעשות שוד.

כלומר נאשם 2 מודיע לגורתו של חברו חאלד - כפי שנשמעה בפניו, וعليה הוא מעיד בעודתו, אך גם משאייר פתח עמוס סתמי שלא ממין העניין. ודוק, היולה על הדעת שנאשם 2 יחס לחאלד חברו רצון ליירות על הרכב מבל' ששמע את הדברים, בנסיבות בהן הוא בודאי לא רוצה להעליל עליו עלילות שונות.

וכן עמ' 552-553 לפרטוקול:

"ש. אתה אומר "עמדתי על זה בדעת מה הוא רוצה לעשות" ואז אתה אומר לחוקרים שחייב אמר לך, אני רוצה לירוט על רכב. זאת אומרת, אתה ידעת שאתה נותן לו את הקטנווע כי הוא רוצה להרביץ למישחו ולירוט על רכב של מישחו מחוץ לאום אל פאתם. זה נכון?

ת. בהתחלה הוא אמר לי להרביץ, אולי אני שאלתי אותו, אני לא זוכר, אבל בחקירה... הוא זרך לי מילה. (בעזרת התרגומים) כשאמר לי שהוא רוצה להרביץ למישחו, כשהאני התעקשתי לדעת מה הוא רוצה לעשות עם הקטנווע, אני שכחתי, אני לא זוכר אם הוא אמר לי שהוא רוצה לירוט על אותו, יכול להיות שהוא אמר לי, יכול להיות שהוא זרך את המילה ככה סתום, בגלל שהטעקشت.

עמ' 553 שורות 7-3:

"ש. אני אומרת לך שחייב אמר לך לפני שנותת לו את הקטנווע שהוא רוצה לירוט על רכב של מישחו, ואתה נתת לו את הקטנווע כדיעת שזו המטרה של חайлד, ובכן אתה בעצם סייעת לו להרוג את המנוח שפיק כבאה. מה יש לך להגיד?
ת. לא, אין דבר צהה. אם את אומרת שאני יודעת, למה הוא לא אמר לי את השם של הבן אדם, מה הבעיה?"

הדברים מקבלים משנה תוקף בהמשך העדות, **שם האמירות יותר נחרצות**, ועומדות לא רק בפני עצמן - אלא גם מבהירות את הגרסה כולה:

עמ' 554 שורות 4-8:

"ש. בהודעה الأخيرة שלך מיום 8.1.14 8/89 אומר שכל מה שאתה אומר בהודעה ת/85, מה שדיברנו עכשו, זה נכון, למעט שתי עובדות: העבודה שאתה הורדת אתلوحיות הרישוי, והעבודה שחייב אמר לך שהוא הולך לירוט על רכב. היום אתה בעצם אומר לנו חייב אמר לי את המילה "לירוט על רכב" אבל אני לא הורדתי אתلوحיות הרישוי. נכון?

ת. כן."

עמ' 567 שורה 21 עד עמ' 568 שורה 4:

"ש. מפנה לעמ' 17 שם אתה אומר שאחרי שעמדת על כך שתדע את הסיבה שחייב רוצה את הקטנווע, אתה אומר שהוא אמר לך שהוא רוצה כדי לירוט על רכבו של מישחו ואז השתכנעת לחתת לו את הקטנווע לחайлד?

ת. בפעם הראשונה הוא אמר לי שהוא רוצה להרביץ למישחו אמרתי לו מה מה מה,
חייב אמר לי אולי זרך את המילה של לירוט זהה.

ש. لكن אני שואל אותך ונתקדם, אתה אומר שהסיבה זו שיכנעה אותך לחתת לו את הקטנווע?
ת. לא.

- ש. אתה אומר "עמדתי על זה שאני אדע" ואחרי שידעת נתת לו את הקטנווע?
ת. לא על ירי. הוא זרק לי את המילה ירי, בגלל שאני אמרתי לחאלד, למה, למה,
למה. הוא אמר לי בהתחלה להרביץ למישהו.
ש. אז אתה מוסיף שלא יהיה ספק (שורות 16, 17) אמר לי לחאלד "אני רוצה
ליירות עליו" החוקר שואל אותך על מה? אתה משיב: "אפילו הוא אמר לי שהוא
רוצה על החלק הקדמי".
ת. אולי סתם אמרתי אותה.
ש. אחרי שאתה 17 חקירות מה 24.10 סתם אמרת את זה על החבר הכי טוב שלך?
ת. אולי אמרתי את זה סתם, מלחצים. אתה עכשוו אמרת אולי היה בן אדם בתוך
הרכב אולי לא, ועכשוו אתה אומר לי גם קדמי".

וכן עמ' 573, שורות 13-15:

- "ש. אם ידעת שהה הוא שחאלד עומד לעשות עם הקטנווע שלך למה נתת לו את אותו,
אמרת שאתה נותן את הקטנווע לחאלד לבקשתו כדי שירה?
ת. אמרתי בהתחלה הוא אמר להרביץ ואח"כ כשהתעקשתי הוא זרק לי מילה צו
של לירות."

99. הנה כי כן, גם אם קיבל את עדותו של הנאשם 2 כי בחיקירתו במשטרת מסר את גרטתו שלא "מרצון טוב
וחופשי" (עמ' 551 לפרטוקול) עדין תיויתר עדותו בבית המשפט ממנה עולה לא ספק סביר כי **היה מודע** או לפחות
"עצמם עיניהם" לאפשרות של גרים התוצאה הקטלנית.
כעולה מעדותו של הנאשם 2, שחקלים ממנה מצוטטים לעיל, הוא היה **מודע** לאפשרות של גרים התוצאה הקטלנית,
ולמצער "עצמם עיניהם", דבר השකול למודעות בפועל.

100. סעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין, קובע כי:
"רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרויות קיום הנסיבות כדי שהיא מודע להם,
אם נמנע מלבררם".

כאשר מתעורר חשד בלבד אצל, כי הפעולה שהוא עומדת לעשותה אסורה, והוא אינו עושה כדי לברר אל נכון אם יש
היתר לכך, שחוקים מעשיו כנגד ידיעה ברורה בדבר איסור הפעולה (ע"פ 4164/09 פלוני נ' מדינת ישראל, (פורסם
בנבו) מיום 10.7.29).

כך נקבע ע"י כב' השופט א' לוי בע"פ 11699/05 כריס סרפו נ' מדינת ישראל, סב(4) 498:

"למקרה הראה זו אתה למד, כי מקום בו מפעם בלבד מבצע העבירה חשד בדבר טיב
התנהגותו, או בדבר קיומה של נסיבה הנמנית עם פרטיה העבירה - הוא לא יכול להתגונן בטענה
לפיה פועל בהעדרה של מודעות. במצב דברים מעין זה - כך ממשיכה הוראתו של סעיף 20(ג)(1)
וקובעת - מוטלת על מבצעה של עבירה החובה לפעול כדי להפריך את החשד ולברר את מצב
הדברים לשورو, וכל עוד לא עשה כן, או שעשהอลם שדו לא הופרך, רואים אותו כמו שהיא
מודע בפועל בעת ביצועה של העבירה לאותו פרט. לשון אחר: התעורר בלבד אצל של אדם חשד, והוא
אינו טורח להציגו, יש לראותו כמו שעוזם את עיניו והתעלם ממודע מאפשרות קיומה של נסיבה".

עוד נקבע בע"פ 5734/91 מדינת ישראל נ' לאומי שות' בגין להשעות בע"מ, פ"ד מט (2) 4:

"...יצין כי בשיטתנו המשפטית, המודעות ו"עכמת העניים" לעניין המחשבה הפלילית שקולות הן, ו"עכמת עניים" מהוות תחליף למודעות בפועל ...".

101. עוד, על ידיעתו אודות מי נהגDMI ומי יירה בזמן האירוע, מעיד נאשם 2 בעדו על מה ששמע מנאשם 1 מיד לאחר האירוע, לפיה הוא שנаг (אימרת חוץ של נאשם 1) ועל מה ששמע מחלד בהודאותו בפניו כי הוא שירה, קלשונו בעמ' 572, שורות 24-32 (אימרת חוץ של העד חאלד):

"ש. בהמשך בעמ' 74 ש' 9 ואילך, החוקר שאל אותו באופן ישיר ביותר מה אמר לך חאלד, ואמרת שהוא אמר לך "פגעתך ברכב" והחוקר שאל אותו "מה הכוונה פגע بي" אז אתה אומר שהוא אמר לך "פגעתך זה ירייתך ברכב".
ת. אולי כן.

ש. אני רוצה להבין אותך בן אדם יש מצב בעולם שאתה תגיד את מה שקרأتي
עכשו אם זה לאאמת וחאלד לא אמר לך את זה?
ת. לעיתים אני בן אדם שראייתי שמכניסים אותו לדבר צזה ושביל להציג את עצמי
אני אגיד. זה לא שקר מה שאינו אמרתי. אולי חאלד אמר לי."

102. אזכיר כי גם הפעם, כפי שחזינו בנסיבות אחרים, מעיד נאשם 2 ומוסר גרסה ברורה, בצד ניסין - אותו אין לקבל, לערפל לכוארו את הדברים, מקום לרופול אין ליחס כל משקל ומשמעות. דומה כי הגרסה של נאשם 2 אחרי הכל, לפיה חאלד אמר לו סמור לאחר הירוי כי הוא זה שירה באירוע - **על רגליים עומדת**, וממנה עולה כי היא גם תומכת בגרסת הנאשם 1 לפיה הוא שנаг באירוע וכי את הירוי אין ליחס לו.

אמור מעתה, הערפל, המדומה, של הנאשם 2 בעדו, גם בנקודה זו, כמו לארך עדותם בפנים, אינם מערער את הגרסה הברורה של נאשם 2, לפיה חאלד אמר לנאשם 2 כי הוא זה שירה לעבר הרכב בו ישב המנוח, למורת הפחד של נאשם 2 להיעיד כנגד חברו (ר' גם פירוט נוספת בבית המשפט בנקודה זו, בסעיף 97 לעיל).

103. באלה הנסיבות, אני קובעת כי היסודות בעבירה של סיוע להריגת הוכחו ע"י המאשימה מעלה לספק סביר; מס"ע הוא מי שמצוי **במעגל החיצוני** לעבירה (סעיף 31); כך הוא נאשם 2 משוכח כאמור לעיל, כי היה מודע למעשה המתוכננים של חאלד, עלולים לגרום למוות של אדם אחר, כשהסכים להשאיל לחאלד את הקטנווע שברשותו, ולכך יש להוסיף את הדברים הבאים:

104. ראשית, כעולה מעדותו של נאשם 2, הוא נענה לבקשת חאלד להשאיל לו קטנווע ביום האירוע, 22.10.13 בשעה 22:00 **סמור עד מאד** לאירוע ממוקד ומתוכנן לשעת חצאתו של אותו יום, מועד סיום הופעתו של המנוח בגין האירועים אל וואה. כך התאפשר לחאלד בסופו של יומם לבצע את שתכנן ולהגיע עם קטנווע (קטנווע שהשאיל לו נאשם 2 בסמור) לגן האירועים אל וואה, בטרם המנוח יספיק לעזוב את המקום ואת העיר אום אל פחם.

דומה כי טענת הנאשם 2 על המקוריות והספונטניות בפנייה של חאלד אליו בבקשתה כי ישאיל את הקטנווע בהסתמך על מצב דברים קודם, לפיו נעשה ניסין של חאלד לקבל קטנווע מגורים אחר - אינה מחייבת לשיטתו מחלוקת, אלא דווקא מחדדת את החינויות של הקטנווע שהושאל על ידו בזמן ובמקום שהושאל, אחרת אולי האירוע לא היה יצא לפועל בהעדר קטנווע זמן אחר. הדברים הללו נאמרים למללה מן הנדרש, חרף הקשיים בקביעת עובדות בסוגיות הקטנווע הנוסף, שנעשה ניסין להשיגו - ורק משומן הנטען מטעם נאשם 2 בסיכוןיו.

105. שנית, הנאשם 2 לא רק מסכים לשאיל את הקטנוו לחאלד, אלא גם עוזר (מסיע) לחאלד בהתארגנות לקראת ביצוע המעשה האסור, כך נערר לבקשתו של חאלד לנוהג בקטנוו עד לבתו של חאלד, כשהוא מביא את נאשם 1 כנוסע שיושב במושב מאחוריו.

במהשך, ולמצער אף **בנכחותו של הנאשם 2** - מוסרות לוחיות היזהוי של הקטנוו, דבר המלמד על תכונן מעשה אסור קונקרטי שעומד להתבצע, כשלצורך העניין ובטעיו של האירוע יש להסיר את לוחיות היזהוי של הקטנוו כדי למנוע את זיהויו; הן בזמן ההמתנה למנוח בגין אירועים אל וואהה, הן בזמן הנסעה אחורי רכב האופל בו ישב המנוח כנוסע, הן בשעת הירוי לעבר הרכב והן בזמן ההימלטות מהזירה.

106. הנה כי כן, אין מדובר בעבירה בלתי מסויימת של מתן אמצעים לביצוע פשע (סעיף 498 לחוק העונשין),قطעתה הנאשם 2, אלא סיווע לעבירה של הריגה באירוע מוגדר, כשהנאים 2 נמנוה על המעגל החיצוני.

**ר. פוקס, שופט
[אב"ד]**

כב' השופט ח' שרעבי:

אני מסכים עם דבריהם של חברי, נימוקיהם והთוצאות אליהם הגיעו.

ח. שרעבי, שופט

אשר על כן, הוחלט פה אחד, כדלקמן:

א. להרשיע את הנאשם 1 בעבירות הבאות:

1. הריגה - עבירה לפי סעיפים 298 + 29, לחוק העונשין התשל"ג-1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. החזקה ונשיאה של נשק שלא כדין - עבירה לפי סעיפים 144(א)+(ב) + 29 לחוק העונשין.
3. **קשירת קשר** - עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

ב. להרשיע את הנאשם 2 בעבירה של **סיווע להריגה** - עבירה לפי סעיפים 298 + 31 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ד' שבט תשע"ז, 31 ינואר 2017, במעמד הצדדים.

ח. שרubi, שופט

ד. פיש, שופט

ר. פוקס, שופטת
[אב"ד]